

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை
(லிமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்விபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் "	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம் "	0	1	9
துஷ்கரஸ்லோக டி-ப்பணி "	0	2	6
யதிதர்மஸமுச்சயம் "	0	9	0
முதல்திருவந்தாதி "	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி "	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி "	0	6	0
நான்முநன் திருவந்தாதி "	0	7	0
திருவிருத்தம் அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14	0
திருவாகிரியம் "	0	3	0
பெரியதிருவந்தாதி "	0	7	0
திருவெழுக்கூற்றிருக்கை "	0	3	0
சிறியதிருமடல் "	0	5	0
பெரிய திருமடல் "	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம் "	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம் "	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு "	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன் "	0	8	9
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மததர்ஸிளி	0	1	0
பெரியதிருமொழி க-முதல் கக பத்துக்கள்	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம்	5	6	6
திருச்சந்த விருத்தம் வ்யாக்யாநம்	1	6	0
திருமலை ஸவ்யாக்யாநம்	0	14	0
திருபள்ளியெழுச்சி	0	3	0
அமலநாதிபிரான்	0	7	6
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	1	0	0

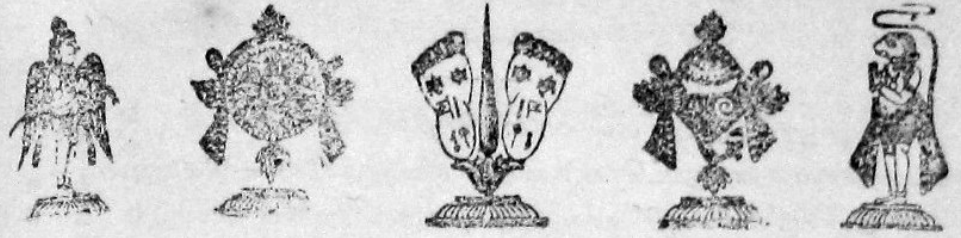
இப்படிக்கு

ரா. திருவேங்கிடத்தானய்யா,
கார்யதர்சி, தனாகாரி.

நெ. 31, வெங்கிடாசலமுதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமர் நுஜாயநமஃ.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயரருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதித்
தனியன்.

அல்லும்பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவாநூற்றந்தாதி தான்.

(க)

தனியன் பதவுரை.

அல்லும்பகலும்	இரவும்பகலுமாகிய எப்பொழுதும்
சொல்லும்பொருளும்	(இனிய) சொற்களையும் பொருள்களையும்
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சுகுளிரும்படி) அனுபவிக்க
	விரும்புமவர்களுக்காக,
நல்ல	நன்மைபொருந்திய
மணவாளமாமுனிவன் தான்	மணவாளமாமுனிகள்
மாறன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
மறைக்கு	தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு

தணவா	மிகவும் பொருந்தின
நூற்றந்தாதி	நூற்றந்தாதியை
தொகுத்து	ஸங்க்ரஹமாக
உரைத்தான்	அருளிச்செய்தார்.

(“சொல்லும் பொருளும் தொகுத்து—சொல்லையும் பொருளையும் சுருக்கி என்றவ்யமாகவுமாம்.”) (க)

மன்னுபுகழ்சேர்மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளாலுட்பொருள்கள் தன்னுடனே—சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே யுற்று. (உ)

நெஞ்சே	மனமே!
மன்னுபுகழ்சேர்	நித்யமான கீர்த்தியையுடையரான
மணவாளமாமுனிவன்	மணவாளமாமுனிகள்
தன்அருளால்	தம்முடைய க்ருபையினாலே
உள்பொருள்கள் தன்னுடனே	ஆழ்ந்த கருத்துகள் அமையும்படி
சொன்ன	அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
ஆம் தேனை	யாகிற தேனை
உற்று	கிட்டி
ஒருவாது	இடைவிடாமல்
அருந்து	பானம்பண்ணு.

(உ)

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாயநம:.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்குப்
பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.
அவதாரிகை.

ஸ்ரீயப்பெதியான ஸர்வேஸ்வரன் (க) ‘திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்’ என்னும்படி ஆழ்வாருக்கு *மயர்வற மதிகலமருள, இப்படிநிர்வேறு துககடாக்ஷபாத்ரபூ(ஊஉ)தரானவாழ்வாரும்(உ) ‘அருள் கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினான்’ என்னும்படி திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை *பண்ணார் பாடலாம்படிபாடியருளி, அநந்தரம் தம்முடைய நிரவதிகக்ருபையாலே மனரகவிப்ரபருதி ஸஜ்ஜநங்களுக்கு (ங) ‘அந்தாதிகேலிட்டறிவித்தேனாழ் பொருளைச் சிந்தாமற் கொண்டினீர்தேர்ந்து’ என்னும்படி யுபதேசித்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே * ஊரும்நாடுமுலகமுந் தம்மைப்போலேயாம் படி * செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டருளி நடத்திப் போந்த வநந்தரம் நெடுங்காலம் சென்றவாரே இத்திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸங்குசுதமாய்ப்போனபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ‘இதுக்காவாரார்’ என்றுபார்த்து, நாதமுனிகளை (ச) ‘அருள்பெற்ற நாதமுனி’ என்னும்படி தம்முடைய கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே கடாக்ஷத்தருளி, இவர்க்கு திவ்யஜ்ஞானத்தையுமுண்டாக்கி, அந்ததிவ்யசக்ஷுர்முலமாகவே ஸரணாகதி புரஸ்ஸரமாக தீர்க்க ஸரணாகதியான திருவாய்மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ப்ரகஸிப்பித்தருளினார்.

இப்படி ஆழ்வாருடைய திவ்யகடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதரான நாதமுனிகளும் (ரு) ‘அழித்தலுற்றவன்றிசைகளாக்கினான்’ என்னும்படி இத்தமிழ் மறைகளை இயலிசையாக்கி நடத்தியும், அதுக்கு மேலேகுருகைக்காவலப்பன், உய்யக்கொண்டார் துடக்கமான ஆஸ்திகரைக்குறித்து, ப்ரபத்தயர்த்த ஸஹிதம் க விதைப்ரஸாதிக்க, அவர்களும்படியே அவர் திருப்பேரனார்க்கு மணக்கால் நம்பி

(க) தி-வாய்-அ-அ-கக (உ) கண்ணி-அ (ங) ச-திருவு-க(ச)உபதேச-ஙச (ரு)

முனேந ப்ரஸாதிப்பிக்க, பின்பு (க) 'ஆளவந்தார வைவளர்தீதான்' என்னும்படி அவரும் அத்நைவர்த்தி (யி-பி) பிக்க, அவர்கடாஷ் லக்ஷ்யபூதராய்*மா நனடிபணிந்துயந்தஎம்பெருமா னாரும், (உ) 'வளர்த்தவிதத்தாய்' என்னும்படிவர்த்தி (யி-பி) பித்திக்குகொண்டுபோர, பின்பு, *ராமா நஜபதாம்போஜ ஸமாஸ்யண ஸா லிகளான கோ விந்தகூரா சிப பட்டார்ய ரிகமார்தமுநிபர்யந்தமாய் உபதேஸபரம் பரயா ஸங்குசிதவ்யாக்யானமா த நடந்து சென்றனது, *திருமால் சீர்க்கடலையுள் பொதிந்து * இன்பத்திருவெள்ளம்முழுகினும்மாழ்வாரவதாரமாய் நம்பிள்ளையென்று பேர்பெற்றலேரகாசார்யராலே லோகமெங்கும் வெள்ளமிடும்படி * தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய் மொழி விஸ்தவ்யாக்யான ரூபமாய் ப்ரவலிக்க, அது (ங) 'ஆக்க வர்பால்' என்று துடங்கமேலேரளவும் விஸ்த்ருதமாயிற்று.

இப்படி தீர்க்க ஸரணாகதியான திருவாய்மொழி நாதயாமுந யதிவராதிகளாலே வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தமையைப் பற்ற 'திருவருள்மால்' என்று 'நாயுண்டைஜெமெசு-நாதம் பங்கஜநேதர்' என்றும் இத்தனியன்களாலே வந்த விந்தஸம்ப்ரதாயக்ரமம் தேவாதிபரளவும் தர்ஸிப்பிக்கப்பட்டது. இப்படி பரம்பர யானடந்துவந்ததிருவாய்மொழியினீட்டின்ஸம்ப்ரதாயக்ரமந்தான் அதுக்குதேஸிகரான*தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வாரடியாகவிநேகாஜொவயநூரயிநுகா-ஒணைகலிஓ யொ-காந்தீதாபயந்த்ருயமிநுகருணைகலிந்தோ' (ச) என்னும்படியானஜீயரிடத்திலே 'மணவாளமாமுனியானவேரிதேங்கி' என்னும்படிதேங்கிற்று.

அதைப்பற்றநிறே 'சூய-ஹீரெஸௌந ஹீரயி-கஸு-ஜி-தூகிஷாஷ்ஷோஜிஷிஜா யொநீரூவ்யு' வதாரொ டய-கிஷிகயி-த-ஆர்யாச்சீஸைலநாதா ததிகதஸுடஜித்ஸூக்தி பாஷ்யோமலிம்நாயோநீந்த்ரஸ்பாவதாரோ டயர் திஷிகதிதே' (ரு) என்றும், 'திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருந்தாள் சேர்ந்தங்குரைகொள் தமிழ்மறைக்கும் மறைவெள்ளத்துக்கு மோடமா யாரியர்கரிட்ட நூலையுள்ளு

(க) (உ) தனியன் (ங) உபதேச-சக (ச) வரவர-ஸ்தோ (ரு) யதீந்த்ரப்ர.

† (பா) திருவருள் முழுகின.

ணர்ந்து" (க) என்றும், 'தமிழ்வேதமாயிய வேதவெள்ளங்கரை கண்டகோயில் மணவாளமாமுனி' (உ) என்றுஞ்சொன்னார்கள்.

இப்படி முப்பத்தாறாயிரப்பெருக்கர, கையாலே 'மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகள்' (ங) என்னும்படி தம்விஷயமான திருவாய்மொழிபி னர்த்தத்தை இவரிடத்திலே கேட்கவேணுமென்று, பெருமாள் தாமுந்திருவுள்ளமாய் 'ஸூ-கூ-ம-உ-ஸ-ஸ-ரி-வ-யி-ரா-ஜ-உ-ச-கூ-கூ-கூ-ஸ-ந-த-வ-கூ-ட-ம்-ப-ட-ரி-பு-க-ர-ம-ர்த்தத்தவம் த்வதுக்தம்' என்னும்படியாய் நங்காற்பட்டுக் கேட்டருளிற்றிறே.

அதின் பின்புஸ்ரீபட்டநாதமுனி வாரமஹாதீரீயாகி துடக்கமான வாசார்யர்களாகிற கால்களாலே புறப்பட்டுக்காடுங்கரம்புமெங்குமேறிப்பாய்ந்துபலித்தது இப்படி ஈஸேஸரி, தவ்யஷ்பாக (ஹ-ம) மற ஸ்வஸூக்திபாலே வஸீகரிக்கவல்லவைபவமானது 'மணவாளமாமுனி தோற்றியபின்னல்லவே தமிழ் வேதந்நுலங்கிபது' (ச) என்றும், 'மணவாளமாமுனி வந்திலனைலாற்றிற்கரைத்த புரியல்லவோ தமிழாரணமே' (ரு) என்றும், அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் சொல்லப்பட்டது. இவர்தாமும் 'எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால் வந்தவுதேசமார்க்கம்' (சு) என்றும் அத்காலே 'மாறன்கலையுணவாகப்பெற்றோம்' (எ) என்றும் 'வகூ-உ-ல-உ-ஷ்ணவாமஜூ-தா-ஸ-ந-தீ-வகுளபூஷ்ணவாகம்ருதாஸநம்' என்றும், தாமுமருளிச் செய்தார்.

ஏவம்விதமஹாதம்யயுக்தரான விவர் தம்முடைய வதுபவத்துக்குப்போக்குகீடாகவும், திருவாய்மொழிபி னுடையதுர்க்கரஹமான வர்த்தங்களையெல்லாருமறியும்படி ஸூக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும், 'சொல்லும்பொருளுந் தொகுத்தரைத்தான்' என்னும்படி ஸங்கதியாக விப்பரபந்தத்திலே யருளிச்செய்கிறார். ஈட்டில் ஸங்கதியேயாயிற்று இவர்தாமிப்படி ஸங்கரஹித்தருளிச் செய்கிறது.

இப்பரபந்தங்களுக்கு அநேசநிர்பந்தங்களுண்டாயிரேயிருப்பது அதெங்ஙனையென்னில்; 'வெண்பா' என்கிறசந்தஸ்ஸாகையும், இப்

(க) (உ) (ங) தி-வாய் தனியன் (ச) (ரு) ஸம்-கக
(சு) உபதேச-க (எ) ஆ-ரு (அ)

படியான விப்பாட்டில் முற்பாதிடிலே ஓரோ திருவாய்மொழி யின் தாக்பர்யமும், தத்ஸங்கதிக † ளடைவையும், யாட்டுக் கள்சிகாநும் ஆழ்வார் திருநாமங்கள் வருகையும், அதில் தாத் பர்யங்களைத் தத்பர்யந்தமாகப் பேசுகையும், அந்தாதியாய் நடக்கு கையுமாகிவ வைந்து நிர்ப்பந்தமுண்டாயிருக்குமாயிற்று. இது தான் * ப,லோடமுதன்னவாயிரமான திருவாய்மொழியின் ஸார மாகையாலே ‘ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேனை ’ என் னுர்படி ஸரஸமான தீரூபகமாய், ஆயிரத்தின் ஸங்க்ரஹமாகை யாலே ஓரோதிருவாய்மொழியினர்த்தத்தை யோரோபாட்டா யருளிச்செய்கையாலே அதுதான் நூறுபாட்டாய், * அல்லும்பகலு மநுபளிப்பார்க்கு நிரதஸபபோக்யமாய், அவ்வளவு மன்றிக்கே உடையவர் நூற்றந்தாதியோபாதி ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியு முத் தேஸ்யமாகையாலே ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையார்க்கு அநவரதாநு ஸந்தேயமுமாயிருப்பதொன்றாயிற்று.

இதில் சரமபர்வமான வாழ்வார் திருவடிகளையிறே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நிஷ்கர்ஷிக்கிறது; அதுதான் * பராங்குஸபாத பக்தராய் * சடகோபர்தே மலர்த்தாட்கேயந்தினிய பாதுகமாமெந் தையிராமானுசனளவும் வந்திருக்குமிதே. ஆழ்வார்தாம் திவ்ய மஹிஷிகளுடையவும், திவ்யஸூரிகளுடையவும், முக்தநுடையவும் முழுக்ஷுக்களுடையவும் படிகளையுடையராயிருக்கையாலே உடை யவரும் இவர்விஷயத்திலையா யிற்றீடுபட்டிருப்பது.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வ்யாக்யாநாவதாரிகைமுற்றிற்று.

† (பா) ளடைவையும்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயரருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மூ.—உயர்வேபரன்படியை யுள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு உயர்வேதநேர்கொண்டிரைத்து -மயர்வேதும் வாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும்மாறன்சொல் வேராகவே விளையும்வீடு.

(ச)

பதவுரை.

உயர்வு	உயர்த்தியையுடைய
பரன்	பரமபுருஷனுடைய [ஊம்
படியை உள்ளது எல்லாம்	ஸ்வபாவமாயிருப்பவற்றை யடங்க
தான்கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து
உயர்வேதம் நேர்கொண்டு	உயர்ந்தபிரமாணமாகியஸ்ருதியின்
	சாயையாலே
உரைத்து	அருளிச்செய்து

மயர்வு ஏதும்
வாராமல்
மானிடரை
வாழ்விக்கும்
மாறன்
சொல்வேர் ஆக
வீடுவீனையும்
துளி அஜ்ஞாநமும்
உண்டாகாதபடியாக
மதுவ்யர்களை
உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
நம்மாழ்வாருடைய
ஸ்ரீ ஸூக்தியடியாக
மோக்ஷ முண்டாம்.

(க)

அவ;—முதற்பாட்டு. (உயர்வேபரன்படியித்யாதி) இதில் ஸர்வஸ்
மாந்பரன் திருவடிகளிலே தொழுதெழப்பாராயென்று பரத்வப்ரதி
பாதகமாயிருக்கிற வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியான வித்திருவாய்
மொழியடியாகவே சேதநர்க்கு மோக்ஷலாப மென்னுமர்த்தத்தை
அதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெவ்வளவே யென்னிஸ்; ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ண
ரூப் உர்வஸ்மாந்பரனாய் ஸ்ரியப்பதியாய் அபௌருஷேயமான ஸு
த்ருடப்ரமாண ஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளவெம்பெரு
மானை பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாய்ப்படி அவன் ப்ரஸா
தத்தாலே ஸாக்ஷாந்கரித்து அநுபவித்து அநுபவித்த படியே
ஸவிபூதிகளுள் வெம்பெருமானைப்பேசி, எவம்விதனுவன் திரு
வடிகளிலே (க) 'மொடுணைநாவுஸூவாமதஃ - குணர்த்தா
ஸ்யமுபாகதஃ' என்னும்படி அடிமைசெய்துஉஜ்ஜீவியென்று தம்
திருவுள்ளத்தை அநுஸாவித்தருளிச் செய்த முதற்றிருவாய் மொ
ழியினர்த்தத்தை யதுவதித்து, * உயர்வேபரன்படியாலே யருளிச்
செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(உயர்வேபரன்படியை யுள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு) பரத்
வத்தில் பரத்வமாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிறது. "ஆமவையாயவையாய் நின்றவவர்" என்றும், "முழுது
ண்டபரபரன்" என்றும் "அளிபொறையாய் நின்றபரபரமேல்"
என்றும், பரத்வத்தையாயிற்று இதற்கொல்லுகிறது. † உயர்வேபரன்
படியாவது (க) "தஜீஸூராணாஃவரஜிஹஸூரஃ தமீஸ்வராணம்

பரமம்மஹேஸ்வரம்" என்றும் "வரஃவராணாஃ வரஜி-
பரஃ பராணம் பரமஃ" (க) என்றுஞ்சொல்லுகிற ஸர்வஸ்மாந்பரத்
வத்தையாயிற்று, "உயர்வற உயர்நலம்" என்றருளிச்செய்தது;
அத்தையடி பொற்றியாயிற்று இவரிப்படி யருளிச் செய்கிறது.
"உயர்வே" என்கிற அவதா (யா) ரணத்தாலே-அல்லாதாருயர்த்
திகளைப்போலே தாழ்கையன்றிக்கே யேன்மேலன் என்று முயர்த்
தியேயாயிருக்கை. (உ) "நெகிநெகி-நேதிநேதி" (ஈ) "நொடிநொடி
உதிஸொடுத-நோத்யமதோஉதிஸோரதே" (ஈ) "நலத்தாலுயர்ந்
துயர்ந்தப்பாலவன்" (ஊ) "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" (ஊ) "தேவர்க்
குந்தேவாவோ" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, உயர்வே
ன்று-உச்சராயமாய், 'ஏ' என்று-ஏய்கையாய் - பொருந்துதலாய்
அது அல்லாதார்க்குப்போலே அநநுபமா யிருப்பதன்றிக்கே,
ஏய்ப்பரனென்று - அநநுபமாய்ப்பொருந்தியிருக்கிற பரனென்று
மாம். இப்படி உயர்த்தியாயிருக்கிற பரன்படியாவது - பரத்வை
காந்தமான ஸ்வபாவம்.

உள்ளதெல்லாமாவது - முதற்பாட்டில் கல்யாணகுணயோக
மும் நித்யவிபூதியோகமும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமும், இரண்டாம்
பாட்டில், இவற்றுக்காஸ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநா
சேதந விலக்ஷணமென்னு மதுவும், மூன்றாம் பாட்டில் நித்ய
விபூதியோபாதி ததீபத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கந்தரங்க
மாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோக(உ)மும், நாலாம்பாட்டில்
அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்னுமதுவும்,
ஐந்தாம்பாட்டில் அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநமென்னுமது
வும், ஆறாம்பாட்டில் அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் அவன
தீநமென்னுமதுவும் ஏழாம்பாட்டில் ஜகத்துக்குமீஸ்வரனுக்குமுண்
டானஸரீராத்மபாவமும், எட்டாம்பாட்டில் † (இதுக்கிசையாதகுத்
ருஷ்டி நிரஸநமும்) த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநமும், ஒன்பதாம்
பாட்டில் ஸூக்யவாதி நிரஸநமும், பத்தாம்பாட்டில் வ்யாப்தி
ஸௌகர்யமுமாகிற விவை. இப்படி, உள்ளதெல்லாவற்றையும், (தான்
கண்டு) (எ) 'ஹிஸூரஃநிதேவக்ஷுஃ வரூபெ பொமடுஸூரஃ -

(க) வி-பு-க-உ-கஉ. (உ) ப்ரு-ச-ஈ- (ஈ) ஸ்தேதா-ர- (ஈ) தி-வாய்-க-எ-உ
(ஊ) தி-வாய்-க-க-க. (ஊ) தி-வாய்-அ-க-ஊ. (எ) கீ-கக-அ.
† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்,

மூ.—வீடுசெய்து மற்றெவையு மிக்கபுகழ் நாரணன் தாள்
நாடுநலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்—நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறணிந்த மானிலத்தோர் தாம்வாழப்
புண்புடனேபாடி யருள்பத்து.

(உ)

வாராதபடி. (மானிடரைவாழ்விக்கும் மாறன்சொல்) பரோப
தேஸுகர்ப்ப(ஊ)ஸ்வாதுபவப்ரகாஸகமான ஸரீஸுகத்தியாலேமநு
ஷ்யஜந்மாக்களாயுள்ளவர்களை வாழ்விக்கும். வாழ்விக்கையாவது-
பகவத்துபவைகபரராக்கி(க)“வண்குருகூர்-ஸந்தமேநம்”என்னும்படி
பண்ணுகை, தம்மைத்தொழுதெழப் பண்ணினுப்போலே. (மாறன்
சொல் வேராகவே விளையும்வீடு) அதாவது-இப்படி ஸகல ஜீவோஜ்
ஜீவந தத்பரரான வாழ்வார் திவ்யஸுகத்தியடியாக பகவத்த்ருந
முண்டாய், அதடியாக மோக்ஷஸாபமென்றபடி; ஸுகத்திமுலமாக
வே முக்திபலிக்குமிறே. ‘பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன்
சொல நிரணிறையாயிரத்திவை பத்துமீடே” என்றத்தைக் கடா
ஷித்தருளிச்செய்தபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருநாமடியாகவே
மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்கிறாராகவுமாம். ததுகத்தியாலேயாதல், தத்
விஷயமான வுத்தியாலேபாதலாகலாயிற்றே. (உ) “தென்குருகூர்
நகர்நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகவிசொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகு
ந்தம் காண்மினே” என்னக்கடவதிறே.

(க)

பதவுரை.

நீடுபுகழ்	பெரும்புகழையுடையரும்
வண்குருகூர் மாறன்	வளப்பத்தையுடைய திருக்குருகூர் க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வார்
இந்தமாளிலத்தோர் தாம்	இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்கள்
வாழ்	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
புண்புடனே	திருபையுடன்
பாடியருள்	பாடியருளின

(க) தை-ஆ-க-

(உ) கண்ணி-கக.

பத்து

(“வீடுமின் முற்றவும்” என்கிற) பத்
துப்பாட்டுக்களானவை

மற்று எவையும்

(பகவத்விஷயத்தவிர) மற்றெல்லா
வற்றையும்

வீடுசெய்து

விட்டு

மிக்க புகழ்

மிகுந்த புகழையுடைய

நாரணன்

புரிமநாராயணனுடைய

தாள்

திருவடிகளை

நாடு

உலகத்தாரெல்லாரும்

நலத்தால் அடைய

அபிதிவேசத்தால் ஆந்ரயிக்க

நன்கு உரைக்கும்

நன்றாக உபதேசக்கும். (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு (வீடுசெய்து) இதில் தம்முடைய
திருயுள்ளம்போலே அதுபவத்துக்குத் துணையாய்த் திருந்தும்படி-
மைஸாரிகளைக்குறித்துப்பரோபதேசம்பண்ணுகிறபாசுரத்தைப்பது
பலித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்குள்ளெயென்னில்; கீழ் எம்
பெருமானுடைய பரத்வத்தை யதுபவித்தவர் அதுபவஜநிதஹர்ஷ
ப்ரகர்ஷத்தாலே * வெவாயநூலாஸூ - போதயந்தஃ பாஸ்
பரம் பண்ணியல்லது தரிக்கமாட்டாதே துணைத்தேட்டமாயதுக்
கீடானுரை ஸம்ஸாரத்திலே காணாமையாலே அவர்களைத் திருத்தி
யாகிலும் சேர்த்துக்கொள்ளுவோமென்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத்
தராய், பகவத்வயதிரிக்த விஷயங்களின் தோஷபாஹுஸ்யத்தை
யும், பகவத்குணவைலக்ஷணயத்தையு முபதேசியா நின்றுகொண்டு
அப்ராப்த விஷயங்களைவிட்டு ப்ராப்தவிஷயமான வெம்பெருமானை
பலியுங்கொள்ளுகிற*வீடுமின் முற்றத்திலர்த்தத்தை “வீடுசெய்து”
இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;— (வீடுசெய்து மற்றெவையும்) ‘த்யூதூவாதுராஹு
ராஹு - த்யக்த்வாபுத்ராம்ஸ்சதாராம்ஸ்ச’ (க) என்னும்படி † பரிக்கர்
ஹங்களடைய பரித்யஜித்து. வீடுசெய்து - விடுகையைச்செய்து.

(க) ரா-யு-கள-கச- † (பா) பரித்யஜித்த பரிக்கர்ஹங்களடையவும்
† அதுபதித்து.

(மற்றெவையும்) பகவத்வயதிரித்தமாயிருந்துள்ளவை பெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. பஜநவிரோதிகளாய் அஹங்கார ஹேதுவாயுள்ள தடங்கலும் முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யம்மே. “வீடுமின்முற்றவும்வீடுசெய்து” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. “மின்னின்நிலையிலமன்னுபிராக்கைக ளென்னுமிடத்திறையுன்னுமின்றே” “நீர்நும்தென்றிவைவேர் முகல்மாய்த்து” என்றும், “அதுசென்று” என்றும் “உள்ளவிம்முன்றையுமுள்ளிக்கெடுத்து” என்றும், இப்படியைதோஷமாயிருக்குமதெல்லாம்த்யாஜ்யமாய், அத்தால்ஸூணமாயிருக்குமது உபாதேயமாயிடுற யிருப்பது; அததைச் சொல்லுகிறது (மிக்கபுகழ்நாரணன்றூளென்று). “நிலவண்புகழ்நாரணன்” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. ஸம்ருத்தமான கல்யாணகுண ஸஹிதைய் ஸர்வஸ்மாத்த்பரணு நாராயணனுடைய சரணங்களை. (நாடுகலத்தாலடையநன்குரைக்கும்) “வீடுசெய்மின்” “இறையுன்னுமின்றே” என்று நாடாகவே ஆஸ்ரயிக்கும்படி இவருபதேசிக்கிறது. அததை நினைத்திறே “நாடுகலத்தாலடைய” என்கிறது. நலத்தாலடைகையாவது - “எல்லையின்னலம்புல்து” “அவன் முற்றிலடங்கே” “நசனடங்கெழிலிவென்றடங்குகவுள்ளே” “இறையுள்ளிலாடுங்கே” “ஓடுங்கவ வண்கண்” என்று அங்கநா பரிஷ்வங்கம்போலே அபிவிஷ்வஸத்தால யாஸ்ரயிக்கும்படியை விதித்தபடியென்கை. இப்படி லோகத்திலுண்டான ஜநங்கள் பக்தியாலே பஜிக்கும்படி நன்றாக உபதேசித்தருளும். உபதேஸத்துக்கு நன்மையாவது - நீர் ஹேதுகமாகவும், உபதேஸ்யார்த்தங்களில் ஸங்கோசமின்றிக்கே உபதேசிக்கையென்றபடி.

திருவாய்மொழிதோறும் திருநாமப் பாட்டுண்டாகையாலே அத்தையும் தத்தத்பலத்தோடே தலைக்கட்டாக வருளிச்செய்கிறார் (நீடுபுகழ் வண்குருகூர் மாறணிந்த மாநிலத்தோர்தாம் வாழ்ப்பண்புடனேபாடியருள்பத்தென்று). அதாவது-ஸம்ஸாரிகள் வைமுக்யம்பாராமல் பரோபதேஸம் பண்ணுகையாலே நித்யமாய்நெடுகிப்போருகிற யஸஸ்ஸையுடையராய்; தர்ஸநீயமாயுதா(ஈ)ரமானதிருநகரிக்கு நீர்வாஹுகரானவாழ்வாரென்னுதல்; அன்றிக்கேவண்மை-

மு - பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளியனும் பிறப்பால் முத்திதருமாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால்—பத்திசெயும் என்றுரைத்த மாறன்றனின் சொல்லாறபோம் நெடுகச் சென்றபிறப்பாமஞ்சிறை.

(௩)

“வண்டின்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கு, விசேஷணமாதல். இப்படியான தம்மெளதார்யத்தினாலே இந்த மஹாப்ருதிவியி லுண்டானவர்களெல்லாரும் பகவத் பஜநத்தாலே ஸத்தைபெற்றுவாமும்படி. (பண்புடனேபாடியருள்பத்து) பண்பு-ஸ்வபாவம். தம்முடைய க்ருபாஸ்வபாவத்தாலேயாதல், ஓளதார்யஸ்வபாவத்தாலேயாதல், பரப்பறப்பாடியருளினதுபத்துப்பாட்டாயிற்று. “சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் சீர்த்தொடையாயிரத்தோர்த்தவிப்பத்து” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. “பாட்டுக்கு கரியையும், பத்துக்குக் கருத்தும்” என்கையாலே பத்துப்பாட்டுக்கு முயிர்ப்பாட்டு ப்ரகாநமாயிருக்கும், அந்த நிதாநப் பாட்டுக்குஸேஷமாயிருக்கும் மற்றப்பாட்டடங்கலும்; இதுஇத்திருவாய்மொழி திவ்யப்ரபந்தத்துக்கெல்லாமுள்ளதொன்றிறே. “வீடுமினென்று - தூஜெவாபெய டொஷமணவரிதூய - த்யாஜ்யேபாதேய தோஷகுணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம் பநமந்த்ரமாகவுபதேசித்து” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனருமருளிச்செய்தார். இத்தை பக்திபரமாக யோஜித்த பாஷ்யகாரர் பாஷ்யம் தலைக்கட்டி யருளினபின்பு, ப்ரபத்திபரமாகயோஜித்தக்ரமத்தைப்பற்றவாயிற்று ஆசார்யர்களெல்லாரும்படியே யோஜித்தார்கள்; இவரும்படியேயருளிச்செய்தார்.

(௨)

பத்துரை.

பரன்
பத்துஉடையோர்க்கு
என்றும்
எளியன் ஆம்
பிறப்பால்
முத்திதரும்

“ஸர்வேஸ்வான்,
பக்திமான்களுக்கு
எந்நாளும்
ஸுலபனாவன்;
அவதாரத்தாலே
மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தருள்வன்;

(ஆதலால்)

மாநிலத்தீர் (மூந்தப்) பெரியபூமியி லுள்ளவர்களே!
 மூண்ட அன்பால் படிந்த அன்பினாலே
 பத்திசெய்யும்—என்று (அவன்விஷயத்தில்) பக்திபண்ணுங்
 உரைத்த கள்” என்றருளிச்செய்த
 மாறந்தன் ஆழ்வாருடைய
 இன்சொல்லால் மதுரமான திருவாய்மொழியின்
 நெடுகச்சென்ற பிறப்பாம் அநுஸந்தாநத்தினால்
 அம்சிறை நீளமாகத் தொடர்ந்துவந்த பிறவி
 போம் ரீங்கும். யாகிய கடுஞ்சிறை (ஈ)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு (பத்துடையோர்க்கென்றும்) இதில், ளெளலப்பத்தை யுபதேசித்த திவ்யஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார், அதெங்ஙனையென்னில்; ‘ஸர்வஸ்மாத்பரணய அநீந்த ரியனானவனைக் கூடாந்ரான நாங்கள் கண்டு பஜிக்கும்படியெங்ஙனே யென்றுவெருவுகிறஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து “பரணவன்றானே அநீ ந்தீரியமான வடிவைக்கண் ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு இதர ஸஜாதீ யனய்ஸம்ஸாரிக ளுக்கும் பஜிக்கலாம்படித்தன்க்ருபையாலேராமக் ருஷ்ணாதிருபணவவதரித்து ஸுலபனானபின்புபஜிக்கத்தட்டில்லை என்கிற * பத்துடையடியவரிலர்த்தத்தை ‘பத்துடையோர்க்கு’ என்றருளிச் செய்கிறாரென்கை”

வ்யா;— (பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெரியனாம் பிறப் பால்) பத்துடையோர்க்கு - பக்திமாந்களுக்கு. பத்துடையோர் - “நிதியுடையோர்” என்னுமாயே. ஆஸாலேஸமாந்ரத்தையே போரப்பொலிய வெண்ணியிருக்கு மீஸ்வராபிப்ராயத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார்; ‘பத்துடையடியவர்’ என்றாரிறே, ஏவம் விதபக்தி யுத்தர்க்கு. (என்றும்) ஸர்வகாலத்திலும். (பரன்;) ‘யாவையும் யாவரும் தானாமமைவுடைநாரணன்” “மலர்மகள் விரும்பும்நமரும் பெறலடிகள்” என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்மாத்பரண ஸர்வே ஸ்வரன், (எளியனாம்)(க) “வாயு-வஹு-நொ: -வாயுஸூ-நொ:” (உ) “ஐவொளவஹு - இமொளஸ்ம” இத்யாதிப்படியே யெளியனாம். “பத்

(க) 11-4-கக-க20.

(உ) 11-பா-நக-ச-

மூ.—அஞ்சிறையபுட்கள் தமையாழியானுக்கு நீர் என்செய்யலைச்சொல்லுமெனவிரந்து—விஞ்ச நலங்கிபதுமாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி மலங்கிய தும்பத்திவளம். ... (ச)

துடையடிவர்க்கெளியவன், மத்துறுகடை வெண்ணைப் களவினி லுரவிடையாப் புண்டுரவினே டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவெத்தி மம்” என்னும்படி கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி யெளிபனாம் - ஸுலப னாம். அது எத்தாலேயென்னில் (பிறப்பால்) அவதாரத்தாலே; ‘பலபிறப்பையொளிவரும்” என்றத்தை நினைக்கிறது.

(முத்திதரும்) அவதரித்தவிடத்தே பக்திக்கும் ரக்ஷஸ்ஸுக்கும் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் “வீடாந்தொளிதருநிலைமைய தொழி விலன்” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. (மாநிலத்தீர்) அவனவதரிக்க கைக்கிடான விந்த மஹாப்ருதிவி லுள்ளவர்களே! (மூண்டவன் பால்பத்திசெய்யும்) விதிப்பிரேரிதராயன்நீக்கே அக்யந்தாபி(வி)நிவேஸு யுத்தராய் பரத்வஸௌலப்பயாதிருணவிஸிஷ்டனானவன் திருவடிக ளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள். (என்றுரைத்த) என்றருளிச் செய்த. இத்தால் - “நன்றெனநலஞ்செய்வதவரிடை” என்றத்தை யதுபாஷித்தபடி. (பத்திசெய்யுமென்றுரைத்த மாறன்றனின் சொல் லாற்போம்) அவதாரஸௌலப்பயுத்த முன்னிட்டாய்யிபுங்கோ ளென்று ஆழ்வார் ஸ்ராவ்யமாக வருளிச்செய்த வித்திருவாய் மொழியி னநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தமாம். (நெடுகச்சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை) அநாதிகாலம் தீர்க்கமாய்ப்போந்த ஜம்மமாகிற க்ருரமானசிறை. “அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறை” என்றத்தை யதுவி தா(யா)நம் பண்ணிபடி. “சூகூரடிஹொவஹு-நஜ-நு-நெ-தி-கா- டெ-தி-வொ-ஜ-ந-ந - த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜம் ளைதிமாமேதி ளோர்ஜுந” (க) என்னக்கடவதிறே. (ஈ)

பதவுரை.

மாறன் ஆழ்வார்
 அம்சிறைய புட்கள்தமை அழகிய சிறகுநையுடைய (நாரை முதலிய) பதவைகளை (கோக்கி)

(க) 11-ச-க

ஆழியானுக்கு

“சக்ராயுதத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்
வரனுக்கு

நீர்

நீங்கள்

என் செயலை

என்படியை

சொல்லும் என

தெரிவியுங்கள்” என்று

இரந்து

வேண்டிக்கொண்டு

விஞ்ச

மிகவும்

நலங்கியதும்

நலங்குலைந்ததும்

இங்கே

இவ்விபூதியிலே

நாயகனை

(தமக்கு)நாயகனை எம்பெருமானை

தேடி

தேடி

மலங்கியதும்

நிலைதரும்பியதும்

பத்திவளம்

(அவருடைய) பக்தியின் பெருமை
யாம். (ச)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (அஞ்சிறையவித்யாதி) இதில், “அப
ராதஸஹத்வத்தை யறிவியுங்கோள்” என்று தூதப்ரேஷணம்பண்
ணுகிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெந்நனையென்னில்; அவதாரஸௌ ல ப் ப் ய த் தை
யுபதேசித்து, “அவனையாஸ்ரயியுங்கோள்” என்று பிறர்க்கு
உபதேசித்த விடத்தில் அவர்கள் அதில் விமுகராயிருக்கை
யாலே அவர்களைவிட்டு, குணஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்
தோடுபோலியான த்ரிவிக்கரமாவதாரத்தை யநுஸந்தித்து, தச்சரண
ங்களை த்ரிவிதகரணத்தாலுமநுபவிக்கப் பாரித்தவிடத்தில் அது
முற்காலத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராகையாலே பாரித்தபடியறு
பவிக்கப்பெறாமல் கலங்கினதசையை *மதியினால் குறண்மனையுல
கிரந்தகள்வரான வத்தலைக்கறிவிக்கவேணுமென்று க (ய) ட
கரையர்த்தியச் சொல்லுகிற க்ரமத்தை, கலந்து பிரிந்தாற்றாளா
ய்த்தலைமகள் “என்னபராதத்தைப்பார்த்துப் பிரிந்துபோனவர்க்கு

‘கிங்கொவ’-உம் 3-ம்-ஜெடூவ-து - கிங்கொபமூலம் மறு
ஜேந்த்ரபுத்ர” (க) என்னும்படி தம்மபராதஸஹத்வத்தையுமொரு
கால் பார்க்கக் கடவதன்றேறவென்று சொல்லுங்கொள்ளென்று தன்
னுத்யாரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்திகளைத்தன் ப்ராணாக்ஷணத்துக்
குறுப்பாகத் தூதுவிடுகிற பேச்சாலே சொல்லச்சொல்லுகிற
* அஞ்சிறையமடநாராயிலர்த்தத்தை “அஞ்சிறையபுட்கள்தமை”
இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(அஞ்சிறையபுட்கள்தமை)விலக்ஷணமான பக்தங்களையுடையப
க்திகளை, “அஞ்சிறையமடநாராய” என்றிறையருளிச்செய்தது. புட்க
ளென்றது-“இனக்குயில்காள்” “மென்னடையவன்னங்காள்” “நன்னீ
லமகன்றில்காள்” “வண்சிறுகுருகே” “ஆழிவரிவண்டே” “இளங்
கிளியே” “சிறுபூவாய்” என்றிப்படியருளிச் செய்தவற்றை, (ஆழி
யானுக்குநீர்) “கடலாழிநீர்தோற்றியதனுள்ளே கண்வளருமடலாழி
யம்மாளை” என்றத்தைக்கடா க்ஷித்தபடி. முதல்தூதுக்குவிஷயம் வ்யூ
ஹமிறே. (நீர்)வ்யூஹத்தையும் ஹே(பே) ஶீத்துக்காணவல்ல நீங்கள்.
(என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து) என்செயலைதர்ஸிப்பியுங்கொ
ளென்றர்த்தித்து.

என்செயலாவது - “மதியெல்லா முள்கலங்கிமயங்குமால்”
என்றும், “என்னீர்மை” என்றும் “நன்னீர்மையினியவர்கன்தங்
காது” என்றும் “மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு” என்றும் “அவராவிதுவ
ராமுன்” என்றும் “சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன்” என்றும்
தன்னொற்றமையை ஆவிஷ்கரித்தமை; “என்பிழையே நினைந்தருளி
யருளாத திருமாலார்க்கென் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்
கென்றொருவாய்ச்சொல்” என்று அவனபராத ஸஹத்வத்தை ஆவிஷ்
கரித்ததும் இதிலேஸூசிதம். இப்படியாற்றாமையை யாவிஷ்கரி
த்து.

(விஞ்சநலங்கியதும்) மிகவும் நலங்குலைந்ததும். (மாறனிங்கே
நாயகனைத்தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்) ஆழ்வாரிங்கே-இவ்விபூதி
யிலே கூப்பிடு கேட்குமிடமான கடலிலே * அடலாழியம்மாளை
நாயகனைத்தேடி, (உ) “பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேயும்

மூ —வளமிக்கமால் பெருமைமன்னுயிரின் தன்மை

உளமுற்றங்கூடுருவவேவார்ந்து - தளர்வுற்று

நீங்கநினைமாறனை மால் நீடிலகுசீலத்தால்

பாங்குடனேசேர்த்தான் பரிந்து.

(௫)

காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்று மலங்கியதும், பக்த்யதிரயம் - * மதியெல்லாமுள் கலங்கிணபக்திப்பராவம். வளம்பெருமையும், ஸம்பத்தும். நலங்குதல் - நலக்கேடு. மலங்குதல் - திண்டாட்டம்.

(சு)

பதவுரை.

வளமிக்க

செல்வத்தால் மிகுந்த

மால்

எம்பெருமானுடைய

பெருமை

(நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வமாகிற)

பெருமையும்

மன்னுயிரின் தன்மை

ஆத்மாவின் சிறுமையும்

உளம் உற்று

திருவுள்ளத்திலேபட,

அங்கு

இப்படி திருவுள்ளத்தில் பட்டதசையில்

ஊடுருவ ஓர்ந்து

தீர்க்கமாக ஆராய்ந்து

தளர்வுற்று

தளர்ந்து

நீங்கநினை

(அவ்வெம்பெருமானை விட்டு) நீங்க

வேணுமென நினைத்த

மாறனை

ஆழ்வாரை

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

நீடு இலகு சீலத்தால்

நெடுகிவிளங்குவதான (தனது) சீல

குணத்தினால்

பரிந்து

ஸ்நேஹித்து

பாங்குடனே

ஸந்தோஷத்துடனே

சேர்த்தான்

அணைத்துக்கொண்டான். (௫)

அவ;-அஞ்சாய்பாட்டு. (வளமிக்கமால் பெருமை) இடில் ஸர்வஸமாஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாக ஸௌஸீல்பத்தைப்பேசுகிறபாகரத்தையதுவத்திருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்குள்ள யென்னில்; * அஞ்சிறையமடநாரையில் - நூதப்பேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்மாற்றாமையையவனுக்கறிவித்த வந்தரம் அவன்வந்து ஸம்ஸீலேஷித்தருளக்கண்டு அவன் பெருமையையும் தம்சிறுமையையும்நினைத்து 'ஸூரிபோக்ய னானவனை அயோக்யனானான்கிட்டிதூஷிப்பதில் அகன்றுபோ வகநன் - நன்று தாமகலப்புக், "ஆழ்வீர்! உம்முடையபொல்லாங் கைப்பாராதே நம்முடைய செல்லாமையைப்பாரீர்" என்று "சூகர ஜொகூரம்" - ஆக்ரம்யலோகாரம்" (க) என்கிற த்ரிவிஶ்ரமா பதாநஸித்தமான தன் ஸௌஸீல்பத்தையும், நவநீதசௌர்யவ்ருத் தாந்தஸித்தமானதன் செல்லாமையயுங்காட்டித்தம்மை அவன்சேர் த்துக்கொள்ள, அத்தாலே தாம் அகலுதக தனிர்ந்து பொருந்தின படியையருளிச்செய்கிற * வளவேமுலகிலர்த்தத்தை "வளமிக்கி" இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;- (வளமிக்கமால்பெருமைமன்னுயிரின் தன்மை) அகலுத * அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (மநூ) ரான நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலே வந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருமையையும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டமாகையாலே ஹேயஸம்ஸர்க்கார்ஹமாய் அனுபரிமாணாயிருக்கிற வாத்மாவினுடைய தன்மையையுமென்கை, "வளவேமுலகின் முதலாய வாணூரிறையைக் களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவுண்டகள்வா வென்பன் - அருவினையேன்" என்றருளிச்செய்தபடியை அடியொத்தினபடி. (உளமுற்று) எம்பெருமானுடையவும் தம்முடையவும் உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் திருவுள்ளத்திலேபட்டு. (அங்கூடுருவவேவார்ந்து) இப்படித்திருவுள்ளத்திலுற்றதசையில் திருபிக்குமிடத்துமுடியவிசாரித்து. 'அருவினையேன்' என்று துடங்கி 'அடியேன் சிறியனானத்தன்' என்னுமளவு மாராய்ந்து. இப்படி தீர்க்கதர்ஸியாக தர்ஸித்து.

(தளர்வுற்று) மிகவுமவஸந்ராய். "நவலுஹேஷ்ய - நகல்வத்தையவ" (உ) "யஜிவீரதிஃ - யதிப்ரீதிஃ" (௩) இத்யாதிப்படியே (நீங்கநினைமாறனை) அகன்று அத்தலைக்கதிசயத்தைப்பண்ணவெண்ணுகிற ஸந்நேஹாரை. நீங்குகை-ஸ்வவிநாஸமாகிலும் ஸ்வாமிக்கதி

(க) ௫-பா-௨௬-௨௦.

(உ) ௫-௨த்தா-௫௮-

(௩) ௫-௨த்தா-௪௦௬.

மு—பரிவதிலீசன் படியைப் பண்புடனேபேசி
 அரியனலரூராதனைக் கென்று-உரிமையுடன்
 ஒதியருள்மாறனொழிவித்தானிவ்வுலகில்
 பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு. (சு)

ஸயாவஹராய்விஸ்ஸேலஷிக் கஸ்மரிக்கிறவரை,
 (மால்) தன்செல்லாமையைக்காட்டி ஆஸ்ரிதவ்யா
 முக்த்தனான ஸர்வேஸ்வரன். “நெடுமாலே” “மாலேமாயப்பெருமா
 னே” என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி. எவம்வித வ்யா
 முக்த்தனானவன். (நீடிலகுசீலத்தால்) நெடுகிப்போருமதான ரித்ய
 விஸத ஸீலகுணத்தாலே -அதாவது - “திசைகனெல்லாந் திருவடி
 யாற்றையோன்” என்றும், “உண்டாயுலகேழ்முன்னமே” என்று துட
 ங்கி “நெய்யுண்மருந்தோ மாயோனே” என்றும், இப்படி னொ
 ஸீல்யாதிகளாலே வஸீகரித்தபடியென்கை. (பரிந்துபாங்குடனே
 சேர்த்தான்) பரிந்துபாங்குடனே சேர்க்கையாவது-இவரை ஸ்ரித்த
 (ஐ) னோராதியாக ஸ்நேஹித்து மங்கவிடாமல் அலப்பலாபமாக
 ஹர்ஷத்துடனே ஸங்கதராகப்பண்ணினான். திருவாய்ப்பாடியில்
 வெண்ணெயோபாதி இவரையும் சேரவிரும்பினான். “வைகலும்
 வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்பொய்கலவாது. என்மெய்கலந்தா
 னே” என்னக்கடவதிறே. (ஐ)

பதவுரை.

பரிவதுஇல்	ஹேயட்ரத்யநீகனான
ஈசன்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
படியை	(ஆராதிப்பதற்கு எளியன் என்கிற) ப்ரகாரத்தை
பண்புடனே பேசி	பரிபூர்ணனாகையாலேஇட்டதுகொ ண்டு த்ருப்தனுகிற ஸ்வபாவத்து டனே அருளிச் செய்து
ஆராதனைக்கு	திருவாராதநத்திற்கு
அரியன் அலன் என்று	(அவன்) அருமையானவனல்லனெ ன்று,

உரிமையுடன்	அந்தரங்க ஸ்நேஹத்தோடு
ஒதிஅருள்மாறன்	(பாசுரங்களை)ஒதியருளின ஆழ்வார்
இவ்வுலகில்	இந்த உலகத்திலுள்ள
பேதையர்கள் தங்கள்	அறிவிலிகளுடைய
பிறப்பு	பிறவியை
ஒழிவித்தான்	ஒழித்தருளிநார். (சு)

அவ. - ஆறும்பாட்டு. (பரிவதிலீசன்படியை) இதில், ஆஸ்
 ரயணத்திலருமையில்லாமையை யருளிச்செய்த பாசுரத்தை அநு
 வதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்ஙனையென்னில; ஸீலவானேயாகிலும், ஸ்ரிபுபதியாய்பரி
 பூர்ணனானவன் பெருமைக்கீடாகக்ஷுத்ரனாய் க்ஷுத்ரோபகரண
 னானவிவனாஸ்ப்சையிட்டாஸ்ரயிக்கப்போமோவென்ன; ஸ்ரியிபதித்
 வம்-இத்தலையில் குற்றம்பாராமலங்கீகரிக்கும் நீர்மைக்கு உடலாகை
 யாலும், பரிபூர்ணதவம் - இத்தலையில் குற்றம்பாராமல் பெற்றது
 கொண்டு ஸந்தோஷிக்கைக்குடலாகையாலும், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு
 பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனென்கிற * பரிவதிலீச னிலர்த்த
 ததை “பரிவதிலீசன்படியை” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா-(பரிவதிலீசன்படியை) ஹேமப்ரத்யநீக,கல்யாணைகதாந
 னான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வாராதநஸ்வபாவத்தை. (பண்புடனே
 பேசி) பரிபூர்ணனாகையாலே இட்டது கொண்டு த்ருப்தனும்
 ஸ்வபாவத்துடனே யருளிச் செய்து. “பரிவதிலீசனை” என்
 று துடங்கி, “பரிவதுவும் புகையுவே” என்றத்தைப் பின்சென்ற
 படி. அன்றிக்கே, பண்புடனே பேசியென்று - அவனுடைய
 ஸ்வாராதையைச்சொல்லி யல்லது நிற்கமாட்டாததம் ஸ்வபாவத்
 தாலே சொல்லி பென்றாகவுமாம். (அரியனலரூராதனைக்கென்று)
 இப்படி பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாகையால், -ஆஸ்ரயிக்கு
 மிடத்தில், “ஸவய-பாவ-குஜி-தஸூ-கூ” - ஸபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக்”
 (க) என்னும்படி ஸபர்யைக் கருமையில்லாதவனென்று, (உரிமை
 யுடனேஒதியருள் மாறன்) அந்தரங்கமான ஸ்நேஹத்தோடேயருளிச்
 செய்தவாழ்வார். அதாவது-“எதுவேதென் பணியென்னததுவே

மூ.-பிறவியற்று நீள்விசும்பிற் பேரின்பமுய்க்கும்
 திறமளிக்ஞஞ சீலத்திருமால் — அறவினியன்
 பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன்பாதமே
 உற்றதுணையென்றுளமேயோடு.

(எ)

யாட்செய்யுமீடே” என்றும், “உள்கலந்தார்க்கோரமுதே” என்றும், “அமுதிலுமாற்றவினியன்” என்றும், “தாள்கள் தலையில் வணங்கின, ள் கடலைக்கழிமினே” என்றும், “அவனைத்தொழுதால்” என்றும், “தருமவரும்பயனாய திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும்-ஆஸ்ரயண ச பலபர்யந்தமாக வருளிச்செய்தவையென்கை, (ஒழிவித்தானிவ்வுலகில் பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு) இப்படியுப தேசிக்கையாலே, இந்தலோகத்திலறிவினிகளானவர்கள் பிறவியைய கற்றுளித்தார், இஜ்ஜசத்தில் அஜ்ஞருடைய ஜம்மஸம்பந்தத்தை ஸ்வஸூக்தியாலே நிவர்த்திப்பித்தார், “ஏதமிலாயிரத்திப்பத்தேதாத வல்லார் பிறவாரே” என்றத்தைப் பின்சென்றபடி.

(சு)

பாவுரை.

உள்ளமே	நெஞ்சே!
பிறவி அற்று	ஜம்மஸம்பந்தமற்று
நீள்விசும்பில்	பரமாகாச (பரமபத) த்தில்
பேர் இன்பம் உய்க்கும் திறம்	பரமாநந்தத்தை அநுபவிக்கும் திற
	த்தை
அளிக்கும் சீலம்	அநுகூலிக்கக் கடவ ஸ்வபாவத்
	தையுடைய
திருமால்	ஸ்ரியஃபதியானவன்
பற்றுமவர்க்கு	(தன்னை) ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு
அறவினியன் என்று	மிகவும் போக்யனாயிருப்பனென்று
பகர்	அருளிச்செய்த
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பாதமே	திருவடிகளே
உற்றதுணை என்று	பராப்தமான துணையென்று
மூடு	விசாரத்து சென்று பற்று.

(எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (பிறவியற்றுநீள்விசும்பில்) இதில், ஆஸ்ரயண ரஸ்யதையைப் பேசின பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார், அதெவ்வனையென்னில்; ஆராதனத்தில் அல்பஸந்தஷ்டதையாலே இவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது பணியில்லையென்கிலும், உள்ளது தேவையாயிருக்குமன்று ஆஸ்ரயணங்கூடாதியென்ன, ஸமர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே ப(ம)லதசைபிற்போலே ஆஸ்ரயண தசையே பிடித்தும் ரஸிக்கும் விஷயமாகையாலே, அபிமதவிஷயத்தில் பரி மாற்றம்போலே ஆஸ்ரயணம் அத்யந்தம் ஸரஸமாயிருக்குமென் கிற பிறவித்துயரிலர்த்தத்தை ‘பிறவியற்று’ இத்யாதியாலே யரு ளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;- (பிறவியற்று நீள்விசும்பில்பேரின்பமுய்க்குந்திறமளிக்கும் சீலத்திருமால்) ஜம்மஸம்பந்தமற்று நிரதிஸயபோக்யமான பரமா காஸத்திலே நிரதிஸயாநந்தத்தை யநுபவிக்கும்படி யநுகூலிக்கும் ஸ்வபாவன ஸ்ரியஃபதியானவன். “தருமவரும்பயனாய திரு மகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றத்தை யநுபவித்தருளின்படி, ஏவம் விதனானவன் (அறவினியன்பற்றுமவர்க்கென்று) மிகவும்ஸர ஸனாயிருக்கும் ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கென்று. “எப்பாலெவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்” “தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே” என்னுமத்தையும் அடியொற்றியருளிச் செய்தபடி.

மற்றும் அவனுடைய போக்யதைக் கருணமாக “ஆழிப்படை யந்தணை” என்றும், “ஒண்சுடர்க்கற்றையை” என்றும், “விடுவே னே என்விளக்கை” என்றும், “பின்னும் வீராய்மலர்த்துழாய்வே யந்தமுடியன்” என்றும், “பின்னை நெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பிடுடை முன்னையமரர் முழுமுதல்” என்றருளிச் செய்தவையும் தச்சேஷங் களாகக்கடவது. (அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன் பாதமேயுற்றதுணையென்றுள்ளமேயோடு) இப்படியாஸ்ரயிப்பார்க்கு “மூடுணவி-பா-பா-வெ-வா-பா-பா-குணைர்விருருசேராமே” (சு) என்

(சு) ரா-அ ௧-௩௨.

உசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அ.பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.-ஓடுமனஞ்செய்கையுரையொன்றி நிலலாதாருடனே
கூடிநெடுமாலடிமை கொள்ளுநிலை—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்றன் செம்மையுரைசெய்த மாறனென
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாயிவை. (அ)

னும்படி நிரதிரையபோக்யனாயிருக்குமென்று இத்திருவாய்மொழி
முக்கேந வருளிச்செய்யுமாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்தமான துணை
யென்று நெஞ்சே ஸீக்ரகதியாய்ச் சென்றுபற்று. * முந்துற்றநெஞ்
சாய் அங்கேபற்றும்படி ஓடு. (எ)

பதவுரை.

ஓடுமீ	(விஷயார்தாங்களில்படிவதற்காக)
மனம்	விரைந்து போகின்ற
செய்கை	நெஞ்சம்
உரை	காயமும்
ஒன்றி நிலலாதாருடனே	வாக்கும் (ஆகிய இவை)
	ஒருவழிப்பட்டி நிற்கப்பெறாத குடி
	லரோடு
கூடி	சேர்ந்து
நெடுமால்	ஸர்வேஸ்வரன்
அடிமைகொள்ளும் நிலை	அடிமை கொள்ளுகிற குணத்தை
நாடு அறிய	நாட்டார் அறியும்படி
ஓர்ந்து	ஆராய்ந்து
அவன்தன் செம்மை	அவனது ஆர்ஜவத்தை
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
மாறன் என	ஆழ்வார் என்று உறுஸந்திக்க
வாழ்வு ஆம் இவை	ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்துக்க
	ளாகிய இவை
ஏய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிலைநிற்கும். (அ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (ஓடுமனம்) இதில்ருஜுக்களோடு

குடிலரோடுவாசியற ஆர்ஜவகுணயுக்தனென்ற நுஸந்தித்தவாழ்வார்
நீய்யஸ-டுக்தியையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்,
ஆஸ்ரயணம் அத்யந்தஸாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், ஆஸ்ரயிக்குற

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி க-பா, வ்யாக்யாரம். ௨௭

மூ.-இவையறிந்தோர் தம்மளவிஸீசனுவந்தாற்ற
அவயவங்கடோ மும்ணையும்—சுவையதனைப்
பெற்றார்வத்தான்மாறன் பேசின சொற்பேசு, மால்
பொற்றாள் நஞ்சென்னிப்பொருள். (க)

வர்கள் கரணதர்யத்தாலும் செவ்வைக்கேடரான ஸம்ஸாரிகளா
கையாலே பரிமாற்றத்திலருமை தட்டியிராதோவென்னில்; நீரேறா
மேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே, இவர்களுடைய
செவ்வைக்கேடே தனக்குச்செவ்வையாம்படி இன்றாய்க்கிற
விவர்களளவினும்செவ்வையாய்ப்பரிமா மமார்ஜவகுணயுக்தனென்
கிற * ஓடும்புள்ளிலர்த்தத்தை 'ஓடுமனஞ்செய்கை' இத்யாதி
யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;- (ஓடுமனஞ்செய்கையுரை யொன்றி நிலலாதாருடனேகூடி)
சஞ்சலமாய் (க) * நின்றவாநிலலாநெஞ்சம், அதின்வழியைப் பின்
செல்லும் வாக்காயங்களும், ஒருமைப்பட்டிருக்கையன்றிக்கே,
செவ்வைக்கேடடக்கும் குடிலரோடுகூடிக்கலந்து, (நெடுமாலடிமை
கொள்ளுநிலை) ஸர்வஸ்மாத்த்பரணவன் அடிமைகொள்ளுமார்ஜவ
ஸ்வபாவத்தை, (நாடறியவோர்ந்து) நாட்டாரறியும்படியாராய்ந்து.

(அவன்றன்செம்மை) 'தெநதெகதநூவர்தா:- தெநதேதமநு
வ்ரதா:' (உ) 'நாடுராஜாஜி-வாவிக்ஷா-ராமோராஜ்யமுபாவித்
வா' (ஈ) என்னும்படியான அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை (உரைசெய்த)
அருளிச்செய்த அதாவது - 'ஓடும்புள்ளேறிச்சூடும் தண்டுழாய்
நீதிநின்றவையாடுமம்மானே' என்று-தித்யஸ-டுரிகள் திறத்தில் பரி
மா மமார்ஜவத்தையும், 'அம்மானாய்' என்றும், 'கண்ணாவான்'
என்றும், 'நீர்புரைவண்ணன்' என்னுமளவும் நித்யஸம்ஸாரிகளோ
டே செவ்வையாய்ப் பரிமா மமார்ஜவத்தையு மருளிச்செய்தாரே
ன்கை, இப்படி உரைசெய்த (மாறனென) ஆர்ஜவகுணத்தை யரு
ளிச்செய்த ஆழ்வாரென்ற நுஸந்திக்க, (ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாயி
வை) ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தாயுள்ளவை யெல்லாம் பொருந்
தி 'சென்றொன்றி நின்றதிரு' (ச) என்னும்படி நிலைநிற்கும். (அ)

பதவுரை.

இவை

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் வெளி
யிட்ட ஆர்ஜவாதி குணங்களை

(க) தி-மொ-க-சு. (உ)

(ஈ) ரா-பா-க-கா. (ச) ச-திருவ-கக.

அறிந்தோர் தம் அளவில் ஈசன்	அறிந்தவர்கள் பக்கவில் ஸர்வேஸ்வரன்
உவந்து	ஸந்தோஷித்து
ஆற்ற	ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க
அவயவங்கள்தோறும்	எல்லா அவயவங்களிலும்
அணையும்	கலக்கப்பெறுகிற
சுவையதனைப்பெற்று	ரஸத்தைப்பெற்று
ஆர்வத்தால்	(அதனைப்பெற்ற) ப்ரீதியாலே
மாறன்பேசின	ஆழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
பேச	(நாம்) உச்சரிக்க,
மால்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
பொந்தான்	அழகிய திருவடிகள்
நம் சென்னி	நம்முடைய தலைமீது
பொரும்	சேரும்.

(க)

அவ; - ஒன்பதாம்பாட்டு. (இவையறிந்தோர் தம்மளவில்) இதில் எம்பெருமானுடைய ஸாத்தியபோக(ஹோம)ப்ரத(ஃ)த்வத்தை யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எந்நனையென்னில்; இத்தலையில் செவ்வைக்கேடு தனக்குச் செவ்வையாம்படி இவர்களுக்குப் பாங்காகத்தன்னை யமைத்துப்பரிமாறு மார்ஜவகுண யுக்தனையாகிலும், தன்னினைவறிந்து செவ்வியராய்ப் பரிமாறும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமான நித்யாஸ்ரித ரோடே உகப்போடே கலக்குமாபோலே இன்றாஸ்யிக்கிறவர்க ளோடு உகப்புடனே கலந்து பரிமாறக்கூடுமோவென்னில்; அவர்க ளெல்லாரோடும் ஒரோப்ரகாரத்தாலே பரிமாறுகிறவன் அவர்க ளெல்லாரோடும் பரிமாறுகிற பரிமாற்றமெல்லாவற்றையும் இவ னெருவனுடனே ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகா(மா)த்ரங்களா லும் பொறுக்கப் பொறுக்கப்பரிமாறுமென்கிற * இவையு மவை யிலர்த்தத்தை “இவையறிந்தோர் தம்மளவில்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;- (இவையறிந்தோர் தம்மளவில்) இந்த ஆர்ஜவகுணத்தை யறிந்தவர்கள் விஷயத்திலே. (ஈசனுவந்தாற்றவயவங்கள்தோறும்)

மு. பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தேவந்து
தருமாறேரே அவறத்தன்னைத்—திரமாகப்
ப்பார்த்துரை செய்மாறன் பதம்பண்ணிக வென்சென்னி
வாழ்த்திடுகவென்னுடையவாய். (க)

யும் சுவையதனைப்பெற்று) ஸர்வேஸ்வரன் ஹ்ருஷ்டனாய் ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க, ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸமஸ்லேஷிக்கும் ரஸந்தன்னைப் பெற்றுப் பொறுக்கப்பொறுக்க உறுப்புத்தோறும் சறிப்புத்தீரக் கலக்குமதான பெறாப்பேற்றைப்பெற்று. அதாவது - ‘ஸாராரோ வாநரோந்ரஸ்ய) வ்யூலாந்ரிகா ஐடுத - ஸாராமோவாரநேர்த்ர ஸ்யப்ரஸாதமபிகாங்குதே’ (க) என்னும்படி “என்னுடைச்சுழ லுளானே” “அருகலிலானே” “ஒழிவிலென்னுடையனே” “கண்ண னென்னுடைக்கலையானே” “மாயென்னெஞ்சினுளானே” “என் னுடைத்தோளினையானே” “என்னுடை நாவினுளானே” “கமலக் கண்ணென்கண்ணினுளானே” “என்னெற்றியுளானே” “என்னுச்சி யுளானே” என்று தலைக்குமேலே ஏறினபடியை அடியொற்றினபடி.

அணையுஞ்சுவையாவது - அருகலிலறுகவை. “பிராட்டி, திரு வடி, திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமானாரோட்டைக்கலவியில் ரஸங் களெல்லாம் ஏகவிஷயத்திலுண்டாம்படி கலந்து” என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஆர்வத்தால்மாறன் பேசினசொல் பேச) இப்படி பெறாப்பேறு பெற்று, அத்தாலுண்டான வபிதிவேஸத்தாலே ஆழ் வாரருளிச்செய்த த்வயஸூக்தியை கேவலம் வாக்காலே வசி(வி) க்க; (மால்பொற்றாள் நம் சென்னிபொரும்) ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்த(மு) னுள ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான சரணங்கல் நம்மு டைய சென்னித்திடரிலே சேரும். பொருவிவன்று-ஒப்பாய், அத் தால் - சேருமென்றபடி. “நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்யநீள் கழல் சென்னிபொரும்” என்றத்தை யருளிச்செய்தபடி. (க)

பதவுரை.

பொரும்	(பகைவர்மீது) போர்புரியாதிற்கிற
ஆழி	திருவாழியாழ்வானையும்
சங்கு	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

உடையோன்	(திருக்கையிலே) உடைய எம்பெரு மான்
பூகலத்தேவந்து ஓர் ஏது அற	இப்பூமியில் வந்தவதரித்து ஒருஹேதுவில்லாமல் (நிர்ஹேதுக மாக)
தன்னை தரும் ஆறு	(அடியார்க்கு) தன்னை (அநுபவிக்க கத்) தருகிறபடியை
திரமாக பார்த்து உரைசெய் மாறன் பதம் என்சென்னி பணிக என்னுடையவாய் வாழ்த்துக	ஸ்திரமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை என் ஸிரஸ்ஸானது வணங்குக; என்வாக்கானது மங்களாஸாஸநம் பண்ணுக. (க௦)

அவ. - பத்தாம்பாட்டு. (பொருமாழி) ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு ஹேத்வந்தரங்காணமல் 'நிர்ஹேதுகமாகாதே' என்று நிர்வ்ருதராகிறபடியைப் பேசுகிற பாகுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; இப்படி உகப்புடனே பண்ணும் ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷமாகிற விந்தப்பேற்றுக்குத் தகுதியாக இவனொன்றே துசெய்யத்தக்கதுண்டோவென்னில்; புத்த(யூ)யாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நியாமகனாகையாலே, அத்வேஷந்தூடங்கி பரிகணநைநடுவாகப் பரமபக்திபர்யந்தமாகத்தானே விளைவித்துவந்து நிர்ஹேதுகமாக வங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவனென்று அவனுடைய நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தை யநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிற * பொருமானீள் படையிலர் தத்ததை 'பொருமாழி சங்குடையோன்' என்று தூடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.- (பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து) ஸத்ருக்கள் மேலே பொராநிற்கிற திருவாழி ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமாகிற திவ்யாயுதங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன், எதிரம்புகே காக்கிற

மூ.-வாயுந்திருமால் மறையதற்க வாற்றாமை
போய்விஞ்சிமிக்க புலம்புதலாய்—ஆய
அறியாதவற்றோடணைத் தழுதமாறன்
செறிவாரை நோக்கும் திணிந்து. (க௧)

இந்தப் பூதலத்திலே சக்ஷர்விஷயமாம்படி வந்து. "பொருமாநீள்படை" என்று தூடங்கி "கருமாணிக்கமென்கண்ணுளதாகும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்தபடி. (தருமாறோரேது வறத்தன்னை) நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையுபகரிக்கிற வுபாயத்தை, (ஓரோதுவறத்தன்னைத்தருமாறு) ஒருஹேதுவின்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக ப (வ) ஸ்வரூபானு தன்னையே தருகிற ப்ரகாரத்தை (திரமாகப் பார்த்துரை செய்மாறன்) அதாவது—கண்ணுள்ளேநிற்கும் சாதன்மையால்தொழிலெண்ணிலும் வரும்" என்கிற-பக்திக்கும் பரிகணனைக்குமொக்க முகங்காட்டும்படிக்குமேலே, "ஓரொண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு - கண்டாயே" என்று—'ஸஹிதஃ-ஸஹிதஃ' (க) 'ஸஹிதஃ-ஸஹிதஃ' (உ) என்று கரைசேர்ந்த நிர்ஹேதுகக்ருபையை அல்பஜ்ஞராலே அவிசா(வா)ல்யமாம்படி ஸ்திரமாகதர்ஸித்து, அந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்தவாழ்வார்-(பதம்பணிகவென் சென்னி வாழ்த்துகவென்னுடைய வாய்) இப்படி நிர்ஹேதுக வைபவத்திலே நிர்வ்ருதராகிறபடியை வெளியிட்டவாழ்வார் திருவடிகளை "ஐயூ-பாபுணராலி-மூர்த்நாப்ரணமாயி" (௩) என்னும்படி என் ஸிரஸ்ஸானது ப(ஊ)ஜித்திக; 'திருக்குருகைப்பெருமாள் தந்திருத்தாள்கள் வாழியே' (௪) என்று என் வாக்கானது மங்களாஸாஸநம் பண்ணியிக. இப்படி உபகாரஸ்ம்ருத்யதிஸயத்தாலே தாம் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆழங்காற்பட்டபடியையருளிச்செய்தருளிஞர். க௦.

பதவுரை.
வாயும் (அடியார் அநுபவிக்கலாம்படி)
கிட்டுகையையே ஸ்வபாவமாக
வுடைய
திருமால் ஸ்ரியஃபதியானவன்
(க) ரா-பா-க-௨௬, (உ) ரா-பா-க-௩௮, (௩) ஸ்தோ-ர- (௪) வாழிதி.

௩௨ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கக-பா, வ்யாக்யாரம்,

மறையநிற்க (கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பிரிந்து) மறைந்திருக்க, (அதனாலே) ஸோகம் அதிகரித்து மிகவும் அழும்படியான நிலைமை நேர்ந்து,
ஆய அறியாதவற்றோடு (அசேதநங்களாகையாலே) தம்முடைய துக்கத்தை ஆராய அறியாதவற்றை
அணைந்து கட்டிக்கொண்டு
அழுத (அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக்கொண்டு) அழுத
மாறன் ஆழ்வார்
செறிவாரை ஆஸ்ரிதர்களை
திணிந்து நோக்கும் த்ருடமாகக்கடாக்கித்தருள்வர். (கக)

அவ;—பதினோராம்பாட்டு. (வாயுந்திருமால்) இதில்-ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸமதுக்கிகளாகவெண்ணி, துக்கிக்கிறபடியைப்பேசின பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; “பெருநிலங்கடந்த கல்லடிப்போதயர்ப் பிலலைற்று வன் தழுவுவன் வணங்குவன்” (க) என்று இவர் பாரித்தபடியே அநுபவிக்கப் பெறாமையால் ஷட்குணஸாம்யத்தாலே தாமான தன்மை குலைந்து, பிராட்டியான தன்மையை ப(ல)ஜித்துத் தூதுவிடக்ஷம ரானார் அஞ்சிறையமடநாரையில; இங்கு “நம்பியைத் தென்குறுங் குடிவிற” (உ) இத்தயாதிப்படியே-மேன்மை, நீர்மை, வடிவழகு, மூன்றுங்குறைவற உண்டாய், அவதாரத்தில் பிற்பாடருமிழக்க வேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறஸ்தலமான அர்ச்ச சாவதாரத்திலே யநுபவிக்க வாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு, நாரை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம், மதி, இருள், கழி, விளக்குத் துடக்கமான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே பகவத்விரஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத்தாம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை அந்யாபதிதஸத்தாலே பேசிக்கொல்லுகிற *வாயுந்திரையுகளிலர்த்தத்தை, ‘வாயுந்திருமால்’ இத்தயாதியாலே யநுளிச்செய்கிறார்.

(க) தி-வாய்-க-௩-௪௦.

(உ) தி-வாய்-க-௪௦-௬.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கஉ-பா, வ்யாக்யாரம். ௩௩

மூ.—திண்ணிதாமாறன் திருமால் பரத்துவத்தை நண்ணியவதாரத்தேநன்ருரைத்த—வண்ணமறிந்து அற்றார்கள் யாவரவரடிக்கேயாங்கவர்பால் உற்றுரைமேலிடாதான். (கஉ)

வ்யா;—(வாயுந்திருமால் மறையநிற்க) அநுபவயோக்யமாம்படி கிட்டுகையே ஸ்வபர்வமாயிருக்கிற ஸ்ரியப்பதியானவன், போக (ஊம)ஸாதம்ய ஹேதுவாக விஸ்வேஷித்து அத்ருஸ்யனாய்நிற்க, ஓழே “மைந்தனைமலரான்மணவாளனை” (க) என்றத்தை யநுபாஷித்தபடி. அன்றிக்கே “நீயுந்திருமாலால்” என்றதாகவுமாம், ‘மணியை வானவர்கண்ணைத்தன்னதோரணியை’ (உ) என்று-மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவழகுமுடையவன் விஸ்வேஷிக்கையாலே. (ஆற்றாமையே விஞ்சியிக்கப் புலம்புதலாய்) ‘ஆராதகாதல்’ என்னும்படி விஸ்வேஷவ்யஸநமானது கைகழியப்போய் மிக்கு, ‘வீகெஜ்யுகெவ்வஸஸார: வித்ராஹீநோவியுக்ஷண-ஸீதே ம்ருதஸ்தேஸ்வஸார: பித்ராஹீநோஸிலக்ஷமண” (௩) என்னும்படி, ‘எம்மேபோல்நீயும்’ என்று பலகாலஞ்சொல்லும்படி மிக்கப்ரலாபமாய்.

(ஆயவறியாத வற்றோடணைத்தழுதமாறன்) அசேதநங்களாகையாலே தம்முடைய துக்கத்தை யாராயவறியாதவற்றைக்கட்டிக்கட்டிக்கொண்டு “ஆற்றாமையெல்லாம்விழுமே” என்று ஸமதுக்கிகளாக வழுதவாழ்வார், ‘காற்றுங்கழியுங்கட்டியழ” (ச) என்றாரிறே. (செறிவாரை நோக்குந்திணிந்து) அநந்யப்பரயோஜகராய் அந்தரங்கமாக வாஸ்ரயிக்குமவர்களை த்ருடமாகக் கடாக்கிப்பார். தம்மைப்போலே அசேதநங்களைக் கட்டிக்கொண்டழாமல் பகவத் ஸம்ஸ்வேஷமுண்டாய் ஆநந்திக்கும்படி கடாக்கித்தருளுவர். (கக)

பதவுரை.

திண்ணிதாம் மாறன் த்ருடசித்தரான ஆழ்வார்
திருமால் ஸர்வேஸ்வரனுடைய
பரத்துவத்தை பரத்துவத்தை

(க) தி-வாய்-க-௪௦-௪. (உ) தி-வாய்-க-௪௦-௬. (௩) ரா-அ-௪௦௩-௬.

(ச) ஆசார்யஹ்ரு.

அவதாரத்தேநண்ணி
நன்கு உரைத்தவண்ணம்
அறிந்து
அற்றூர்கள்யாவர்

அவர் அடிக்கே
ஆங்கு
அவர்பால் உற்றாரை

உண்
மேலிடாது

அவதாரத்திற்பொருந்தி
நன்றாக அருளிச்செய்தபடியை
அறிந்து

(அவ்வாழ்வார்க்கே அநர்யார்ஹ
ஸேஷராக)அற்றுத்தீர்ந்தவர் யா
வருண்டோ [ஹராய்)

அவர்கள் திருவடிக்கே (அநர்யார்
அவ்விடத்திலே
அவர்விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க்
கிட்முவர்களை

தேஹஸம்பந்தம்
மேற்கொள்ளாது. (கஉ)

அவ;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (திண்ணிதாமாறன்) ப்ரா
ஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானபரத்வத்தை அவதாரத்திலே யநுஸந்
தித்துப் பரோபதேஸம் பண்ணுகிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; பிரிந்தாரைக்கண்ணஞ்
சுழலை யிடப்பண்ணுமளவன்றிக்கே, கூடினாலும் பிரிவைமறக்கும்
படி பண்ணவற்றான விஷயவைலக்ஷண்யம், அதுக்கீடான குண
வைலக்ஷண்யம், அதுக்கடியான ஸர்வேஸ்வரத்வம் இவற்றையநுஸந்
தித்து, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்
தை இதிறாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே பிறரைக்குறித்து உபதே
சித்துச் செல்லுகிற *திண்ணன்வீட்டிலர்த்தத்தை 'திண்ணிதாமா
றன்' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;-(திண்ணிதாமாறன்)கிழே“மூவாமுதல்வா வினியெம்மைச்
சோரேலே” என்றவந்தரம்;“சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்
சோதி” என்கிறகாரணத்வத்தால் வந்தபரத்வத்தைக்காட்டி
ஸமாதாநம் பண்ண, அத்தாலேதரித்ததா (ஃ)ரட்ட்யத்தையுடைய
வாழ்வாரென்னுதல்; எல்லார்க்கும் ஸுத்ருடமாம்படி பரத்வத்தை
யருளிச்செய்த ஆழ்வாரென்னுதல். (திருமால்பரத்துவத்தை)
ஸ்ரியப்பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வத்தை, “நீயுத்திருமா
லால்” என்றிறேயருளிச்செய்தது. (நண்ணியவதாரத்தே நன்
குரைத்த) திருமால்பரத்துவத்தை அவதாரத்தேநண்ணி நன்குரை

த்த. முதற்றிருவாய்மொழியிலே ஸ்ருதிச்சாயையாலே பரத்வே
பரத்வத்தை யருளிச்செய்தாப்போலன்றிக்கே; இதிறாஸபுராண
ப்ரக்ரியையாலே அதிலுலபமான அவதாரத்திலே பரத்வத்தை
யாஸ்ரயணீயமாம்படி நன்றாக வருளிச்செய்த. அன்றிக்கே, திரு
மால் பரத்துவத்தைத்தாம் நண்ணி (அவதாரத்திலே)நன்குரைத்த
வென்றாகவுமாம்.

நன்குரைத்த வண்ணமறிகையாவது - இப்படி அவதாரே
பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாம் படி “கண்ணன் கண்ணல்ல
தில்லையோர்கண்” என்றும், “கோபாலகோளரியேறன்றி-ஏழுலகு
மீபாவஞ் செய்தருளாலளிப்பாரார்” என்றும்ருளிச்செய்த ப்ரகா
ரத்தை யறிகை. மற்றும் தச்சேஷமாக “தேவனெம்பெருமானுக்
கல்லால் பூவும் பூசனையுந்தகுமே” என்றும் “தகுங்கோலத்தாமரைக்
கண்ணென்மான் மிகுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே” என்றும் “கள்
வா” என்றுதுடங்கி “புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவர்” என்று
மருளிச்செய்தவையுமுண்டிறே. இப்படி யருளிச்செய்யுமிடத்து
(௩) “க்யுஷ்ணவஹிவொகாநாஃ-தூதிரவிவ்யயஃ - க்ருஷ்ண
ஏவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யயஃ என்றும் (உ) “ஸௌஷ்ப்ருதுதிர்க்கா
க்ஷஸ் ஸம்பந்தீதேஜநார்தநஃ” என்றும், (௩) “சுவயூஸி-த-
ரீஹிஸூவெ-ஸூஷூ-ஹ-ய-அர்ச்சயமர்ச்சிதுமிச்சாமஸ்ஸர்வே
ஸம்மதந் துமர்ஹத” என்றும், (௪) “வாபெநகஸிவெஹநஸூஷூ
நா-ஃ-வி-கெநவ - பாநேகமலாபேநப்ரஹ்மருத்ரார்சிதேநச”
என்றுஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களைப் பின்சென்றிறே யரு
ளிச்செய்தது; (௫) “ராஃகஸிவெ-தூ-க்ஷஸூவ-ஸூஷூ-நா-ஹா-
ராமிகமலபத்ராக்ஷஸ் ஸர்வஸத்வமநேநாஹரஃ” (௬) “வாவநஸூவ-
வொகாநா-ஃ-வெவரவ-நா-ஹ - பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாந்-வமே
வரகுநந்தந” இத்யாதிப்ரமாணங்களைப்பற்ற “தகுங்கோலத்
தாமரைக்கண்ணென்மான்” என்றும் “ஃபாவஞ்செய்தருளாலளிப்
பாரார்” என்று மருளிச்செய்தாரிறே. இப்படி பரோபதேஸ ப்ர

(௩) பார-ஸபா-௩அ-உ௩. (உ) பார-ஆர-கஅக-௩௨. (௩) பார-ஸபா-௩க-௪.
(௪) ரா-ஸூ-௩௩-அ. (௫) ரா-உத்தர-அ௨.

† குண்டலிதம் க்வாசிதம்.

மூ.—ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமை
யானதனுபவித்தற்காந்துணையா—வானில்
அடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதன்
அடியாருடன் நெஞ்சேயாடு.

(க௩)

காரத்தையறிந்து பரத்வஸ்தா (ஹூ) பகரான ஆழ்வாரிடத்திலே,
(அற்றுர்கள் யாவர்) அற்றுத்தீர்ந்து அந்நயார்ஹராயிருப்பார்
யாவர்களர்; (அவரடிக்கே யாங்கவர்பாலுற்றாரைமேலிடா தூன்)
அவர்கள் திருவடிகளுக்கு அந்நயார்ஹராய், அவ்விடத்திலே அப்
படியே அவர்கள் விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க் கிட்டினவர்களை
மாம்ஸாஸ்ருகா(மா)தி மலருபமான தேஹம் அபிப(விவ)வியாது.
இத்தால் தேஹஸம்பந்தம் மேலிடாதென்றபடி.

(க௨)

பதவுரை.

நெஞ்சே	நெஞ்சமே
ஊனம் அறவந்து	நிஸ்ஸங்கோசமாகவந்து
உள்கலந்த	அந்தரங்கமாய்க்கலந்த
மால் இனிமையானது	ஸர்வேஸ்வரனுடையகலவியின்பத்
அநுபவித்தற்கு	அநுபவிப்பதற்கு
ஆம் துணையா	அநுகூலமானதுணை அபேக்ஷிதமா
வானில்	பரம்பதத்திலுள்ள
அடியார்	அடியார்களுடைய
குழாம் கூட	திரளிற்சேர்வதற்கு
ஆசை உற்ற	ஆசைப்பட்ட
மாதன்	ஆழ்வாருடைய
அடியாருடன்	அடியார்களோடே
ஆடு	நீ கூடிவாழ்வாயாக.

(க௩)

அவ;-பதின்மூன்றும்பாட்டு. (ஊனமறவேவந்து) இதில் எம்பெ
ருமான் "ஏகதத்வம்" என்னும்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்க, ததநுபவ
ஸஹகாரிஸாபேக்ஷரா யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யநுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார்.

எங்கனையென்னில்; இப்படி ப்ராஸங்கிகமான பரோபதே
சத்தைத் தலைக்கட்டின வந்தரம், கீழ், தம்முடைய ஆர்த்திதீரவந்
து கலந்த எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தைப் பேசுவொ
ருப்பட்டு எப்பேர்ப்பட்ட இனிமையும் விளையும்படி தம்முடனே அ

வன்வந்து "ராஜஸூ-ஸீகயாலாய-பூ-ராமஸ்துஸீதயாஸார்த்தம்"
(க) இயாதிப்படியே "ஏகதத்வம்" என்னலாம்படி கலந்தபடியைய
யும் அந்தக்கலவியால் வந்தரஸம் தம்மொருவராலு முண்டலுக்க
வொண்ணாதபடியளவிறந்திருக்கிற படியையுமநுஸந்தித்து, தனித்
தேட்டமான இதரவிஷயங்கள் போலன்றிக்கே, துணைத்தேட்ட
மாய், அதுக்கிவ்விபூதியிலாளில்லாமையாலே, "இவ்வநுபவத்தில்
நிலைநின்ற நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கநுபவிக்கப் பெறு
வதெப்போதோ" என்று ப்ரார்த்திக்கிற * ஊனில்வாழ்லர்த்தத்
தை "ஊனமறவேவந்து" இயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;- (ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமையானது) அதாவது-
"நித்யஸம்ஸாரி" என்று ஸங்கோசியாமல், ஸங்கோசமறஸர்வேஸ்
வரன் வந்து "தானும் யானுமெல்லாந்தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்
தோம் தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே" என்
றும் "எனதாவியுள் கலந்த பெருநல்லுதவி" என்றும் "கனிவார்
வீட்டின்பமே" என்றும், "அடியேன் வாய்மடுத்திப் பருகிக்களித்
தேனே" என்றும் இப்படி ஸர்வரஸங்களுமுண்டாம்படி அந்தரங்க
மாகக்கலந்த கலவினினிமையானது - ஸஹ்ருதயமாகஸம்ஸ்லேஷி
த்த ஸாரஸ்யமானது,

(அநுபவித்தற்காந்துணையா) ஏவம்வீதரஸ்யதையை
யநுபவிக்கைக்கு "அடியார்களுக்குழாங்களையுடன் கூடுவதெ
ன்று கொலோ" என்று - அநுகூலவஹவாஸமபேக்ஷிதமாய்,
(வானிலடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதனடியாருடன் நெஞ்சே
யாடு)* வையத்தடியவர்களன்றிக்கே, அநுபவத்துக்கு தேசிகரான
வானிலடியார் குழாங்களுடனே கூடவேணுமென்று அபிநிவேசத்
திலே யூன்றின வாழ்வாரடியாரான விங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
ளோடே நெஞ்சேகூடியாடு. அன்றிக்கே, அக்குழாத்திலே முழு
கியநுபவிக்கப்பாரென்றுமாம், "அடியீருடன்கூடி நின்றாடுமினே"
என்றாரிதே.

(க௩)

மூ.—ஆடிமகிழ்வானிலடியார் குழாங்களுடன்
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கமோகித்துத்
தன்புற்றான்மாறனந்தோ. (கச)

பதவுரை.

ஆடிமகிழ்	(பகவதநுபவத்தாலே) நர்த்தநம்
வானில்	பண்ணிக்களிக்கிற
அடியார் குழாங்களுடன்	பரமபதத்தில் உள்ள
கூடி	அடியார்களுடைய திரளோடே
இன்பம் எய்தாக்குறையதனால்—	கலந்து
மிகவாடி	களிக்கப்பெறாத குறையாலே
அன்புற்றார்	மிகவும் வாட்டமடைந்து
	நிரவதிகஸ்நேஹயுக்தரானமதுரகவி
	முதலானார்
தன்னிலைமை	தமது தசையை
ஆய்ந்து உரைக்க	ஆராய்ந்து சொல்லும்படியாக
மாறன்	ஆழ்வார்
மோகித்து	மோஹமடைந்து
தன்புற்றான்	துக்கித்தார்;
அந்தோ	ஐயோ!.

(கச)

அவ;—பதினாலாம்பாட்டு. (ஆடிமகிழ்வானில்) இதில் - ததீய
ரையுமவனையும் பிரிகையாலே மிகவும்தளர்ந்து, தாட்பேச்சாலே
பேசுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில், எம்பெருமானைப் பிரிந்த வளவன்றிக்கே,
அவனுக்குப் ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளையுங் கூடப் பிரிகை
யாலே, தம்தசையைத்தாமறியாத படி மோஹிதராய்க் கிடக்கிற
தம்படியைப் பார்வஸ்தரான பரிவர் அவனுக்கு விண்ணப்பஞ்
செய்கிற ப்ரகாரத்தைக் கலந்துபிரிந்துமோஹங்கதையான பிராட்
டியுடைய விஹபரவஸவ்யாரோக்திகளை யறுகரித்து அவ
னுக்கறிவிக்கிற திருத்தாயார் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * ஆடி
யாடியிலர்த்தத்தை “ஆடிமகிழ்” இத்தயாதியாலேயருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஆடிமகிழ்வானிலடியார் குழாங்களுடன் கூடியின்ப
மெய்தாக்குறையதனால் வாடிமிக) (ஆடிமகிழ்வானில்) பகவதநுப
வத்திலே யவகாஹித்து ஹ்ருஷ்டராகிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே,
பகவதநுபவ ப்ரகர்ஷத்தாலே “நுக்யூநிக்ஷித” - நுக்யந்திகே
சித்” (க) என்னும்படியாடி, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிர வென்னு
தல். இப்படியானவானிலடியாருண்டு-வைகுண்டவாஸிகளான நித்ய
ஸூரிகள்; அவர்கள் ஸங்க(ஐ)த்திலே ஸங்கதராய், ஆநரத்ததை
யடையாத வழர்த்தியாலே “வாடிவாடும்” என்றுமிகவாடி. (அன்
புற்றார் தன் கிலைமையாய்ந்துரைக்க) “முயல்கின்றேனுந் தன்மொய்
கழற்கன்பை” (உ) என்று நிரவதிகஸ்நேஹயுக்தரான மதுரகவி
ப்ரப்ருதிப்ரபுத்த(வூஃ) ஸுஹ்ருத்துக்கள், இவர் வ்யாமோஹத்
தை எம்பெருமானுக்கு நிருதித்து, தன் முகேந “இதுமீவர க்ருபா
ஸாத்யம்” என்று விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை, தன் திரத்தலே பரிவுடைய
திருத்தாயார் தன்ஸ்வபாவத்தை யாராய்ந்து பேசும்படியாக.

(மோகித்துத் தன்புற்றான்மாறனந்தோ) தாம் தம்தசையைப்
பேசமாட்டாமல் பிறர்பேசும்படிமோஹித்து துக்கத்தைப் ப்ராப்த
ரானாழ்வார், ஐயோ: “ஐரவிஷ்யிதம்ஐந? - மமாபிவ்யதி தம்மந?”
(௩) என்று, (ச) * அற்றபற்றர்க்கு மிரங்கவேண்டும் படியாயிடு
இவர்தசையிருப்பது. அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கை
யாவது: “ஸாதியம்ஐஷு-ஸாதியர் கூர்த்தவஞ்ச” (ஊ) இத்தயா
திப்படியே “எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்காவென்று வாடி வாடும்”
என்றும் “உம்மைக்காணுமாசையுள்ளைகின்றான், உம்மைக்காண
நீரிர்க்கமினீரே” என்றும், “வண்டுதிவருந்தண்ணந்துழாய்கொட
ரென தவளவண்ணர் தகவுகளே.” என்றும், “உம்மைத்தஞ்சமென்
றியன் பட்டனவே” என்றும் “நுமதிட்டமென்கொலிவ்வேழைக்கே”
என்றும் “இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே” என்று
மிப்புடைகளிலே யருளிச்செய்தவையென்கை. இப்படி தம்தசை
தமக்கும் வாசாமகோசரமாய், கண்டா ரெல்லாமிரங்க வேண்
டும்படியா யிருக்குமாயிற்று.

(கச)

(க) ரா-ஸு-கச-கச. (உ) கண்ணி-க௦. (௩) ரா-ஸு-கச-உஅ.

(ச) தி ச வி-௫. (ஊ) ரா-ஸு-௩க-கக.

சூ0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கடு-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.--அந்தாமத்தன்பா லடியார்களோடிறைவன்
வந்தாரத்தான்கலந்த வண்மையினால்—சந்தாபம்
தீர்த்தசடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும்வை.

(கடு)

பதவுரை,

மனமே!

நெஞ்சமே

அந்தாமத்து அன்பால்

ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பண்ணும்விரு
ப்பத்தோடே

அடியார்களோடுவந்து

அஸ்தரபூஷண ப்ரமுகராயுள்ளநித்
ய ஸஞ்சிகளோடேகூடி (பரம
பதத்தினின்றும்) வந்து

இறைவன் தான்

ஆர கலந்த வண்மையினால்

சந்தாபம்தீர்த்த

சடகோபன்

திருவடிக்கே

வாய்ந்த அன்பை

நாள் தோறும் வை

ஸர்வேஸ்வரன்

பரிபூர்ணமாகக் கலந்த ஒளதார்யத்

தாபமொழியப்பெற்ற [தாலே

ஆழ்வாருடைய

ஸ்ரீபாதங்களிலே

பொருந்தின பக்தியை

எப்போதும் வைப்பாயாக. (கடு)

அவ; பதினேந்தாம்பாட்டு. (அந்தாமத்தன்பால்) இதில்-ஆடி
யாடியில் விடாய்தீர * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து கலந்த
படியைப்பேசின பாசுரத்தைய நுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்
கனையெண்ணில்; இவருடைய வார்த்தீரவந்துகலந்து * வாட்ட
மில் புகழ்வாமனானவன்; ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலேயகப்
பட்டு இடர்பட்டவானையினிடரைச் சடக்கென வந்து போக்கினார்
போலே, * ஆடியாடியில் தான்பட்ட இடரெல்லாம் போம்படி,
ஆசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து ஸம்ஸ
லேஷித்தருளக்கண்டு, தம்மோட்டைக் கலவியாலே அவன்வடிவி
லே பிறந்த புதுக்கணிப்பை மண்டியநுபவித்து ப்ரீதராய்ச்செல்லு
கிற * அந்தாமத்தன்பிலுர்த்தத்தை * அந்தாமத்தன்பாலே யருளிச்
செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(அந்தாமத்தன்பால்) அடியாய் ஸ்ரீவைகுண்டதாமத்திற்
பண்ணும் விருப்பத்தாலே. அத்தேசத்திலும் அத்தேசிகரிடத்திலும்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கடு-பா, வ்யாக்யாரம். சக

முண்டான அதிஸ்நேஹத்தாலே. (அடியார்களோடிறைவன்) அடி
யார்களுண்டு; அஸ்தரபூஷண ப்ரமுகராயுள்ள நித்யஸூரிகள்; அவர்
களோடேகூட ஸர்வேஸ்வரன் ஸபரிசுராயுள்ளும்படி ஸம்ஸரிஷ்ட
னாய். “அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னுவி சேரம்மானுக்கந்தமவாழ்
முடி சங்காழி நூலாரமுள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. (வந்தாரத்
தான் கலந்தவண்மையினால்) ஸர்வஸ்மாத்தபரானுதான் பரமபதத்
தினின்றும் (க) * பரமபதமாபந்ரான விவந்ருந்த விடத்தளவு
வந்து பரிபூர்ணமாக ஸம்ஸலேஷித்த ஒளதார்யத்தாலே. (சந்தா
பத்தீர்த்த) விஸொயிதஜடஹூக்; கஹூளத துஸ்ரீ யாஜஹூ -
விஸொதிஜடஸ்ஸநாத-தஸ்தெளததர்ஸரியாஜ்வலந்” (உ) கூதீவ
நாஜஹூஸ-ஹெ-அதீவராமஸ்ஸ-ஹ-ஹே” (ஈ) என்னும்படி. “செந்
தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்க
கள் செம்பொன் திருவுடம்பே” என்றும்; “திருவுடம்புவான்சுடர் -
என்னுள் கலந்தானுக்கே” என்றும்; “என்னுள் கலந்தவன் செங்
கனிவாய் செங்கமலம்மின்னுஞ் சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங் கைகம
லம்” என்றும்; “எப்பொருளுந்தானாய் மரதகக்குன்றமொக்கும்”
என்றும் * வாட்டமில் புகழ்வாமனன் மலைபோலே பெருத்து
அவயவ ஸௌந்தர்யாதிகளையு முடையனாபிருக்கிறபடியை யநுப
வித்து ஸந்தாபமானது ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமான ஸந்தாபமா
வது - * ஆடியாடியில் - வாடுதல் இரக்கம் வெவ்வுயிர்தல் வாய்வெ
ருவுதல் உள்ளமுகவுருகுதல் உள்ளுளாவிபுலருதல் தனநெஞ்சம்
வேதல் துடக்கமானவை. * உள்ளுளாவிபுலந்தது தீர “அல்
லாவிபுள் கலந்த” என்றும் “என்முடிவுகாணாதே யென்னுள் கலந்
தான்” என்றும் “என்னுள் கலந்தவன்” என்றுமிறே யருளிச்
செய்தது. (சந்தாபத்தீர்த்தசடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை) வானோர் தனித்தலைவன்,
* அந்தாமத்தன்பு செய்யும்படியான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே “உன்
நன் மொய்கழற்கன்பை- முயல்கின்றேன்” (ச) என்கிறபடியே மந
ஸ்ஸலே ஸ-ஸங்கதமான ஸங்கத்தை நித்யமாக நிகழித்தமாக்து. நிதி
யை அடியிலே யிட்டுவைப்பாராப்போலே அன்பையடியிலே யிட
டுவை.

(கடு)

(க) வி-த-சுஅ. (உ) ரா-யு-கந-க-கடு. (ஈ) ரா-பா-எ-உக. (ச) கண்ணி-க0.

மூ.—வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற் பின்வாழ் மாறன்
செய்கின்ற ரைச்சியத்தைச் சிந்தித்து-ரைகின்ற
தன்மைதனைக்கண்டுண்னைத்தான் விடேனென்றுரைக்க
வன்மையடைந்தான் கேசவன் (கசு)

பதவுரை.

வைகுந்தன்	நித்யவிபூதியுத்தன்
வந்து கலந்ததற்பின்	வந்து (தம்முடன்) கலந்தபிறகு
வாழ்	ஸத்தைபெற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
செய்கின்ற ரைச்சியத்தை	செய்கிற ரைச்சயாநுஸந்தாரத்தை
	நோக்கி
சிந்தித்து	(ஈஸ்வரன்) விசாரமடைந்து
ரைகின்ற தன்மைதனைக்கண்டு	சிதிலனாகிறபடியைப் பார்த்து
உன்னை விடேன் என்று உரை	“(என்னுடைய பிரிவின்பயப்படு
க்க	கிற) உன்னை நான் விடமாட்டே
	டேன்’ என்றருளிச்செய்ய
கேசவன்	எம்பெருமான்
வன்மை அடைந்தான்	ஸ்ததைர்யத்தை அடைந்தான். (கசு)

அவ;—பதினாறம்பாட்டு (வைகுந்தன்) இதில்—“அப்பொழுதைக்
சப்பொழுதென் னராவமுதம்” என்றநுபவிக்கிற விவர், ‘அயோக்
யன்’ என்றகலிற்செய்வதென்” என்று ஈஸ்வரனதிஸங்கை பண்
ண, இவர ஸமா தாரம்பண்ணிக் தேற்றினபடியைப் டேசுநற பாசு
ரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; ஸர்
வோஸ்வரனோடே எம்ஸ்லேஷிக்கிற விவர், ‘அல்லாவிபுள் கலந்த’
என்று தம்சிறுமையை யநுஸந்திக்கையாலே, ‘*எவ்வேழுலகு
தலையெடுத்து இன்னமுமிவர் நம்மைகிறிற்செய்வதென்” என்றதி
ஸங்கைபண்ணி அவனலாமாக்கிற படியைக்கண்டு “இவனுக்கு நம்
பக்கல் பாரதத்தர்ய வாத்ஸல்யங்களி நுந்தபடியென்பு” என்று விஸ்
மிதராய், தாமசலாமைக்குறுப்பின பலவற்றையுஞ்செய்வி அவ
னதிஸங்கையைத் தீர்த்து, அவனை தர்ப்பிக்கிற *வைகுந்தா மணி
வண்ணனிலர்த்தத்தை “வைகுந்தன்” இகயாதியாலேபருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

மூ.—கேசவனாலென் தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தாரென்று சிறந்துரைத்த-வீசுபுகழ்
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்
காறென்று நெஞ்சேயனை. (கசு)

வ்யா;—(வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின்) நித்யவிபூதியுத்தன்
“அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவிசாரம்மான்” என்னும்படி ஒரு
ஈராகக்கலந்த பின்பு (வாழ்மாறன்) அத்தாலேஸத்தைப்பெற்று ஸம்
பந்ரானவாழ்வார். (செய்கின்ற ரைச்சியத்தைச்சிந்தித்து) இவர்
‘அல்லாவி’ என்று அகலநினைக்கிறரைச்சயா நுஸந்தாரத்தைக்கண்டு-
“இதென்னுய் வினாயக்கடவது” என்றீஸ்வரன்விசாரித்து. (ரைகின்
ற தன்மைதனைக்கண்டு) அவன்ஸிதிலனாகிற ப்ரகாரத்தை தர்ஸித்து
(உன்னைத்தான் விடேனென்றுரைக்க) இப்படி யென் விஸ்லே
ஷத்தி லதிபீ(ஜீ)ருவாயிருக்கிற உன்னைத்தான் விடேனென்று-‘உன்
னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே’ ‘உன்னை யெங்ஙனம் விடு
கேன்’ ‘அந்தமில்லிமை யடைந்தேன் விடுவேனே’ ‘உன்னை நான
டைந்தேன் விடுவேனே’ என்று மீஸ்வரனைக் குறித்தருளிச்செய்ய.
(வன்மையடைந்தான் கேசவன்) (க) “விஜ் ருபுரீ-மொடி-ஹ-விஜ்வர
ப்ரமுமோதஹ” என்னும்படி * துளக்கற்றமுதமா யெங்கும்
பக்கநோக்கறியாதே “என் மரதகமலையே” என்னும்படி ஸ்ததைர்
யத்தை ப்ராபித்தான் ப்ரஸஸ்தகேஸானவன். (கசு)

பதவுரை.

நெஞ்சே	மனமே!
கேசவனால்	‘எம்பெருமானாவே
எத்தமர்கள்	அஸ்மதீயர்கள்
கீழ்மேல் எழுபிறப்பும்	கீழும்மேலு முண்டான ஸம்பந்தி
	ஸம்பந்திகளாவும்
தேசுஅடைந்தார் என்று	ஒளி பெற்றாரர்கள்’ என்று
சிறந்து உரைத்த	நன்றாக அருளிச்செய்த
வீசுபுகழ்	(எங்கும்) பரவுகின்ற கீர்த்தியை
	யுடையாரான

சச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கள்-பா, வ்யாக்பாநம்,

மாறன் ஆழ்வாருடைய
மலர் அடியே திருவடித்தாமரைகளே
மண் உயிர்க்கு எல்லாம் நித்யமான ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம்
உய்கைக்கு ஆறு என்று உஜ்ஜீவரோபயமென்று (நிச்சயித்
து)
அணை (அத்திருவடிகளை) ஆஸ்ரயிப்பா
யாக. (கள)

அவ:-பதினேழாம்பாட்டு. (கேசவனால்) இதில்-கீழ்மேலுண்டான
வர்களெல்லாரும் தம்முடையஸம்பந்தத்தாலே பகவத்தாஸ்ய லா
பத்தை லபித்தார்களென்று ஹ்ருஷ்டராய்ப்பேசுகிற பாசுரத்தை
யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில், கீழ் - தம்மளவி
லுண்டான வுகப்புத் தம்மொருவரளவிலும் சுவறிவிடுகையென்கி
கே, தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும், "எமர் கீழ்மேலெழு
பிறப்பும் விடியாவென் நரகத்தென் றஞ்சேர்தல்மாறினர்" என்கிற
-விரோதிரிவ்ருத்தி யளவுமன்றிக்கே, ப(வ)லத்திலும் வெள்ளமிட்
டலை யெறிகிறபடியைக்கண்டு, "ஔவெஷ்யயாதவ-மமாப்பேஷ
யதாதவ" (க) எனும்படி ஒருவனுடைய வ்யாமோஹ மிருக்கும்
படியே' என்று † வித்த(ஐ)ராய், தம்மையிப்படி ஸபரிசுரமாக விஷ
யீகரிக்கக்கடியான அவன்குணசேஷ்டிதங்களைத்திருத்வாதஸநாம
முசத்தாலே பேசியதுபவித்து ப்ரீதராகிற கேசவன்றமரிலர்த்தத்
தை "கேசவனாலெந்தமர்கள்" இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:-(கேசவனாலெந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்புந்தேசடைந்
தாரென்று சிறந்துரைத்த) 'எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே-
எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பு-கேசவன்றமரானார்கள்-மாசுதிரிதுபெற்
று, அத்தாலேநம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா' என்றத்தை நினைக்
கிறது. (கேசவனாலெந்தமர்கள்) ஜகத்காரணபூததைய, விரோதிரா
கரணம்பண்ணுமவனாய், ப்ராஸுதகேசனுமான வவனாலே மதியர்
தேசடைந்தாரென்று - தேஜஸ்ஸை ப்ராப்தரானார்களென்று. கேச

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கள்-பா, வ்யாக்பாநம். சச

வன்றமராகையிறே-இவர்களுக்குத்தேசு. தாஸ்யமிறே ஆத்மவுக்கு
தேஜஸ்கரமாவது; அத்தைத் தம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே கீழ்
மேலுண்டான ஸம்பந்தி பரம்பரையிலுள்ளவர்களெல்லாரும் லபித்
தார்களென்று, அந்தவுபகார கௌரவத்தாலே, அவன் குணசேஷ
டிதங்களுக்கு வாசகமாய் வைஷ்ணவத்வ சிஷ்யமாய் "கேசவன்,
நாரணன், மாதவன், கோவிந்தன், விட்டு, மதுருதன், திரிவிக்கிரமன்,
வாமநன், சிரீதரன், இருமுகேசன், பற்பகாபன், தாமோதரன்" என்
கிறதிருத்வாதசநாமத்தைப் பேசியதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அத்
தைபிப்படி நன்றாகவருளிச்செய்து சிறப்பு - நன்றி. (விசுபுகழ்மா
றன்) ஸம்பந்திஸம்பந்திகளாவும் வைஷ்ணவத்வமேறிப்பய்யுப்படி
யான வைபவத்தால் வந்த ப்ரகரமான - யஸுஸ்யையுடையான
வாழ்வாருடைய.

(மலரடியேமன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்காரென்று) புஷ்பம்
போன்ற திருவடிகளை நித்யமான வாத்மாக்களுக்கெல்லா முஜ்ஜீ
விக்கைக்கு உசிதோபாயமென்று. (நெஞ்சேயணை) அவர்களிலே
யொருவனாய் அம்ஸம்பெறும்படியான வெனக்கு உபகரணமாய்
ஸௌமநஸ்ய முள்ளமநஸஸே ப்ராஸு-நஸமமான திருவடிகளை நீயும்
ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணு.

"நாராயணனாலே" என்று-அவனுடைய ஸ்வீகாரமே கிரபே
கேசுபாயமென்றதின நுவாதமான - கேசவனாலென்கிற விப்பதத்தி
லே - தத்விவரணமாக, "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும்,
"எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மேவுத்தன்மயமாக்கினுன்" என்றும்,
"என்னைக்கொண்டு" என்றும், தன்பேறானமைக்கு, "விட்டிலங்கு
செஞ்சோதி" என்றும், "அம்மான்றிரிவிக்கிரமனை - எனக்கேயருள்
கன்செய்ய-எனக்கென்ன-விதிசூழ்த்தது" * என்றும், "தொழும்மன
மேதந்தாய்" என்றும், "என்னைத்திமனம் கெடுத்தாய்" என்றும்,
"உன்னையென்னுள் வைத்தனையென்னிருடிக்கேசனே" என்றும்,
"ஏற்பரனென்னையாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த கம்ப
கம்" என்றும், "தாமோதரனை" என்றுமருளிச்செய்த சந்தைகளு
மருஸந்தேயங்கள். (கள)

மு. — அணைந்தவர்கடம்முடனையானருட்காளாம்
குணந்தனையேகொண்டுலகைக்கூட்ட—இணங்கியிக
மரிசிலுபதேசம் செய்மாறன் மலரடியே
வீசுபுகழெம்மாவிடு.

(கஅ)

பதவுரை.

அணைந்தவர்கள் தம்முடனே ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டி யடிமை
செய்கிற நித்யஸூத்ரிகளுடனே
ஆயன் ஆருட்கு ஆளாம் கண்ணனுடைய கிருபைக்குவிஷய
குணந்தனையேகொண்டு மாம்படியாக
மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற குணமொன்
றையேகொண்டு (திருத்தி)
உலகை நித்யஸம்ஸாரிகளை
கூட்ட (நித்யஸூத்ரிகளோடு) சேர்க்க
மிகஇணங்கி மிகவும் பொருத்தி
மாசு இல் குற்றமற்ற
உபதேசம் உபதேசத்தை
செய் செய்தருளின
மாறன் ஆழ்வாருடைய
மலர் அடியே திருவடித்தாமரைகளை
வீசுபுகழ் விக்யாதமான கீர்த்தியையுடைய
எம்மாவிடு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மேன்மை
யுடைய மோக்ஷம். (கஅ)

அவ;—பதினெட்டாம்பாட்டு. (அணைந்தவர்கள் தம்முடனே)
இதில் - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையுபதேசித்த பாசுரத்தை அநுவதித்
தருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; இப்படி ஸர்வரன்
ஸபரிசுரமாக விஷயீகரித்து விடுகிற மாத்ரமன்றிக்கே முக்தப்ரா
ப்யமான போகத்தைத் தமக்கும் தம்பரிசுரத்துக்கும் தருவானு
கப்பரிக்கிற படியைக்கண்டு எல்லார்க்கும் தம்மோடே யொரு
ஸம்பந்தம் வித்திக்கும்படி ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவனுடைய மோக்ஷ
ப்ரதத்வத்தையுபதேசிக்க, அவர்கள் அத்தைக்காற்கடைக்கொள்ள
ஸ்வலாபத்தைப்பேசி த்ருப்தராகிற * அணைந்தவரவணையிலர்த்தத்

தை 'அணைந்தவர்கள் தம்முடனே' என்றருளிச்செய்கிறாரென்கை.
வ்யா;-(அணைந்தவர்கள் தம்முடனே)* அணைந்தவரவணையிற் படியே
ஸ்ரீபூமிநீளாநாயகனாய் அந்தபோக(வொம) பாயங்கத்திலேயெழுந்
தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டியடிமை செய்கிற அந்த ர
முதரானஸூத்ரிகளோடே கூட்டவென்னுதல்; அன்றிக்கே
"கேசவந்தமர்" என்னும்படி கீழே அந்தரங்கரானவர்கள் † தங்க
ளோடே கூட்டவென்னுதல். தம்முடனே யென்கிற த - ஆழ்வார்
தம்முடனே யென்னவுமாம், (தம்முடனே-அணைந்தவர்கள்) 'எமர்'
என்று தாமபிமாநிக்கும்படியாகத் தம்மோடேயந்வயமுண்டாம்படி
யானவர்களென்னுதல்.

(ஆயனருட்காளாம் குணந்தனையே கொண்டு) "எப்பொருட்
கும் - இணைவனம்" என்று ஆஸ்ரிதஸூலபனாயவதரித்த க்ருஷ்ண
னுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாம்படியாக. மேலும் "என்கண்ணனை
நான்கண்டேனே" என்றாரிறே. ஏவம்விதனாவவனுடைய மோக்ஷ
ப்ரதத்வமாகிற குண மொன்றையுடைய கொண்டுடன்னுதல். அந்
றிக்கே, "குணங்களை யேகொண்டு" என்று பாடமானபோது-"விடு
முதலாம்" என்கிறமோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களை யே யுபாயாந்தர
நிரபேக்ஷமாகத் திருத்துகைக்குப்பரிசுரமாகக்கொண்டுடன்னுதல்.
அவ்வவதாரத்திலேயிறேஇடைச்சி, இடையன், தபிர்த்தாழி, கூனி,
மாலாகாரர் பிணவிருந்து, வேண்டிசிலிட்டவர்க்கெல்லாம் மோ
க்ஷம் கொடுத்தது. 'இணைவனாவெப்பொருட்டும் விடு முதலாம்'
என்று- அவதாரஸாமாந்யமாய், வேடன், வேடச்சி, பக்ஷி, குரங்கு,
சராசரங்களுக்கும் மோக்ஷம் கொடுத்தமையுண்டா யிருக்கவும்,
'ஆயனருட்கு' என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யுந்
றிச் சொல்லிற்று. "மஹிவொகாநந-தூரந" - கச்சலோகாந
துத்தமார்" (ரு) என்றிறே பெருமாள் பெரிய உடையாருக்கு
ப்ரஸாதித்தது. இப்படியவதாரத்திலே மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்
களைக்கொண்டு திருத்தி.

(உலகைக்கூட்டவிணங்கியிக) நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூத்ரிக
ளோடே கூட்டமிகவுமிணங்கி-மிகவும்பொருத்தி. அவர்கள் துர்க்

மூ.—எம்மாவீடும் வேண்டாவென்றனக்குன்றாளிணையே
அம்மாவமையுமெனவாய்ந்துரைத்த—நம்முடைய
வாழ்முதலாமாறன் மலர்த்தாளிணைசூழிக்
கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளர். (கக)

கதியை ஸஹிக்க மாட்டாமல் அவர்களோடே இணக்குப் பார்
வை போலே ஸஜாதியராயிணங்கி. [ஆயனருட்காளாம் குணங்
களையே கொண்டிலகை - அணைந்தவர்கள் தம்முடனே கூட்ட-
மிக விணங்கி] என்றவயம். (மிக - இணங்கிமாசி லுபதேசம்
செய்மாறன்) க்யாதிலாபபூஜாதீதோஷரஹிதமாயிருக்கும் ஸூத்
தோபதேஸத்தை மிகவுமதித்துப்பண்ணும்பரிசுத்தஜ்ஞாநரான
வாழ்வார். “இணைவனொமப்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்” என்றும்,
“பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்” என்றும் “புலனைந்துமேயும்
பொறியைந்து நீங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் - பலமுந்து
சீரில் படிமினோவாதே” என்றுமிறே யுபதேசித்தருளிற்று. (மாசி
லுபதேசம்செய்மாறன் மலரடியே) ஏவம்விதோபதேஷ்டாவான ஆழ்
வாருடைய புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளே. (வீசுபுக
ழெம்மாவீடு) “வாடுவெய்யாடுநீ - பரமேவ்யோமம்” (க) என்று
விக்யாதமான யஸஸ்யையுடைய ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமோக்ஷம்.
ஆழ்வார்க்கு * செம்மாபாதமிறே எம்மாவீடு, இவர்க்கு மாறன்
மலரடியாயிற்று; (உ) * விஹு கிஹுவ-ஹிபூதிஸ் ஸர்வம்ஸ்ரீஜிஜீர
ய-மஹ-ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகளமிறே. (கஅ)

பதவுரை.

அம்மா	‘ஸ்வாமிந்!’
எம்மாவீடும்வேண்டா	எல்லாவகையாலும் மேலான மோ க்ஷமும் வேண்டா,
என்றனக்கு	அடியேனுக்கு
உந்தாளிணையே	தேவீருடைய திருவடிகளே
அமையும் என	போதும், என்று
ஆய்ந்துரைத்த	ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தவரும்

நம்முடைய வாழ்முதலாம்மா நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குக் காரண
றன் மானவருமான ஆழ்வாருடைய
மலர்த்தாளிணை திருவடித்தாமரைகளை
சூர் ஸிரஸாவஹித்து
கீழ்மை அற்று அதமபுருஷார் த்தங்களில்விருப்ப
மற்று
நெஞ்சே மனமே!
கிளர் மேன்மேலுங் கிளரக்கடவை. (கக)

அவ; - பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (எம்மாவீடும்) இதில்-ப்ராப்ய
நிஷ்கர்ஷம் பண்ணின பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.
எங்ஙனையென்னில்; பிறர்க்கு “அவன் மோக்ஷப்ரதன்” என்னு
மத்தை யுபதேசிக்கிற வளவில், முதல், நடுவு, இறுதி, இவர் மோ
க்ஷத்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு பேசுகையாலே, “இவருக்கு மோ
க்ஷத்திலே அபேக்ஷையாயிருந்தது” என்றீஸ்வரன் அததைக்கொ
டுக்கப்புக, தமக்குஉகப்பாகத்தரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்
ப(மஹ-ஹ) மாகையாலே “அபுருஷார்த்தம்” என்று அததைக் கழி
த்து; “பாமபதஸ்தனாய் ஸுகிக்கவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்த்தனாய்துக்கிக்
கவுமாம், எனக்கு அதிலொருநிர்ப்பந்தமில்லை, தேவர்க்குறுப்பாமது
வே எனக்குவடிவாம்படி பண்ணி யருளவேணுமென்று ஸ்வப்ரா
ப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிற * எம்மாவீட்டிலர்த்தத்தை “எம்மாவீடும்
வேண்டா” என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;- (எம்மாவீடும் வேண்டாவென்றனக்குன்றாளிணையேயம்மா
வமையுமெனவாய்ந்துரைத்த) எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோ
க்ஷமும்வேண்டா; ஸேஷபூதனான வெனக்கு “யாவஹ்வாணொள-
ஸிரஸாயாடியிஷ்யாதி - யாவந்நசரணொள - ஸிரஸாதாரயிஷ்யாமி”
(க) என்னும்படி ஸேஷியானதேவருடைய அங்கிரியுகளமேயமையு
மென்று உபயாநுருணமாக முத்தியையாராய்ந்து தலைசேர நிஷ்கர்
ஷித்தருளிச்செய்த வாய்ந்தென்று-இவ்வர்த்தத்திலே பொருந்தி
யென்றுமாம். இது - * எம்மாவீட்டையடியே துடங்கி அடியொர்த்
தினபடி;

மூ.—கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறுகிடைக்க
வளரொளிமால் சோலைமலைக்கே-தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன்றாள்
முன்செலுத்துவோமெம்முடி. (௨௦)

“நீன் செம்மாபாதபுத்தலைசேர்த்து” என்று துடங்கி,
“உன்பொன்னடிச்சேர்த்து” என்றிறே தலைக்கட்டித்தானிருப்பது.
“தாளீணையே” என்கையாலே -- “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீ
தே” என்றது ஸூசுதம்; திருமுடியைத்திருவடிகளுக்குப்பாதபீட
மாக்குகிறது அத்யந்தபாரதந்தீர்யமிறே (நம்முடையவாழ்முதலா
மாறன்) நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்துக்கடியாமாழ்
வார் ஆழ்வாருடைய வாழ்வுக்கடி “தனியேன் வாழ்முதலே”
என்கிறவீஸ்வரனாயிருக்கும்; இவருடைய வாழ்வுக்கடி ஆழ்வாரா
யிருக்கும். (மலர்த்தாளிணைசூடி)(க) “கோலமாமென்சென்னிக்குன்
கபலமன்னகுகரைகழலே” “பாதபுத்தலைசேர்த்து” என்கிறபடி
யே செவ்விப்பூச்சூடுவாரைப்போலே பூப்போன்ற அடியிணையைச்
சூடி. (கீழ்மையற்று நெஞ்சேகிளர்) ததிதரவேனையாகிற தாழ்ச்சி
யற்று ஆழ்வார் ஸைவையாலே ஸத்தைபெற்று மரஸ்ஸை மயங்கா
மல் மேன்மேலனக்கிளர்ந்துபோரு. (கக)

பதவுரை.

கிளர் ஒளிசேர்	அதிசயமான ஒளியையுடையதும்
கீழ் உரைத்த	கீழேசொல்லப்பட்டதுமான
பேறு	புருஷார்த்தம்
கிடைக்க	கிடைப்பதற்காக
வளரொளிமால்	நானுக்குநான் வளர்ந்து வருவதான
சோலைமலைக்கே	ஒளியை யுடையபெருமான் வர்த் திக்கிறதிருமாவிருஞ்சோலை மலை க்கே
தளர்வு அறவே	தளர்ச்சியில்லாமல்
நெஞ்சைவைத்து	மரஸ்ஸை வைத்து
சேரும் எனும்	[த போய்ச்சேருங்க ளென்றருளிச்செய்

நீடுபுகழ்	பெரும்புகழையுடைய
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
தாள்முன்	திருவடிகளின் முன்பே
எம்முடி	எம்முடைய தலையை
செலுத்துவோம்	வைக்கக்கடவோம். (௨௦)

அவ;—இருபதாம்பாட்டு (கிளரொளிசேர்) இதில் - “வார்வ
ப்ரகாரத்தாலும் திருமலையை யாஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்த
ஸாதரம்” என்றுபரோபதேசம் பண்ணுகிறபாகரத்தை யநுவதித்
தருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக வறுப
விக்கிற ப்ரகாரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறாரென்றாகவுமாம்.
எங்ஙனையென்னில்; * எம்மாவீட்டில் ஸ்வப்ராப்யத்தை
நிஷ்கர்ஷிக்கிறவளவில் “ஒல்லே” “ஒல்லே” என்று இவர் தவ
ரிக்கப்புக்கவாமே, இவர் த்வரைக்கநுகுணமாக இங்கே யிவ்வுடம்
போடே கிட்டியடிமை செய்யலரம்படி தெற்குத் திருமலையில் தான்
நிற்கிறபடியை இவர்க்குக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தையநுஸந்தித்து
அவ்வினாமவனுசந்து வர்த்திக்கிற தேசமேப்ராப்யமென்று நினை
த்து, திருமலையாழ்வாரைப் பெரியவாதரத்தோடே யநுவதித்து
ப்ரீதராய், வம்ஸாரிகளையும் அங்கே யாஸ்ரயிக்கும்படிப் பரோப
தேசம்பண்ணுகிற * கிளரொளியிளமையிலர்த்தத்தை “கிளரொளி
சேர்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;- (கிளரொளிசேர் கீழுரைத்தபேறுகிடைக்க) அதிசயமான
வெளஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய் கீழுத்தமான * எம்மாவீட்டில்
ப்ராப்யமானது லபிக்கைக்காக. (வளரொளிமால் சோலைமலைக்கே)
“பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை” (க) என்னும்படி, கிளரொளிமா
யோனாய், நாள் செல்ல நாட்செல்ல வளர்ந்து வாரா தின்றுள்ள
வொளியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமாவிருஞ் சோ
லைமலைக்கே. (தளர்வறவே நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும்) பக
வத்ஸ்மரணராஹித்யமாகிற வரத்தமின்றிக்கே அவன் வர்த்திக்கிற
திருமலையிலே மரஸ்ஸை வைத்தாஸ்ரயியுங்கே ளென்றருளிச் செய்
யும்.

தளர்வு-மனோநெளர்ப்பல்யம். (அரவே) அதிந்நிக்ரேயென்ற படி கீழ்ப்பாப் பமான (*பாதபற்புக்கு, *தென்னலுயர் பொருப்பைப் ப்ராபகமாக விதித்தபடி. இது * வன்றூட்சிமயமாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கடியுடைத்து. 'சபன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றமே' இப்படி (நெஞ்சை வைத்துச்சேருமெனும்) நெஞ்சை வைத்துச் சேருமென்கிறதுக்கு மூலம்-"கிளரொளியிளமை" என்கிறபாட்டு. "மாநஸூரத்தை மாறுவதற்குமுன்னே" என்றிறே அதுக்கர்த்தமருளிச் செய்தது. "உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கு" (க) என்னக்கடவதிறே. சேருமென்றது-"கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்" என்கிற முதற்பாட்டுப் ப்ராதாமாய், 'போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே' என்னுமளவு மருளிச்செய்தவை.

அதாவது -"சார்வதுசதிரே, "எத்தியெழுவதுபயனே" 'அயன்மலையடைவதுகருமமே' 'திருமலையதுவேயடைவதுதிறமே' 'நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே' 'வ்யூகக்ஷணணுகுவாணஸ்தி. தூகூடுஓஹாயிரிடி - ப்ரதக்ஷணஞ்ச குர்வாணஸ்சித்ரகூடம்மஹாகிரிம்" (உ)என்னும்படி "வலம்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே" 'தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே' 'போதவிழ்மலையேபுகுவதுபொருளே" என்று -திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம் வழியோடு, 'போகக்கடவோம்" என்று துணிந்த துணியோடுவாசியறப்ராப்யாந்தர்க்கதமாய்ஸ்வா நுபவகர்ப்ப(மஹ)பரோபதேசமுடிகே நவநுபவித்த இனியராகிறப்ரகாரமும் இவர்க்கிப்பாட்டிலேவிவக்ஷிதம். 'அந்தர்க்கதகுணோபாஸகத்தை மதித்துப்பெருக்கிமுழ்கியமுந்கீழ்மைவலங்குதுசெய்திளமை கெடாமல்செய்யும்கூட்த்ரவாஸைங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷணகதிசிந்தநாச்யங்க யுத்தமாக்குகிறாரிணடாம்பத்தில்" (ங)என்றிறேநாயனாருபாயபரமாகவருளிச் செய்தது; ஆகையால், திருமலையைப் ப்ராப்யதயாவும் ப்ராபகதயாவும் ப்ராபிக்ரும்படி யருளிச்செய்யக்கூறையில்கையிறே. (நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாதந்தான்)இப்படியாராத்ந்தம்கண்டு பரோ

(க) ங-திருவ-கூச, (உ) ரா-அ-ககங-ங. (ங) ஆசார்யஹ்ரு

மு.—முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்றமாதன்
அடிவாரந்தன்னிலழகர்-வடிவழகைப்
பற்றிமுடியுமடியும் படிசலனும்
முற்றமதுபவித்தானமுன்:

(உக)

பதேசம் பண்ணுகையாலே நெடுகிப்போருமதாய், அத்தாலே சித்யமான யஸஸ்ஸையுடைய ஆழ்வார் திருவடிகளில். (முன்செலுத்துவோமெம்முடி) அவர் திருவடிகளின்முன்பே நம்முடைய தலைசேரும்படிநடத்துவோம். "ஸீரூதூஜ்யமஹேஓ வுணரூரூரூய-நா-ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிழர்ந்நா" (க)என்னக்கடவதிறே இனி அவரடியறியவேயிறே வேண்டுவது. அன்றிக்கே ஆழ்வார் திருவடிகள் நம்சென்னியிலே சேருவதற்குமுன்னமே நாம்முற்பாட்டராய் முடிபைச்செலுத்துவோமென்றாகவுமாம். (20)

பதவுரை,

முடி ஆர்	கொடுமுடிகள் நிறைந்த
திருமலையில்	திருமலையிலே
மூண்டு நின்ற	மண்டி அதுபவித்த
மாதன்	ஆழ்வார்
அடிவாரந்தன்னில்	திருத்தாழ்வரையிலே
அழகர்	அழகருடைய
வடிவு அழகைப்பற்றி	திவ்யவிக்ரஹ ளெளந்தர்யத்தைப் பற்றி
முடியும்	கிரீடமும்
அடியும்	சிலம்பும்
படிசலனும்	திருமேனியிலுள்ள மற்ற ஆபரணங்களாகிய
முற்றும்	முழுமையும்
முன்	முற்காலத்தில்
அனுபவித்தான்	அதுபவித்தார். (உக)

அவ;—இருபத்தோரம்பாட்டு. (முடியார் திருமலையில்) இதில் திருமலையிலே கதேஸஸ்தாரான அழகருடைய வழகை, முழுதுமதுபவித்த பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

(க) ஸ்தோ-ர.

அது எங்ஙனையென்னில்; கீழ் - அயன் மலையோடு புற மலையோடு திருப்பதியோடு உத்தேசப்பமாகத் திருமலையாழ்வரைய நுபவித்துக்கொண்டு வருகிற * மருளில் வண் குருகூர்வண் சடகோபனான ஆழ்வார் (க) “வடமாமலையுச்சி” என்கிறபடியே அம்மலையிலே யொருகொடிமுடியென்னலாம்படியாயும், அதுக்கவ யவமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு பஹுஸாகமாகத் தழைத்துப்பூத் தாப்போலையுமாயிருக்கிற (உ) * மேலும் கற்பகமான அழகரு டைய திவ்யாவயங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு முண்டான ஸுக(வ)டி தத்வத்தையும், வேதவைதிக புருஷர்களாலு மளவிட வொண்ணாதபெருமையையும், அத்தையும் விளாக்கொலைகொள்ளும் படியான ஆஸ்ரிதவாத்ஸ்வத்தையுமநுபவித்து விஸ்மிதராகிற *மு டிச்சோதியிலர்த்தத்தை “முடியார் திருமலையில்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா; - (முடியார் திருமலையில் மூண்டு நின்றமாதன்) “விராஜ தெவரஷ்டி, டிரௌஸிவரம் ஔயாதஹி; | ஊடுஷிதொஊடுவதி ரிவகிரீடெநாகூவவஹி - “விராஜதேவரஷ்டாத்ரேஸ்சஸிகரம் தஸாதபி; | பூஷிதோபூபதிரிவகிரீடேநார்க்கவர்ச்சஸா” என்கிற படியே * விண்முதல் நாயகன் நீண்முடியோடொத்த * மதி தவழ்குடு ந்தொடக்கமான கொடுமுடிகளாலே மிக்கிருப்பதாய், (ங) “ஆபிரம் பைந்தலையவந்தன்” என்னும்படியான திருமலையாழ்வாரிலே மண்டியநுபவித்த வாழ்வார். (அடிவாரந்தன்னி லழகர் வடிவழிகைப்பற்றி) திருமலையில் திருத்தாழ்வரையிலே * மாவிருஞ்சோலை யென்னும் மலையையுடையமலையான வழகர் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யகுணம் முதலாயுள்ளவை யெல்லாம் குமரிருக்கும்படி அவர் திவ்ய விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை யநுபா (ஊ)வ்ய விஷயமாகப்பற்றி. அத்தையநுபவிக்குமிடத்தில்,

(முடியுமடியும் படிவலனும் முற்று மநுபவித்தான் முன்) “முடிச்சோதியாயுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ, படிச்சோதி யாடையொ டும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திரு

(எ) தி-மொ-எ-க-௩ (உ) பெரி-தி-ச-ந-கக. (ங) பெ-ரி-தி-ச-ந-க-௩

மூ. — முன்னமழகரெழில் மூழ்துங்குருகையர்கோன் இன்னவளவென்ன வெனக்கரிதாய்த்-தென்ன கரணக்குறையின் கலக்கத்தைக் கண்ணன் ஒருமைப்படுத்தானொழித்து.

(உஉ.)

மாலே கட்டுரையே” என்று - அபரிச்சேத்யமாம்படியைய யரு ளிச்செய்தத்தை யடியொத்தினபடி. (க) “பாடுவரஹ்வாநநு லக்ஷீழ் - ஔஸுவிஷ்ணுதாசாராஃ - ஶ்யம் ஸம்ஹநகரஹக்ஷமீம் - தத்ருஸார்விஸ்மிதாசாராஃ” * என்னக்கடவதிமே; (முடியுமடியும்) கிரீடாதிநுபுராந்தமாக வநுபவித்தபடி. (படிகலனும்) நடுவுள் ளவையாய்ப்படியிலேயுள்ள திருவணிகலன்களென்னுதல்; படிந் ஶு ஸுக(வ)டிதமானவையென்னுதல். முடிகொண்டான்வெள்ளக்கால் களாய்ப்பின்பு பெருவெள்ளமாய் நடடாறாய்ச்சுழித்து அரையாற் றுக்கடியானபடி.

இப்படி * ஸௌந்தர்ய ஸாகரதரங்கதாடந தரள சித்தவ்ருத்தியாய். (முற்று மநுபவித்தான் முன்) முழுதமநு பவித்தார் முற்காலத்திலேயென்னுதல், முந்துறமுன்ன மநுபவித் தாரென்னுதல். முற்றுமென்கிறது - “முடிச்சோதி” என்கிற பாட் டிலுத்தமானவையெல்லாமென்னுதல்; மற்றும் “கட்டுரைக்கில்-கட் டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்றும், “பாஞ்சோதி” என்றும், “நின்மாட்டாயமலர்புரையுந்திருவுருவம்” என்றும், “மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்” என்றும், “போதுவாழ் புனந்துழாய்முடியினாய்பூஷின்மேல்மாதுவாழ்மார்பினாய்” என்றும், “மாசூண்சுடருடம்பாய்” என்றும், “உன் சுடர்ச்சோதி” என் றும் - முதற்பாட்டின் விவரணமாகவருளிச்செய்தவையாகவுமாம்.

பதவுரை.

முன்னம்	முன்னமே
அழகர்	அழகருடைய
எழில்	வடிவழிகிலே
மூழ்கும்	அழுத்தின
குருகையர்கோன்	ஆழ்வார்

(க) ரா-ஆ-கக.

ருக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஉ-பா, வ்யாக்யாநம்.

இன்ன அளவுஎன்ன
எனக்கு

‘இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க
(மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற)
எனக்கும்

அரிது ஆய்த்து என்ன
கரணக்குறையின் கலக்கத்தை

கஷ்டமாயிற்று’என்றருளிச்செய்ய,
கரண ஸங்கோசத்தாலுண்டான
கல்மஷத்தை (அஜ்ஞாநத்தை)

கண்ணன்

எம்பெருமான்
தவிர்த்து (உஉ)

ஒழித்து
ஒருமைப்படுத்தான்

அந்தமநஸ்ஸை ஒருரீராக்கினான்.

அவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமழகர்) இதில் -
‘ஸௌந்தர்யாதிகள் † முகந்து கொண்டநுபவிக்கவொண்ணாமையு
கு ஹேது-கரணஸங்கோசம்’ என்றுகலங்க, அந்தக் கலக்கத்தை
அவன் தீர்த்தபடியைப்பேசின பாசுரத்தை யநுவதித் தருளிச்
செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில்; கீழ் அழகருடைய அழகு முதலானவற்
றை யநுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்கொலை கொண்டநுபவிக்க
வொண்ணாதொழிய, “அதுக்கடி-விஷயபௌஷ்கல்யம்” என்றறிய
மாட்டாமல் ‘கரணஸங்கோசம்’ என்றநுஸந்தித்து, “இஸ்ஸங்கோ
சமற்றுத்தன்னையநுபவித்து வாழுமைக்கு உடலாக அவன் பண்
ணின ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைத்தப்பி அநர்த்தப்பட்ட நான் இனி
அவனைக்கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ” என்று ஸோகபர
வஸராய்க்கூப்பிட்ட * முந்நீர் ஞாலத்தினர்த்தத்தை “முன்னமழக
ரொழில்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(முன்னமழகரொழில் மூழ்கும்) முந்தறமுன்னம் ஸ்வ
ரூபகுணதிகளிலகப்படாதே, அழகருடைய வழகிலே யாயிற்ற
கப்பட்டது. மூழ்குகையாவது - அந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தி
லே ஆழங்காற்பட்டமூந்துகை, இப்படி ஸௌந்தர்யஸாகரத்தி
லே மக்நரான வாழ்வார். (இன்னவளவென்ன) இவ்வளவென்று
பரிச்சேதிக்க. (எனக்கரிதாய்த்தென்ன) * மயர்வறமதிநல
மருளப்பெற்ற வெனக்கரிதாயிற்றென்றருளிச்செய்ய. ‘திருமாலே

† (பா) முகங்கொண்டு.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஉ-பா, வ்யாக்யாநம். ருள

மூ.—ஒழிவிடக்கால முடனுகிமன்னி

வழுவிடவாட்செய்யமாலுக்கு—எழுசிகர
வேங்கடத்துப்பாரித்த மிக்கநலமசேர்மாறன்
பூங்கழலைநெஞ்சே புகழ். (உஉ)

கட்டுரைபே” என்று-அவளோட்டைச்சேர்த்தியாலே * எல்லையில்
ஞானத்தையு ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனைக் கேட்கையாலே, “தமக்
குப் பரிச்சேதிக்கவரிது” என்னுமிடந்தோற்றுறது.

(கரணக்குறையின் கலக்கத்தை) அவனறுபவ பரிசுரமாகக்கொடி
த்த கரண ஸங்கோசத்தால் வந்தகாலுஷ்யத்தை. அஜ்ஞாதையை.
அதாவது - “அந்நாள்நீதந்தவாக்கையின்வழியுழல்வேன்” ‘வினை
களைவேறப் பாய்ந்தெந்நான் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்”
‘பன்மமாயப்பல்பிறவிழிற்படுகின்றயான்மொன்மாவல்லினை ததொ
டர்களை முதலிந்து நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்றுகொ
லோ” ‘பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறா சொல்லாயா
னுன்னைச்சார்வதேவர் சூழ்ச்சியே” என்றித்யாதிகளிலருளிச் செய்
தவை. (க) ‘அஜ்ஞாந-நூலிதாஃ க்யகூர்ஷாஃ க்யூ கீராவதிஃ-
லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வாகதாத்ரக்யதீமாம்பதி’ இறே. இப்
படி கரணஸங்கோசமடியாகவந்த கண்கலக்கத்தை. (கண்ணனொ
ருமைப்படுத்தானொழித்து) (உ) “ஶாஸூ-ஹு - மாஸூ-ஶ” என்று -
ஆஸ்ரிதருடையஸோகரிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் அக்கரணஸங்கோ
சநிபந்தமாய் வந்த துக்கத்தைப்போக்கிக்கொடுத்து, அக்கரணங்
களைக்கொண்டநுபவிக்கும்படி திருவுள்ளத்தை ஒருதலைக்கும்படி
பண்ணினான். “கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொ
ண்டு நிலைப்பெற்றென்றெஞ்சம்பெற்றது நீடுபிர்” என்றத்தைநினைத்
தருளிச்செய்தபடி. கரணஸங்கோசமுடையதீர்யக்குக்களும் பரிசர்
யை பண்ணும்படியான பெரிய திருமலையில் நிலையைக்காட்டி ஸமா
தாநம் பண்ணினாயிற்று. (உஉ)

பதவுரை.

ஒழிவிடக்காலம்
உடனுகிமன்னி

ஸர்வகாலங்களிலும்
கூடவேயிருந்து

(க) ஶா-ஸூ-ஶு.க.

(உ) கீ-கஆ.கக.

மூ.—புகழொன்று மாலெப்பொருள்களுந்தானாய்
நிகழ்கின்றநேர் காட்டிநிற்க—மகிழ்மாறன்
எங்குமடிமைசெய்விச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமை செய்தான் மொய்ப்பால். (உச)

பதவுரை.

புகழ் ஒன்றும் மால் கீர்த்திபொருந்தினஸர்வேஸ்வரன்
எப்பொருள்களும் தானாய் எல்லாப்பொருள்களுந்தானே
நிகழ்கின்ற யாய் விளங்குகின்ற
நேர்காட்டிநிற்க நேர்மையைக்காட்டிநிற்க,
மகிழ்மாறன் வகுளாபாரணான ஆழ்வார்
எங்கும் அடிமைசெய் இச்சித்து-எவ்விடத்தும்தொண்டு செய்யவிரு
ம்கி
அங்கு விரும்பின அவ்வண்ணமே
மொய்ப்பால் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற சீர்
மையினால்

வாசிகமாய் அடிமைசெய்தான்-வாசிககைங்கர்யம்பண்ணினார் (உச)

அவ.—இருபத்து நாலாம்பாட்டு. (புகழொன்றுமால்) கீழ்
பாரித்த கைங்கர்யத்துக்கருணமாக அவன்ஸர்வாத்மபா(ஊ)வ
த்தைக்காட்ட, அதைப்பேசியடிமைசெய்த பாசுரத்தை யநுவதித்
தருளிச்செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில்; கீழிவர்(க) “சுஹ்வஸவ-ஃகாரிஷ்யாதி-அஹம்
ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றுபாரித்தபடியேஸர்வாத்மபாவத்தைக்காட்
டியடிமை கொள்வதாக வொருப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, உத்
யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையும் அவன்ப்ரக்ருதிக்கும், வாசிகத்து
க்கு மேற்பட்டவடிமைசெய்யமாட்டாத தம்ப்ரக்ருதிக்கும்சேர வாசி
கமாக வடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிற * புகழ்நல்லொருவனிலர்த்
தத்தை “புகழொன்றுமால்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(புகழொன்றுமால்) கீழ் * எண்ணில்தொல் புகழ்
வானவரீசனாய் “புகழ்நல்லொருவன்” என்று-ஸர்வைஸ்ஸத்துய
னமது ஸத்ருஸமாய்ச் சேரும்படியான ஸர்வேஸ்வரன். *பொழி

லேழும் காவல் பூண்டபடியாலே புகழும் பொருந்தியிருக்கு
மிறே. அன்றிக்கே, இவரையடிமைகொள்ளுதையால்வந்த * அந்த
மில் புகழ்பொருந்தின வென்றுமாம். (எப்பொருள்களுந்தானாய்
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டிநிற்க) ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தானென்
னும்படி. ஸர்வஸுப்த வாச்யனாய் வர்த்திக்கிற ப்ரகாரப்ரகாரி (ஊ)
பாவத்தை ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு இவர்க்கு ஜ்ஞான ஸாக்ஷாத்
காரமாய்ப்படிநிற்க

அதாவது—“பொருவில் சீர்பூமி யென்கோ” என்று தொடங்கி
யருளிச்செய்த பூகங்கள், “குன்றங்களனைத்து மென்கோ மேவுடீர்
மாரியென்கோ” என்றது தொடக்கமான பொன (ஊ) திகங்கள்,
“சாதிமாணிக்கமென்கோ” இத்யாதியில்—உஜ்வலமானமாணிக்கபா
திகள், “அச்சுதன் - அச்சுவைக்கட்டியென்கோ” இத்யாதியில் -
ரஸவத்தபார்த்தங்கள், “நான்கு வேதப்பயனென்கோ, சமயநீதிநா
லென்கோ நுடங்கு கேள்வியிசையென்கோ” என்றுகா(மா)நாதிஸ
ப்தராசிகள், “வானவராதி” இத்யாதியில்-மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்
கள், “ஓரிமணிவண்ணன்” இத்யாதியில்-ஜகத்ப்ரதாரானபாஹ்ம
நுத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான “யாவையும்யாரும்தா
னே” என்கிற - ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபுதியாகவு
டையனாய், இவற்றிலேஅந்தராத்மதயாவ்யாபித்து, “தோய்விலன்”
என்று தக்க(ஃ) ததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியையு
மென்கை. (க) “ஜமத்வ-ஃ ஸரீர-ஃ தெஹெஸ்ய-ஃ ஜெவஸ-ஃ பா
தவ்ய | சுழி: கொவ: ப்ரவா-ஃ ஹெஸ்ய-ஃ ஸு-ஃ வஸ்தவக்ஷண-ஃ ஸு-ஃ
ஸர்வம் ஸரீரம்தே ஸ்தைர்யந்தேவஸ-ஃ தாதலம் | அக்ஷிகோபிப்ர
ஸாதஸ்தேஸோமஸ்சீவத்ஸலக்ஷண என்னும்படியே” இப்படி
புகழ் நல்லொருவனென்கோ, பொருவில் சீர்பூமியென்கோ” என்
றுதொடங்கி, “நான்முக்கடவுளென்கோ” என்னுமளவும் ஸமஸ்த
வஸ்துக்களும் தானென்னும்படி ப்ரகாரமாக வர்த்திக்கிற ப்ரகா
ரியைக் காட்டிக்கொண்டுநிற்க.

(மகிழ் மாறன்) வகுளத(ய)ரரான வாழ்வார். (எங்குமடிமை
செய் விச்சித்து) ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே யடிமை செய்யவிச்

மூ — மொய்ம்பாரும்மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துவப்பால்
அன்பாலாட்செய்பவரையாதரித்தும--அன்பிலா
மூடரை நித்தித்து மொழிந்தருளு மாறன்பால்
தேடரியபத்திரெஞ்சே செய்.

(உரு)

சித்து. (வாசிகமாயங்கடிமை செய்தான்) அப்படியாசைப்பட்ட
அவ்வஷபத்திலே - "என்னை" "என்னை" என்று வாசிகமாகவடி
மை செய்தார். (மொய்ம்பால்) (க) "யசூதூராவைவா - யஆத்ம
தாபலதா" (உ) 'வலந்தரும்' "நிலைப்பெற்றென்றெஞ்சம் பெற்றது
நீயிரே" என்று-அவன் தந்த ஆத்மபலத்தாலே ஸத்தையுண்டான
விதே மைநுத்தியை யபேக்ஷிப்பது. மொய்ப்பு - மிடுக்கு, "கண்
ணையென்னும் மண்ணேர் விண்ணோர்க்கு" என்றும், (ங) "வா
னோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்றும், (ச) "கண்ணையே
முலகுக்கு முயிராயவெங்கார்வண்ணனை விண்ணோர் தாம் பரவும்
பொழில் வேங்கடவேதியனை" என்றும், "தாய் தந்தையுயிரா
கின்றாய் - புகின்றதொல் புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனை பரமாதண்
வேங்கடமேகின்றாய்" என்றும், "திருவேங்கடத்தானுக்கு என்
கட்பாசம் வைத்தபரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு" என்றும், (ரு) "அம்
பாம்" இத்யாதியாலும்- அவனுடைய வுபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வத்
தையும் அந்தர்வ்யாப்தியையும் ஸர்வகாலவர்த்தித்வத்தையும்ருளிச்
செய்கையாலே, வ்யாப்த்யநுஸந்தாக ரூப வா சிக கை கங்கர் ய ம்
* திருவேங்கடத்தென்னுனை யென்னப்பெனம்பெருமானுக்கேயுறே
யேற்றிருப்பது "அத்தைப்பற்றவிதே" "அங்கடிமைசெய்தான்" என்
றிவாருளிச்செய்தது.

(உச)

பதவுரை.

மொய்ம்பு ஆரும் மிகுந்த ஆற்றலையுடைய ஸர்வேஸ்
வரனுக்கு
முன் அடிமைசெய்த உவப்பால் - முன்னே வாசிககைகங்கர்யம் பண்
ணின ஸந்தோஷத்தினால்

(க) (உ) தி-மொ-க-க௦. (ங) ச-திருவ-சரு. (ச) தி-மொ-க௦.
(ரு) தி-மொ-அ-அ.

அன்பால் ஆட்செய்பவரை பக்தி பூர்வகமாகக் கைங்கர்யம்
பண்ணுமவர்களை
ஆதரித்தும் கொண்டாடியும்
அன்பு இலா பக்தியில்லாத
மூடரை மூர்க்கர்களை
நித்தித்தும் வைத்தும்
மொழிந்தருளும் (அவர்களுக்கு ஹிதோபதேஸஸூ
க்திகளை) அருளிச்செய்த
மாறன்பால் ஆழ்வார்விஷயத்தில்
நெஞ்சே மனமே!
தோடரியபத்தி அத்துத்தமமான பக்தியை
செய் பண்ணக்கடவை, (உரு)

அவ-—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மொய்ம்பாரும்) அடிமை
செய்வாரை ஸ்துதித்தும், செய்வாதாரை நித்தித்தும் போருகிறபாசு
ரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில்; இப்படி வாசிகமாக வடிமைசெய்யப்
பெற்ற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே, இவ்வடிமையைக் காற்கடை
க்கொண்டு உடம்பைவளர்த்துக்கொண்டுதிரியும் கழனிமிண்டரைப்
பொடிந்தும், பகவத்குணாநுபலத்தாலேவந்த களிப்புக்குப்போக்கு
விட்டு ஆடுவதுபாடுவதா யடிமைசெய்யும் ஸர்வைஷ்ணவர்களைக்
கொண்டாடியும் ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற*மொய்ம்பாம்பூம்பொழி
லினர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் "மொய்ம்பாருமாலுக்கு" இத்யாதி
யாலே.

வ்யா.—(மொய்ம்பாருமாலுக்கு) ஸமஸ்த ஜகதாசாரதயாஸக்
தியால் ஸம்ருத்தானஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தி
த்வங்களாலேயுறே பொய்கைமுதலேச் சிறைவிடுவித்துக்கைம்மா
வுக்கருள் செய்தடிமை கொண்டதும். (முன்னடிமை செய்துவப்
பால்) முன் - * புகழ்நல்லொருவனிலே வாசிகமாகவடிமை செ
ய்த அந்த ஹர்ஷத்தாலே. (அன்பாலாட்செய்பவரை யாதரித்தும்)
பக்தியாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களையாதரித்தும். அதாவது-
"ஐதியுணர்ந்தவர்" என்றும், "முனிவின் றியேத்திக்குனிப்பார்முழு

சூச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ—செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார்வியூகமாய்த்
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்திலர்ச்சாவதார மெரிதென்றான்
பன்னுதமிழ்மாறன் பயின்று. (உசு)

தணர் நீர்மையினர்” என்றும், “ஆர்வம் பெருகிக்குனிப்பாரமர்
கொழப்புவார்” என்றுமாதரித்தும். (க) “மாயநீகெவித்ரண
உநீகெவிஊதூநீகெவிதீ - காயந்கிகேசித் ப்ரணமந்திகேசிந்நு
த்யந்திகேசித்” என்றதிறே. (அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொ
ழிந்தருளும்) * பக்தியிலாதபாவிளான வஜ்ஞரை யநாதரித்து
நிந்தித்தும். அதாவது - “எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்
மால் கருமமென்” என்றும், “மண்கொளுலகிற்பிறப்பார் வல்வினை
மோதமலைந்து” என்றும், “அலைகொள்நாகத்தழுந்திக்கிடந்துழைக்
கின்றவம்பர்” என்றும், “தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்க
ளிடையே” என்றும், “என்சனிப்பார் மணிகரே” என்றும், உத்த
மர்கட்கென்செய்வார்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. (உ) ‘ரோமஸ்ய
உஸ்ய-மார்க்கம்பரதர்ஸய’ என்னும்படியிறே அதிலுட்புகாதாரை
யநாதரித்தபடி.

(மாறன்பாலித்யாதி) இப்படி அஜ்ஞரானவர்களை நிந்தித்து
அவர்களை அஸத்கர்மங்களினின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்த்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே பெறுதற்கரிதான பக்தியை மரஸ்வே
பண்ணு. (உடு)

பதவுரை.

செய்யபரத்துவமாய்	விலகூணயமான பரத்வமாய்
சீர் ஆர்வியூகமாய்	மேன்மைபொருந்திய வ்யூஹமாய்
துய்யவிபவமாய்	பரிஸுத்தமான விபவமாய்
தோன்று இவற்றுள்	காணப்படுகிற இவற்றினுள்
எய்துமவர்க்கு	ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு
இந்நிலத்தில்	இவ்வியூதியிலே
அர்ச்சாவதாரம்	அர்ச்சாவதாரமானது

(க) ரா-ஸா-கக-கச,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உசு-பா, வ்யாக்யாநம் கூடு

எளிது என்றான் ஸுலபமென்றருளிச்செய்தார்,
(அவ்யாரெனில்),
பயின்று பன்னுதமிழ் மாறன் சேதரோடே செறிந்து ஆராயப்
படுவதான தமிழ் வேதத்தையே
நிருபகமாக வுடையான ஆழ்
வார். (உசு)

அவ;—இருபத்தாரும்பாட்டு. (செய்யபரத்துவமாய்) இதில்-
அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்பத்தை ஸம்ஸாரிகளைக்குறி
த்து உபதேசிக்கிற பாகுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ங
னையென்னில்; “தாமேவிழுவாரைத் தடிகொண்டடிக்கையன்றே
நாமும் கைவிடுகை” என்றுமுன்புதம்மாலே பொடியப்பட்ட நாட்
டாரிழவுபொறுக்கமாட்டாதக்ருபாதுஸயத்தாலேமீண்டும் அவர்களு
க்கு அவன் ஸௌலப்பத்தையுபதேசிக்கக்காக பரவ்யூஹவிபவங்க
ளையடைவே யருளிச்செய்துகொண்டு சென்று; நீங்களுந் தபடி
யே யுகந்தருளப்பண்ண, அந்லத அப்ராக்ருத சிவ்யஸம்ஸதாதத்
தோடொக்க விரும்பும்ஸீலாதிஸயத்தாலே உங்களைோடே புரையறக்
கலந்து ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் குறைவற வுபகரிக்குமர்ச்சாவதா
ரத்திலேயாஸ்யியுந் கொளென்கிற *செய்யதாமரைக்கண்ணனில்
தாத்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் ‘செய்யபரத்துவமாய்’ இய்யா
தியாலேயென்கை.

வ்யா.—(செய்யபரத்துவமாய்) (க) ‘வாஸுபராணாஃ வாஸு
ஸி - பரஃ பராணம் பரமஃ’ என்று இதர விலகூணமானவழியே பர
த்வமாய். (சீரார் வியூகமாய்) (உ) “ஊஷநாராயணஸ்தீரோநு
க்ஷீரானவ்விக்கேதநஃ-ஏஷநாராயணஸ்தீரோநுக்ஷீரார்ணவநிகே
தநஃ” என்னும்படியிறே வ்யூஹமிருப்பது, ‘சீர்’ என்று-குணமாதல்,
ஐஸ்வர்யமாதல் (துய்யவிபவமாய்) ப்ரத்பக்ஷாநுபவபோக்யமான
துய்மையை யுடையவிபவமாய். “செய்யதாமரைக்கண்ணன்”
“அமரர்குலமுதல்” என்றும், ‘தேடங்கடற்கிடந்தான்’ என்றும், ‘அர
வமேறியலைகடலமரும் துயில்கொண்டவண்ணல்’ என்றும், ‘கெள்
ளிலங்கையெரியெழச் செற்றவில்லி’ என்றும் ‘தயரதற்குமகன் நன்

(க) வி-பு-க-உ-கஉ

(உ) ஹரிவம்ஸோ-கக-கஉ.

மூ — பயிலும் திருமால் பதந்தன்னினெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்குந்ததியர்க்கு-இயல்வுடனே
யாளானர்க்காளாகு மாறையதனில்
ஆளாகார் ஏன்மம் முடியா.

(உஎ)

னை” “குரவைகோத்தகுழகனைமணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை” என் னுமிதே பரத்வாதிகளை யருளிச்செய்தது. (தோன்றிவற்றுள்) இப்படிதேசு காலாதி (யி) காரிநியமங்களை யுடைத்தாய், ப்ரமாணங் களாலேப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கிறவிவற்றில்வைத்துக்கொண்டு.

(எய்தமவர்க்கிநிலத்தில்) இவ்விபூதியிலே கிட்டியாஸ்ரயிக்கு மவர்களுக்கு. (அர்ச்சாவதாரமொளிதென்றான்) னெளலப்பத்தா லே அர்ச்சாவதாரம் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு, சக்ஷார்விஷயமுமாய், நித்யஸந்நிதியுமுண்டாகையாலே அதிஸூலபமென்கிரார். “நெஞ்சி னால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீன்கடல்வண்ணன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. (க) “எளிவரும் இணைவனமென்றவைபரத்வமாம் படிஅவனாகும் னெளலப்ப(ஆ)காஷ்டையைக்காட்டி” என்றிரிதே. (உ) “ஸ்ரீரக்ஷாயகநெவிஷ்ணுஸிஷ்ணுநாரவாராதஜஃ - ஸ்ரீமத்யா யதநே விஷ்ணோஸ்ரீஸ்யேநரவராத்தமஜஃ” என்றும், (ங) “நாராய ணஸூவாமஜிதீ - நாராயணமுபாகமத்” என்றும்-விபவத்தாலே அர்ச்சயமானவேற்றமுண்டாயிரேயிருப்பது. இப்படியர்ச்சாவதார வைபவத்தையருளிச்செய்தவர்தாம் இன்னொரென்கிரார் (பண்ணுத மிழ்மாறன்பயின்றென்று). அதாவது-சேதநரோடேசெறிந்து ஆராயப் படுமதான த்ரவிடத்தையே நிரூபகமாக வுடையரானவாழ்வார், (ச) “பண்ணியதமிழ்” என்னும்படி ப்ரமாண சரமத்தைவெளியிட்ட டாப்போலே, ப்ரமேயசரமமான அர்ச்சாவதாரமொளிதென்று வெளியிட்டருளிரென்கை.

(உச)

பதவுரை.

பயிலும் ஆஸ்ரித ஸங்கஸ்வபாவனா
திருமால் ஸ்ரியஃபதியினுடைய
பதம் தன்னில் திருவடிகளில்

(க) ஆசார்யஹ்ரு. (உ) ரா-அ-க-ச. (ங) ரா-அ-க-க.

(ச) தி-வாய்-உ-எ-ந. † இனிதென்று.

நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் மனம்பதிந்து நிற்கிற
ததியர்க்கு பாகவதர்களுக்கு
இயலுடனே ஆளானர்க்கு முறையே அடிமையாயிருக்குமவர்
களுக்கு
ஆளாகும் அடிமைசெய்யப்பெற்ற
மாறன் ஆழ்வாருடைய
அடி அதனில் திருவடிகளில்
ஆள் ஆகார் அடிமைசெய்யபவர்களுடைய
சன்மம் பிறவி
முடியா நசிக்கமாட்டாது.

(உஎ)

அவ. — இருபத்தேழாம்பாட்டு. (பயிலும் திருமால்) இதில் - ததியரைப்பத்துமத்தாக உத்தேயராக வறுஸந்தித்த பாகரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிரார். எங்ஙனென்பென்னில்; கீழே. னெள லப்ப காஷ்ட்டையை யுபதேசிக்க, அத்தையும்காற்கடைகொள்ளு கையான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த வெக்காய மாறும்படி, தனக்குப்பாதரேகைபோலே பாதந்த்ரரான ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களை அவன் காட்டக்கண்டு அவர்கள் திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து அவர்கள் தான் அவன்படிகளிலே பலபடியாக மண்டியிருக்கிறபடியைக்கொண்டாடி, அவர்களைல்லே நிலத்திலே சென்றினியராகிற * பயிலுஞ்சுடரொளியின் தாத்தயத்தை “பயி லும் திருமால்” இயாதியாலே யருளிச்செய்கிராரென்கை. (க) “மஹுதாரிதௌகௌஷ்ட-கச்சதாமாதுலகுலம்” ஐகிவகீ - இதவத்.

வ்யா. — (பயிலும் திருமால்) ஆஸ்ரித ஸங்கஸ்வபாவனா ஸ்ரி யஃபதியினுடைய திருவடிகளிலே. இத்தால் - “திருநாரணன்” என்றத்தைச்சொல்லுகிறது. பயிலும் திருவென்று - எம்பெருமா னோடே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸிஷ்டையான ஸ்ரீயென்னவுமாம். பதந்தன்னில் நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கென்றது - “பாதம் பணிய வல்லாரை” என்றபடி; நெஞ்சம் தயலுண்டுநிற் கையாவது - திருவடிகளில் போக்யநையை யறுஸந்தித்து ல்லு ஹாடி-தாயுக்கு - ஸ்ரீநஹார்த்தரதாயுத சித்தராய் தந்நிஷ்ட

(க) ரா-அ-க-க.

எஃ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஅ-பா. வ்யாக்யாநம்,
 கள்” என்று - இப்படிஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்ஸேஷிகளாக வதுஸந்
 திக்கப்பட்ட ஸீவைஷ்ணவர்களைவிட்டு. (அவன்பால்படியா)
 படிந்து; புருஷார்த்தகாண்டையைக் கொலைக்கும்படியான வவனிடை
 த்திலே யவகாஷித்து. கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ர
 வணராய். (க) “மாபெத்யுஸ்டாகாணிகுஸி-ஓடுதே: | ஸஃஸ்யுஸ்ய
 யஃஸகாரிஹஸ்ய-காத்ரைஸ்யோகாபிகர்ஸிதை: | ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யம்
 ஸகாமாஹம்” என்னும்படியாக (ஒன்றொன்றின் செயல் விரும்ப
 வுள்ளதெலாம் தாம்விரும்ப) “நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்தவென்
 தஞ்சனே” “வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் வானவர் தம்நாயக
 னே” “கைகளாலாரத்தொழுதுதொழுதுன்னை” “கண்களாற்காண
 வருங்கொல்” என்று - வாக்க்பாணி சக்ஷுஸ்யஸ்யோத்ரங்களான
 வித்தீரியங்களை மனோவாக்க்பாணி சக்ஷுஸ்யஸ்யோத்ரங்களான
 படியாகிற இந்தீரியவ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யறுபவிக்க
 வேண்டும்படியானபெருவிடாயை யுடையவாய்; (உள்ளதெல்லாம்
 தாம்விரும்ப) கீழ்ச்சொன்ன கரணங்களின் விடாயைக் கரணி
 யானதாயொருவரு முடையராய் அவனையறுபவிக்கவாசைப்பட.
 அதாவது - “உன்னையேயவிவின்றியாதரிக்குமெனதாவி” என்றும்
 “பாலியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும்கூவியும் காணப்பெற
 னுனகோலம்” என்றும், “உன்னையெந்நாள் கண்டுகொள்வன்”
 என்றும், “உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவன்” என்றும், “உன்
 னையே இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புவன்” என்றுமிதே யிவ
 ருடையப்ராவண்ய மிருக்கும்படியென்கை. (துன்னியதே-மாறன்
 றன் சொல்). இப்படி கரணக்ராமத்தினுடையவும்கரணியான வாழ்
 வார் தம்முடையவும்துர்த்த்யதஸுபத்தையுடைத்தான வாழ்வார்
 ஸூக்தியான வித்திருவாய்மொழி, “மிடைந்தசொல்” என்னும்படி
 ஸப்தநிபிடமாயிருந்தது. துன்னுதல் - நெருக்கம். (உஅ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உக-பா; வ்யாக்யாநம். ஏக
 மூ.—சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறுகூறைக்காக
 மன்னுதமானிடரை வாழ்த்துதலா-லென்னுதும்
 என்னுடனேமாதவனையேத்து மெனும் குருகூர்
 மன்னருளால் மாறும் சன்மம். (உக)

பதவுரை.

சொல் நாவில் வாழ்புலவீர்	நாக்கில் கவநசாதிரியமுடைய பண் டிதர்களை!
சோறுகூறைக்காக	சோற்றுக்கும் துணிக்குமாக
மன்னுத மானிடரை	அல்பாயுஸ்ஸுக்களான மநுஷ்யர் களை
வாழ்த்துதலால்	கவிபாடிப் புசுழ்வதனால்
என் ஆகும்	என்னபயனும்?
என்னுடனே	என்னுடன்கூடி
மாதவனை	ஸ்ரியபதியை
ஏத்தும் எனும்	ஏத்துங்களென்று பரோபதேசம் பண்ணின
குருகூர்மன்	திருக்குருகூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய
அருளால்	க்ருபையாலே
சன்மம்மாறும்	பிறவி ஒழியும். (உக)

அவ.—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (சொன்னாவில்) இதில்-
 அலேவ்யஸேவையர்த்த மென்றும். பகவதஸேவைப்ரப்தமென்
 றும் பேசுகிற பாசரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெங்
 றுமென்னில்; * முடியானேயில் முடியாதவாசையை யுடை
 யராய்க்கூப்பிட்டவர், “தம்கூப்பிட்டுக்குத் துணையாவாருண்டோ?”
 என்று லெளகிகரைப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் பகவதர்ஹகரண
 ன்களைக்கொண்டுகூத்ரமநுஷ்யர்களைக்கவிபாடித்திரிகற்படியைக்
 கண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல், “இப்படி வகுத்தவிஷயத்தை
 விட்டுஅப்ரப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையீட்டல்” என்று அவர்

எஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உகூ-பா, வ்யாக்யாகம்,

சுருக்கு ஹிசம நுரிச்செய்ய, மீளவும் அவர்கள் பழைய நிலைகளிலே நிற்க, அவர்களை விட்டுச் செல்லுபத்தைச் சொல்லிப் பிரதராகிற *சொன்னால் விரோகத்தினர் கத்தைக் கொடுத்து 'சொன்னால்' இத்யாதியாலே பருளிச்செய்கறொன்றை.

வ்யா. — (சொன்னால் வாழ்புலவீர்) பகவதஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குப் பரிசுமான நாக்கைக்கொண்டு அவனை ஸ்துதித்து ஜீவிக்கிற புலவீர்காள்! நீங்கள் விசேஷஜ்ஞரல்லிகோளோ? (சொறு கூரைக்காக மன்னுதமானிட ரை வாழ்த்துதலாலென்னாகும்) அசுநாச்சாதநாதிகளாயுள்ளகூடூத்ர ப்ரயோஜநத்துக்காகக்ஷயிஷ்ணுக்களான கூடூத்ரமனுஷ்யரைக்க விபாடிஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலென்ன ப்ரயோஜநம் வித்திக்கும்? த்ருஷ்டா஽த்ருஷ்டபலங்களிலொன்றும் வித்தியாது, அநர்த்தமே வித்திக்குமென்றபடி. "என்னுவதெத்தனை நாளைக்குப்போதும் புலவீர்காள் மன்னுமனிசரைப்பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள்" என்றருளிச்செய்ததை நினைக்கிறது. (க) "மொவஹவரபுராதாரடி - கோஸஹஸ்ரப்ரதாரம்" (உ) "ஹவஹநாநயி-நொஹுரஹவரெது ஶுக்ஷிந்நுஷ - ஸஸர்வநர்த்தி நோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநர்த்தய" என்னும்விஷயமன்றே.

(என்னுடனே மாதவனையேத்து மெனும்) "திருவேங்கடத்தென்னுனை யென்னப்பெனம்பொருமானுளாகவே - என்னுவின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலென்" என்றும், "ஓராயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்றியான்கிலென்" என்றும், "பாடிப்பேய்க்காயம் கழித்தவன்றாளினைக் கீழ்புகுங்காதலன்மாயமனிசரையென்சொல்லவலலெனவாய்கொண்டே" என்றும், "வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்தகவிபேனல்லென்" என்றும் "உலகம்படைத்தான் கவி" என்றும்-தம்முடைய வந்யவிஷயவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான பகவதஸ்தோத்ர ப்ரவ்ருத்தியையும் முன்னிட்டு, "(ஈ)* திருமாலவன் கவியானவென்னுடேகூட * என்திருமாலான ஸ்ரிய:பதியை * "கவிசொல்லவம்மின்" என்று பரோபதேசம் அண்ணி, பரோபதேச நிரபேக்ஷமா

(க) ரா-யு-உகூ-எ. (உ) ரா-அ-கூ-உஎ. (ஈ) தி-வி-சஅ.

† தொகுத்து.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உகூ-பா, வ்யாக்யாகம் எஉ

மூ — சன்மம்பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும் நன்மையுடைமால் குணத்தை நாடோறும் - இம்மையிலே ஏத்துமின்பம்பெற்றே னெனுமாறனைபுலகீர் நாததமும்ப வேத்துமொருநாள். (உ௦)

கத்திருந்தின தம்படிபையும் பேசினவராய். (குருகூரித்யாதி) திருநகரிக்கு நாதரான வாழ்வாரருளாலே அந்யஸேஷிவத்துக்கடியான ஜந்மம் கழியும். * கண்டுசன்மம் கழிக்கவேண்டிற்று ஆழ்வார்க்கு இவர்களுக்கு (க) "சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே" என்றவாழ்வாரருளாலே பிறவிப்பெருங்கடல் சுவற்றற்று. மாறுகையாவது - ஸவாஸநமாகப்போகை. "இவையுமோர் பத்தேற்கும் பெருபுகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே" என்றிறே இத்திருவாய்மொழிக்கு பலஸ்ருதியும். (உகூ)

பதவுரை.

உலகீர்
சன்மம்பல செய்து
தான் இவ்வுலகு அளிக்கும்
நன்மையுடை
மால்
குணத்தை
நாடோறும்
இம்மையிலே
ஏத்தும் இன்பம்பெற்றேன்
எனும் மாறனை
ஒருநாள்
நாதமும்ப
ஏத்தும்

"இவ்வுலகிலுள்ளவர்களை!
அநேக அவதாரங்களைச்செய்தருளி
தானே இவ்வுலகங்களை ரக்ஷித்திற
நன்மைபொருந்திய
ஸர்வேஸ்வரனுடைய
கல்யாணகுணங்களை
எப்போதும்
இந்த ஜந்மத்திலே
துதிப்பதனுண்டான ஆநத்தத்
தை அடைந்தேன்"
என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை
ஒருநாளாயினும்
நாக்கு தமும்பேறும்படி
ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள். (உ௦)

அவ. — முப்பதாம்பாட்டு. (சன்மம்பலசெய்து) இதில்-பகவதர் ஹகரணனாவெனக்கொரு குறைகளுமில்லை யென்ற பாசுரத்தை

(க) தி-வி-சரு.

எசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௦-பா, வ்யாக்யாரம்.

யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதென்றுனையென்னில்; இதரரைக்க விபாடுகைக்கு அநர்ஹ கரணமாமாந்நித்தே, பசுவத்விஷயத் தைக்கவிபாடுகைக்கர்ஹகரணமாமாந்நித்தே; எனக்கினிவேண்டு வதுண்டோவென்று ஹ்ருஷ்டராகி*சன்மம்பலபலவினர் தத்ததை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார். "சன்மம்பலசெய்து" இத்தயாதியா லே பென்கை.

வ்யா.—"சன்மம் பல பல செய்து" என்கிற பாட்டு இத்திரு வாய்மொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அத்கைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (சன்மம்பலசெய்தென்று) "சன்மம் பலபலசெய்து" என்றும் (க) "வஹு-உ-நி-வெ-வூ-தி-கா-நி - பஹ-உ-சி-மே-வ்ய-தி-தா-நி" (உ) "வஹு-உ-வி-ஜா-ய-தே-பஹ-உ-தா-வி-ஜா-ய-தே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடிபே அஸங்க்யாதமான வவதாரங்களைப் பண்ணி. (சன் மம்பல செய்து தான்) அகர்மவஸ்யனான தான்" (௩) கௌ ஸல்யாஜநயத் - கௌஸல்யா ஜநயத்" (ச) "ஜாகோஹம் யதீவொஹாராதீ - ஜாதோஹம் யத்தவோதராதீ" என்னும் படி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வஸங்க்யாதமான வவதாரங்களைப்பண்ணி.

(இவ்வுலகளிக்கும்) தன்வாசியறியாதஇஸ்ஸம்ஸாரிகளைரக்ஷிக்கும். ரக்ஷணந்தான் - விரோதிநிரஸந பூர்வகமாயிறே யிருப்பத. (௩) "மண்ணவாநீ கஸுலீய-வாநீ - குணவாநீ கஸ்சவீர்யவாநீ" இறே, விரோதிகளைப்போக்கி நரக்கையாலேதடவி ரக்ஷிக்கும் நன் மையுள்ளது ஸர்வேஸ்வரனுக்கிறே. (௬) "நஹிவாஹ வஸாயு-பூ-தே வவெ-ஹாரம்ஹரி-நஹிபாலந ஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வே ஸ்வரம் ஹரிம்" "உலகில் வன்மையுடைய வரக்கர்சுரரை மாளப்ப டைபொருத நன்மையுடையவன்சீர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது (இவ்வுலகளிக்கும்நன்மையுடையமால் குணமென்று). "சீர்பரவப் பெற்றநான்" என்றத்தை (மால்குணத்தை நாடோறு மிம்மையிலே யேத்துமின்பம்பெற்றேன்) என்கிறது. ஒருதேசவிசேஷத்திலே (எ) "விபந்யவஃ - விபந்யவஃ" "விண்ணோர்பரவும்" என்று ஸ்துதித்து, (அ) "ஸோஹ-தே வவ-ஹாராதீ வஹஸூ-ஹ ணா - ஸோஸ்-நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மண" என்றநுபவி க்கும் குணங்களை இவ்விபூதியிலே ஸ்தோத்தரம் பண்ணுகையா லுண்டான வரநத்ததைப் பெற்றேன். "குறைவு முட்டுப் பரிவி

(க) கீ-ச-௩ (உ) யஜு-தை-௩-கௌ (௩) ரா-பா-கஅ-௩௦ (ச) வி-ப-௩-௩-௩-௩. (௩) ரா-பா-க-௨ (௬) வி-பு-௩-௨௨-௨௩. (எ) புநஷநலி (அ) தை ஆ-௩

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௦-பா, வ்யாக்யாரம். ஏடு

ஆ.—ஒருநாயகமாயுலகுக்குவானேர்

இருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பம்—திரமாகா

மன்னுயிர்ப்போகந்தீதுமாலடிமையே யினிதாம்

பன்னி யிவைமாறனுரைப்பால்.

(௩௧)

டர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வுக்கேடுகளின்றி அம்ருதாநந் தமக்கரானவர்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலுமருளிச்செய்தது.

(ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனுமாறனை யுலகீர் நாத்நமும்ப வேத்துமொருநாள்)இப்படி அவன் கல்யாணகுணங்களை ஸ்துதிக்கப் பெற்றேனென்றருளிச் செய்தவாழ்வாரை, வெளகிகாராஜ்ஜனவர்க ளே! நாத்நமும்பேறும்படி ஸ்துதியுங்கோள்; அதுதான் பலநாள் வேண்டா, ஒருநாளமையும். (க) "வீவிக்காலமிசைமலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் வீவிவின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே" (உ) "பகலிராப்பரவப் பெற்றேன்" என்கிற நிர்ப்பந்தம்வேண்டா நாத்நமும்பவேத்து (மொருநாள்) ஸக்ருத்ஸேவிக்கவமையும், ஸர் வதாஸரஸமாயிருக்கும். (௩) "காவினால் நவிற்பெய்தினேன்" என்னும் விஷயமிறே. (௩௦)

பதவுரை,

உலகுக்கு

ஒருநாயகமாய்

உய்க்கும் இன்பம்

வானேர்

இருநாட்டில்

ஏறி

உய்க்கும்

திரம் ஆகா

மன் உயிர்ப்போகம்

தீது

மால் அடிமையே

இந்தலோகத்துக்கெல்லாம்

ஏகாதிபதியாய்

அநுபவிக்கு மின்பமும்

தேவர்களுடைய

பெரிதான ஸவர்க்கலோகத்திலே

ஏறி

அநுபவிக்குமின்பமும்

நிலைநிற்கமாட்டா;

(அன்றியும்)

நித்யமான ஆத்மாநுபவமும்

பொல்லாங்கு;

பசுவத்ஸேஷத்வமே

(க) தி-வாய்-௩-௩, (உ) தி-வாய்-௩-௩-௩, (௩) கண்ணி-௨

என திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௨-பர், வ்யாக்யாரம்,

கோ ஸ்வாமியான ஆழ்வார்
பாலரைப்போல் (விரும்பினபொருள் உடனே வே
ணுமென்று அழுக்கி) பாலர்க
ளைப்போல
சீழ்க் கிணுங்கி
பான் அளவில் வேட்கையால் எம்பெருமான் பக்கவிலுள்ள ஆ
சையாலே
காலத்தால் தேசத்தால் கை காலதேசங்களாலே கைகழிந்து
கழிந்த போன
சால அரிதான மிகவும் தூர்லபமான
போகத்தில் கைக்கர்யாறுபவத்தில்
ஆசை உற்று ஆசை அதிகரிக்கப்பெற்று
நைந்தான் வருந்தினார். (௩௨)

அவ. — முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு (பாலரை) இதில் - தேசகால
விப்ரக்ருஷ்டமான வவன் படிகளைத் தத்தத் தேச கால விஸி
ஷ்டமாம்படி யநுபவிக்கவேணுமென் றுதரித்த பாசுரத்தையறு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; மூன்றுகளையும்
பறித்துச்சங்காயமும் வாரினபயிர் ஸதஸாகமாகப் பணைக்குமா
போலே, “வீடு மின் முற்றவும்” “சொன்னால் விரோதம்,”
“ஒருநாயகம்” என்கிற மூன்று திருவாய்மொழியிலே ஸம்ஸாரிக
ளைக்குறித்து உபதேசித்தவிடத்தில் அவ்வுபதேசம் அவர்கள் திருந்து
கைக்குடலன்றிக்கே, தமக்குரஸாந்தரங்களாலே யபிபூ (விஹூ) த
மாய்க்கிடந்த * முடியானையில் விடாய்க்கு உத்தம்பு(ஹி)கமாய்,
பக்தி ஸதஸாகமாகப் பணைக்க, அத்தாலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்
டங்களான வவன்படிகளை இப்போதே கண்டநுபவிக்கவேணுமென்
னுமபேகைபிறந்து, அபேகைத்தபடி யநுபவிக்கப்பெறாமையாலே
தாம்நோவுபட்டுச்செல்லுகிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே யருளிச்
செய்கிற * பாலனையேமுலகினர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “பால
ரைப்போல்” இத்தாய்தியாலே பென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௨-பர், வ்யாக்யாரம் என

வ்யா. - (பாலரைப்போல் சீழ்க்) ப்ராப்தாப்ரப்த விவேகம்
பண்ணவறியாதபாலர், தேசத்தாலே விப்ரக்ருஷ்டமான அம்புலி
யம்மானையும், காலத்தாலேகைகழிந்துபோனப (ஹ)லாதிவஸ்துக்க
ளையும் “அப்போதேகொடுவந்துதரவேணும்” என்று (க) “வொலு
ராஜிதம்வெழு - பாலஸ்ய ருதிதம்பலம்” என்னும்படி ரோதநத்
தை முன்னிட்டபேகைக்குமாபோலே, இவரும் தேசகால விப்ர
க்ருஷ்டமானபராவஸ்தாத்யநுபவங்களை அப்போதேபெறவேணுமெ
ன்று (உ) “அழுவஸ்தொழுவன்” என்னும்படிபாலர்செய்யுமத்தைச்
செய்து. (௩) “ஈவீசாநீம் வகாஹ்யூரஹீநாநூரத்யூமதம்வூநூ-
அபீதாநீம்ஸகாலஸ்ஸ்யாத் வநாத்ப்ரத்யாகதம்புநூ” என்றிறே ஆ
சையுடைபார் பவிஷ்யத்காலத்தை ஸமகாலமாக வபேகைத்தபடி
யிருப்பது; அப்படியே இவர்பூதகாலத்திற்படிகளை யபேகைக்கிறார்.
(பரளளவில்வேட்கையால்) ஸர்வஸ்மாந்பரளிடத்தில்பரபக்தியாலே

(பரன்) “பாதங்கள்மேலணிபைம் பொற்றுழாயென்றேயோது
மாலெய்தினள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. காலத்தால் தேசத்தால்
கைகழிந்தவையாவன - தேசவிப்ரக்ருஷ்டமான பரவ்யூஹங்க
ளும், காலவிப்ரக்ருஷ்டமான விபவமும். பரவிஷயபக்தி ஏகதேச
மாய், “ஆவினையன்னவசம் செய்யுமண்ணலார் தாளிணைமேலணி
தண்ணந்துழாயென்றே மாலுமால்” என்றுதொடங்கி, “கண்ணன்
கழல்துழாய் பொன் செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்”
என்று - விபவப்ராவண்பயிறே விஞ்சவருளிச்செய்தது. அவை
யாவன - “சூரவைபிணைந்தவர் டல்லடி” என்றும், “தேவர்கள் மா
முனிவரிறைஞ்ச நின்றசேவடி” என்றும், “குடக்கூத்தனார் தாளி
ணை” என்றும், “அகவிடங்கிணைடவர் பாதங்கள்” என்றும், “திரு
மாதிரைத்தடங்கெளதார் மார்பினில் வைத்தவர்தாள்” என்றும்,
“இலங்கைநகரம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணை” என்றும், “கண்ணன்
கழல்” என்றுமிப்படி விபவத்தை யடிவிடாமலிருக்கிறபடி இது
வென்கை.

நபக்ரோதஸாபியையும் பீயூஷஹாரியையும் (ச) “நாமெரா
யஸாயீஹமவாநீ வீயஞ்ஞாஹரணலு”யா - நபக்ரோதஸாயீ
பகவாந் பீயூஷஹரணஸ்ததா” என்றுவிபவங்களோடேயிறே ஸஹ

அ0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௩-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.-கோவானவீசன் குறையெல்லாந்தீரவே
 ஓவாதகாலத்துவாதிதனை-மேவிக்
 க்கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாறன்
 வழத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்தமண்.

(௩௩)

படித்தது; இங்கும் - "மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதினத்தடங்
 கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர்" என்று - (க) *^௧விண்ணவரமு
 துணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதை ஸ்வீகரித்தபடி சொல்லிற்று.

(சாலவரிதானப்போகத்தி லாசையுற்றுரைந்தான்) இப்
 படி "தேசகாலங்களால் கைகழிந்திருக்கிறது தக்கால வர்த்திக
 ளுக்குத் தத்ரஸ்தரானவர்களுக்குமேயிறே அதுபாவ்யமாயி
 ருப்பது" என்றறியாமல், அபிநிவேஸாதியம் மறுபாடுருவும்
 படி யவகாட(ய)மாய், அத்தையப்போதே பெறாமையாலேஸிதலரா
 னார். இதுக்கடி- *குருகூரில் வந்துதித்த கோவாகைபாலே, திரு
 வயோத்யையில் பிறப்புராம்பக்தியை ஜநிப்பிக்குமா போலே, திரு
 நகரியில்பிறப்பும்பராபி(வி)நிவேசத்தைப்பிறப்பிக்குமிறே.(கோ)ரா
 ஜா. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்றபடி. இவ்விடம்
 அராஜகமாகாமைக்காயிற்று ஆழ்வாரங்குநின்றும் போந்துஆவிர்ப்ப
 (ஊ-6) வித்தது.

(௩௨)

பதவுரை.

ஸர்வஸேஷியான எம்பெருமான்
 எல்லாக்குறையும் தீரும்படி
 விச்சேதியாமல் நடந்து செல்லுகிற
 சாலத்தில்
 அதீசமான உபாதிபை
 இவரோடுசேர்ந்து கழித்து,
 கீழ் அபேக்ஷித்த அபதாநங்களை
 யெல்லாம் வேலைவஸாதிப்பித்து
 (தம்முடன்) கலந்த குணத்தை
 ஆழ்வார் துதிக்கையாலே
 இவ்வுலகம்
 வத்தைபெற்றது.

(௩௩)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ௩௩-பா, வ்யாக்யாரம். அக

அவ. முப்பத்து மூன்றாப்பட்டு. (கோவானவீசன்) இதில்-
 காலோபாதியைக் கழித்து அதுபவிப்பித்த படியை யருளிச்செய்
 கிற பாசரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்வேன யென்
 னில்; இப்படி தேஸகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான தன்படிகளை யதுப
 விக்கவேணுமென்றாசைப்பட்டவிவர்க்கு, * காலசக்கரத்தானுவக
 யாலேகாலோபாதி(ய)யைக்கழித்துவர்த்தமாநகாலம்போலேயாக்
 கிக் கொடுத்து, இவர்ஸத்தையே தனக்கெல்லாமாம்படியிருக்கிற
 தன்ப்ரணயித்வகுணத்தையும் அவனதுபவிப்பிக்கவே, எல்லாம் பெற்
 ரூராய், இந்தப்ரணயித்வ குணத்தையு மதுபவித்து அந்தப்ரீதிப்ர
 கர்ஷத்தாலே அத்தையே பேசுச்செல்லுகிற *கோவைவாயாவினர்
 த்தத்தை ஸக்க்ரஹித்தருளிச் செய்கிறார் "கோவானவீசன்" இத்
 யாதியாலேயென்னை.

வ்யா,-(கோவானவீசன்) "ஆழ்வாரைத்தரிப்பிக்கவே ஜகத்துஉஜ்
 ஜீவிக்கும்" என்று ஸர்வநிர்வாஹகளு ஸர்வேஸ்வரன். (குறை
 யெல்லாம் தீரவே)கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே தேசகாலாதீதபோக்
 யவஸ்துவையதுபவிக்கப்பெறாததுக்கத்தாலேவந்தஸங்கோசமெல்
 லாம்நிலிருத்தமாம்படி,*காலசக்கரத்தானுவகையாலே) ஓவாதகாலத்து
 வாதிதனைவிச்சேதியாமல் நடந்துசெல்லுகிற காலத்தில் அதீதமான
 வுபாதியை. (மேவிக்கழித்து) (க) "சுகாலவலிநடு - அகாலபலி
 நடு" என்னும்படி இவரோடே சேர்ந்து அந்தக்காலோபாதியைக்
 கழித்து.

(அடையக்காட்டி) கீழ்பேக்ஷித்தவபதாநங்களைக் காட்டி
 யென்னுதல்; அன்றிக்கே, "பூசும்சாந்து" "கண்ணியெனதுயிர்"
 இயாதிகளிலே - கரணங்களும் கரணியானவிவர்ஸத்தையும் தன
 க்கு அங்கராகாபரணம்பாதிக்களானபடியையும் காட்டினபடி
 யாகவுமாம். "உன்னாகமுற்றுமகத்தடக்கி யாவியல்லல் மாய்த்
 ததே" என்று-என்னுஷியானது நிர்த்துக்கமாயிற்றென்றருளிச்செய்
 யும்படி (கலந்தகுணம்) "உன்னதென்னதாவியுமென்னதுன்னகாவி
 யுநென்னவண்ணமேநின்றயென்றுரைக்க வல்லேனே" என்றுப்படி.

(க) ரா-யு ௧௨௪-௧௮.

அஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௪-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ - மண்ணிலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால் மாறன்
பெண்ணிலமையாய்க் காதல்பித்தேறி - எண்ணிடில் முன்
போலிமுதலான பொருளையவனாய்நினைந்து
மேல்விழுந்தான் மையல்சனின்வீறு. (௩௪)

ஏசத்தவமென்னலாம்படி, கலந்தகுணம் - ஸம்ஸலேஷித்த ப்ரண
யித்வகுணத்தை.

(மாறன்வழுத்துதலால்) ஆழ்வார், ஸத்தை பெற்று 'யா
னுமெம்பிராணே யேத்தினேன்யானுய்வானே' என்று இப்படி
கீழ் வ்யஸரம் தீர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையாலே. (வாழ்ந்த
திந்தமண்) இந்த ஜகத்திலுள்ளாரும் ஸத்தைபெற்று வாழ்ந்தார்
கள்; 'வையம் மன்னிவீற்றிருந்து' என்றிறே பலஸ்ருதி. அன்
றிக் கே, (க) 'விஹாராபுணவத் - விஸ்வம்பராபுண்யவதி'
என்று ஆழ்வார் கால்தரித்திருக்கையாலே பூமி பாக்யவதியாய்
வாழ்ந்ததாகவுமாம். (௩௩)

பதவுரை.

மண் உலகில்	இவ்விபூதியிலே
மால்	எம்பெருமான்
முன்கலந்து	முன்னேகூடி
பிரிகையால்	பிரிந்ததனால்
மாறன்	ஆழ்வார்
பெண்ணிலமையாய்	பெண் தன்மையை யுடையாய்
காதல் பித்து ஏறி	பக்தியாலே பித்து தலைமண்டை கொண்டு
எண்ணிடில்	எண்ணுமிடத்தில்
முன்போலி முதலானபொருளை - முன்னே உபமாநவஸ்துக்கள் முத வியவற்றை	
அவனாய் நினைந்து	அவனாகவேநினைத்து
மையல் தனின்வீறு	வ்யாமோஹாதிராயத்தாலே
மேல்விழுந்தான்	மிகவும் அபிநிஷ்டராஜர். (௩௪)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௪-பா, வ்யாக்யாரம். அ௩

அவ - முப்பத்து நாலாம்பிட்டு. (மண்ணிலகில்) இதில் - ஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக ப்ரயித்துப்பேசின பாசுரத்தையநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; கீழ் "காதல் மையலேறினேன்" என்று-ப்ரணயித்வகுணத்தை யநுபவித்து விளைந்த பீர்திப்ரகர்ஷம் ஆஸ்ரயத்தையு மழிக்கும்படி கரைபுழியப்பெருக, அத்தையரையாறுபடுத்துகைக்காக அவன்பேரநிற்கு, பிரிந்தது அவனையாகையாலே அவஸந்ராய் ராமகுணங்களுக்கிட்டுப்பிறந்த பரநாழ்வான் ஒரு வேடன் வாயிட்டு ராமசரிதத்தைக் கேட்டு தரித்தாப்போலே இவ்வாழ்வாரும் அவனோடு ஸத்ருஸபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும்வென்று பிச்சேறும்படி தமக்குப்பிறந்த வவஸ்தா விஸேஷத்தை அந்யபதேஸுத்தாலே பேசின * மண்ணிபிருந்து தழாநியினர்த்தத்தை 'மண்ணிலகில்' இயாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா - (மண்ணிலகில் முன்கலந்துமால் பிரிகையால்) பூலோகமான விவ்விபூதியிலே முன்னம் * கோவைவாயாரிலே பெறாப்பேறான ஸம்ஸலேஷத்தை யுண்டாக்கி ஸர்வேஸ்வரன் விஸ்வேஷிக்கையால். (மாறன்பெண்ணிலமையாய்) ஆழ்வார் அலைபிதுடைய வவஸ்துத்தையடைந்து. (காதல்பித்தேறி) 'என்பெண்கொடியேறியபித்தேறி' என்னும்படி பக்தியாலே காதல்பித்தேறி. (க) 'கூவிஹாரதே - க்வசிதுத்ப்ரமதே' இயாதியப்படியே சித்தவிப்ர(ஊ) மம் பிறக்க.

(எண்ணிடில்) அந்தப்பித்தேறினப்ரகாரத்தைநிருபிக்கில். அன்றிக் கே, (பித்தேறியெண்ணிடில்) பித்தேறின வாகாரத்தோடே தாம் நிருபிக்கப்புகில். (முன்போலிமுதலானபொருளையவனாய் நினைந்து) அதாவது - * மண்ணிபிருந்து தொடங்கி, * அயர்க்குமளவும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறமுன் கண்டஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகவே ப்ரதிபத்திபண்ணி பெண்கை. இத்தத்தாலே யென்னில்; (மையல்தனின்வீறு - மேல்விழுந்தான்) வ்யாமோஹாதிராயத்தாலே அவற்றிலே அந்பபி(அ)விவிஷ்ட

(௩) பா-ஆ-௧௦-௩௬.

அச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௫-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வீற்றிருக்குமால் விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை
யாற்றுதற்காத்தன் பெருமைபானதெல்லாம்—தோற்றவந்து
நன்றுகலக்கப்போற்றிறன்குகந்து வீறுரைத்தான்
சென்றதுயர்மாறன் தீர்ந்து.

(௩௫)

ராணர். இவருடைய வபிரிவேஸாதிராயமிருந்தபடி யெண்ணன்று
ஜீயருக்கும் இதுகண்டு ஸஹிக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று.

ஸத்ருஸபதார்த்தங்களும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களுமாவன;—
ஸத்ருஸபதார்த்தம் விண், கடல், நாயிறு, செந்தி, தண்காற்று,
ஒன்றிய திங்கள், நின்றதன்மம், நன்று பெய்யும்மழை, கூத்தர்,
நீறுசெவ்வையிட, திருவுடைமன்னர், உருவுடை வண்ணங்கள், கரு
வுடைத்தேவில்கள், விரும்பிப்பகவர், கரும்பெருமேகங்கள்; ஸம்பந்
தி பதார்த்தங்களாவன - நாமதுழாய், வாமனன்மண், கோமள
வான் கன்று; ஸம்பந்திபதார்த்த ஸத்ருஸங்கள் - போயினநாகம்,
வாய்த்த குழலோசை, ஆய்ச்சிபர் வெண்ணெய்” என்றுவிப (ஊஜி
த்தாயிற்று ஆத்தானருளிச் செய்யும்படி.

(௩௬)

பதவுரை.

விண்ணில்
வீற்றிருக்கும்
மால்
மிக்கமயல்தன்னை

ஆற்றுதற்கா
தன் பெருமைபானதெல்லாம்
தோற்றவந்து

நன்று கலக்க
போற்றி நன்கு உகந்து

மாறன்
சென்றதுயர்தீர்த்து

பரமபதத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
எம்பெருமான்
(ஆழ்வாருடைய) அத்தயந்த வ்யா
மோஹத்தை
தணிவிக்கைக்காக
தன் குணவிக்ரஹாதி வைபவங்க
ளெல்லாம் ப்ரகாஸிக்க இங்கே
வந்து
(தம்முடன்) நன்றாகக்கலக்க,
ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்டு வணங்கி
மிகவும் களிப்படைந்தவராய்
ஆழ்வார்
நிகழ்ந்த துக்கங்களை ஒழிந்து

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௫-பா, வ்யாக்யாநம். அந்

வீறு உரைத்தான்

(உபயவிபூதியிலும் தாம் வ்யாவ்ரு
த்தான) பெருமையை அருளிச்
செய்தார். (௩௫)

அவ.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. (வீற்றிருக்குமால்) இதில்—
அப்ராக்ருத விபூதியிலஸாத்ரணகாரத்தைக் காட்ட வநுபவித்து
ஹ்ருஷ்டராகிற படியைப் பேசின பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். அநெங்ஙனையென்னில்; * வல்வினைதீர்க்கும் கண்ண
ண ஸர்வேஸ்வரன், ஸத்ருஸம்பந்தி வஸ்துக்களையு மவளுக
வநுஸந்திக்கும்படி பிறந்த விவருடைய பித்து ஸவாஸந
மாகத் தீரும்படி விலக்ஷணஸ்வ ரூபகுண விக்ரஹ விபூஷ
ணயுதபதநீ பரிஜநவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே வ்யா
வ்ருத்தி தோற்றவிருக்கிறமேன்மையும், லீலா விபூதியிலுள்ளா
ரெல்லாரையும் ஸ்ருஷ்ட்யதுப்ரவேஸாதிகளாலே ரக்ஷிக்கிறவள
வன்றிக்கே மநுஷ்யாதிரூபேணவந்தவதரித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு
போருகிறபடியையும்இவர்க்குக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸர்வேஸ்வரன்
இவரோடேவந்துபூர்ணஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணிபருள, அத்தைக்கண்டு
*குழ்ச்சிசம்பணிமுகிலுக்கு மேல் அங்கேசென்றால் பண்ணுகிறமங்க
ளாஸாஸநத்தை, இங்கேயிருந்து அவனுடைய வுபயவிபூத்பைஸ்
வர்யத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய், ‘உபய
விபூதியிலுமென்னோடொப்பாரில்லை’ என்றுஹ்ருஷ்டராகிற *வீற்
றிருந்தேமுலகில் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் ‘வீற்றிருக்கு
மால் விண்ணில்’ இத்யாதியாலே யென்கை.

வ்யா;-(விண்ணில்-வீற்றிருக்குமால்) (க) ‘சூலீநஃ காணுநெடி
யெ வுலலிஷாஸ நெயு ஹஃ - ஆவீநஃ காஞ்சநேதிவ்யேஸ
சஸிம்ஹாஸநேப்ரபு:’ (உ) ‘ஸாஸ்டு ராஜ்யெவீஹெஹவீகந்ரு
வெஸயத’ - ராமம் ரத்நமயேபீடேவஹஸீதம்ந்யவேஸயத்’ என்
றும், (௩) ‘வரீவாய்ஷஹாஷாநடி சித்திரணலுஷ்வாவிரொ-பரி
வார்யமஹாத்மாநம்மந்திரிணஸ்ஸமுபாலிரே’ என்றும்சொல்லுகிற
படியே * வானக்கோனாய்* விண்ணோர் பெருமானாய் * மையகண்

(க) ரா-அ-ச-௨௫. (உ) ரா-யு-௧௬-௫௩, ௩.

அசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௫-பா, வ்யாக்பாரம்,

ஊர் மலர்மேலுறை வாளுமைமார்பாய * வீற்றிருந்தேழுமூலகும்
தனிக்கொல் செல்லவெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (மிக்க
மயல் தன்னை) ஆழ்வாருடைய அப்பந்தவ்யாமோஹத்தை,
“மயற்பெருங்காதலென் பேதைக்கென்செய்கென்வல்வினையேனே”
என்று பெற்றவர்களும் பேசிக்கைவிடும்படியான மிக்கமயல்கன்னை,
(ஆற்றுதற்கா) கைப்பிடித்த தான் இத்தையாற்றுக்கைக்காக.

(கன் பெருமையான தெல்லாம் தோற்றவந்து) கீழில் ப்ரம
மெல்லாமாறும்படி “பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பன்,” “நூவியம்
புள்ளுடைபாண்டலாழியம்மான்றன்னை” என்று பிராட்டியோடும்
நித்பலித்தரோடும் கூடியிருக்கிற விருப்பையும் “ரூலத்தார் தமக்
கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானே” “என்று-உபயவிபூத்யைஸ்
வரய்யுத்தனாதிருக்கிற படியையும்,” வீசில் ‘சீரன்மலர்க்கண்ணன்
விண்ணோர் பெருமான்றன்னை” என்னும்படி குணவிக்ரஹாதிவை
லக்ஷணம் முதலான வையவமெல்லாம் ப்ரகாஸிக்க இங்கேவந்து,
(நன்றுகலக்க) “மேவிநின்றுதொழுவார்வினை போகமேவும்பிரான்”
என்னலாம்படி இவருடனே ஸம்ஸலேஷிக்க;

(போற்றின்குகந்து) ஸர்வஸ்மாத்தபரண ஸர்வேஸ்வரனைக்
கண்டு * போற்றியென்றேகைகளாரத்தொழுது மங்களாஸாவனம்
பண்ணி, “வீவிலகாலமிசைமலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் வீவிவி
ன்பமிகவெல்லே நிகழ்ந்தனன் மேவியே” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்ட
ராய், அந்தப்ரீத்யுத்த(ஐ)தியாலே (வீறுரைத்தான்) “வானக்கோ
ளைக்கவிசொல்லவல்லேற்கனிமாறுண்டே” “இனியாவர் நிகரகல்
வானத்தே” என்று-தாம் உபயவிபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தரானபடி
யைப்பேசினார். (சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து) நிவ்ருத்ததுக்கிரா
னவாழ்வார். விஸ்லேஷவ்யஸநமென்னுதல், “வெய்ய ரோய்கள்
முழுதும் வியன் நூலத்துவீயவே” என்றும், “காற்றின்முன்னம்
கடுகிவினேரோய்கள் கரியவே” என்றும் சொல்லுமவைபாதல்,
(சென்றதுயர் - தீர்ந்து - மாறன்-நன்குகந்து வீறுரைத்தான்) நட
ந்து சென்றதுக்கம் தீர்ந்து ஆழ்வாரத்யந்தம் ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்
ஷத்தாலே தம்முடைய பெருமைபைத் தாமே பேசினாராயிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௬-பா, வ்யாக்பாரம். அஎ

மூ.-தீர்ப்பாரிலாத மயல்தீரக்கலந்தமால்
ஓர்ப்பாதுமினறியுடன் பிரிய-நேர்க்க
வறிவழிந் துற்றருமறக் கலங்கப்பேர்கே
ட்டறிவுபெற்றான் மாறன்சீலம்.

(௩௬)

பதவுரை.

தீர்ப்பார் இலாத

மயல்தீர

கலந்தமால்

ஓர்ப்பு ஆதும் இன்றி உடன்
பிரிய

உற்றாரும் அறக்கலங்க
நேர்க்க

அறிவு அழிந்து

பேர்கேட்டு

மாறன்

அறிவுபெற்றான்

சீலம்

தீர்ப்பவர்களில்லாத (ஒருவராலும்

தீர்க்கமுடியாத)

பெரியகாதல் தீரும்படி

கூடின ஸர்வேஸ்வரன்

ஆராய்ச்சி சிறிது மில்லாமல் உட
னே பிரிய,

(அதைக்கண்ட தாய் முதலிய) உற
முன்னிலுங்காட்டில் விசேஷமாக

சைதன்யமழிய,

வினரும் மிகவும் கலங்கிக்கிடக்க

(எம்பெருமானுடைய) திருநாமங்
களை (கட்டுவிச்சிமுதலானார்
சொல்லக்கேட்டு)

ஆழ்வார்

ஸத்தை பெற்றான்;

இது ஆழ்வாருடைய குணமாயிருந்
தது. (௩௬)

அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு. (தீர்ப்பாரிலாத) இதில்-ப்ரண
யித்வ குண விலிஷ்டவஸ்துவை ப்ரத்யக்ஷமாக வநுபவிக்கப் பெறு
மல் ப்ரக்ருதி விக்ருதியாய்மோஹித்துக்கிடக்க; ப்ரேமபரஸார் ப்ர
திக்ரியைபண்ணத்தேட, அதை ப்ரபுத்த (ஊஃ) ஸஹ்ருத்துக்
கள் “இது அநநுரூபம்” என்றறிந்து அநுரூபமான நிதானத்தையு
ம் தத்பரிஹாரத்தையும் விதிக்கிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்
செய்கினார்.

அதெங்ஙனே யென்னில்; கீழுண்டான வநுபவம் மாநஸாது
பவமாத்ரமாய், பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே, தந்தசையை
த்தாமறியாதபடி மோஹித்துக்கிடக்க, பரிஸரவரத்திகளானபரிவர்

மு.—சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து
மேலவன்றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு—சால
வருந்தியிரவும்பகலு மாறாமற்கூப்பிட்டு
இருந்தனனே தென்குருகூரேறு.

(கூஎ)

பதவுரை.

தென்குருகூர் ஏறு
சீலம் மிகுகண்ணன்

திருநாமத்தால்

உணர்ந்து

மேல்

அவன் தன்மேனிகண்டு மேவு

தற்கு

சாலவருந்தி

இரவும் பகலும்

மாறாமல் கூப்பிட்டிருந்தனன்

திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்,

மிகுந்த உல்யாணகுணங்களையுடைய

யான கண்ணபிரானுடைய

திருநாமத்தினால்

மோஹம் நீங்கித்தெளிவுபெற்று

தெளிந்தபிறகு

அவனுடையவிக்ரஹத்தைக்கண்டு

கிட்டி அநுபவிப்பதற்கு

மிகவும் வருத்தப்பட்டு

அஹோராத்திரமும்

இடைவிடாமல் கூவிக்கொண்டிருந்தார்.

(கூஎ)

அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. (சீலமிகுகண்ணன்) இதில் - திருநாமத்தாலுணர்ந்தவர் நாமியான நாராயணனை யநுபவிக்கப் பெறாமையாலே அதிப்ரலாபமாய் ப்ரலாபிக்கிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதென்னையென்னில்; கீழ் (க) “வஷேஷணவீஜம் பூதிவஜ்ஜிஷ்ட - வர்ஷேணபீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” என்னுமாபோலே, தோழிசொன்ன ம்ருதஸஞ்ஜீவிநியான திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிரோபசாரமாக வாஸ்வஸ்தராயுணர்ந்த வநந்தரம், பிறந்தவுணர்த்திபேற்றுக் குடலன்றிக்கே க்லேஸாநுஸந்தாநத்துக்குடலாய் உத்தாலே நோவுபட்டு; ஆபத்ஸகனாய், தந்தி தாந பரிஹாரங்களையுள்ளபடி யறியும் ஸர்வஜ்ஞனாய், கார்யம் செய்கைக்குறுப்பான வறவையுமுடையனாயி ருக்கிறவன் ரக்ஷியாதொழிகையாலே ஆர்த்தி நிரம்பினகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாபோலே, “அவனைக்காணவேணும்” என்று கேட்டாரடைய

(க) 11-ஸு-26 க.

நீர்ப் பண்டமாம்படி கூப்பிடுகிற *சீலமில்லாச்சிறிய னிலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து” இத்யாதியாலேயென்கை.

வ்யா.—(சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து) ப்ரணயி கிகளோடே கலந்த ஸீலாதிக்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் திருநாமத்தை “வண்டிவராபதிமன்னன்” என்று தோழி சொல்லக்கேட்டு மோஹத்தெளிந்து, (மேலவன்றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு) உணர்ந்தவநந்தரம் அவன் விக்ரஹத்தைக் கண்டுகிட்டி யநுபவிக்கக்கேகு. அதாவது—“கோலமேனிகாண” என்றும், “என்கண்காண” என்றும், “பாவியேன்காணவந்து” என்றும், “உன்றோள்கள்நான்குக் கண்டிட” என்றும், “உன்னைக்காண்பான்” என்றும், “நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே” என்றும், “கண்டுகொண்டு” என்றும், “எங்குக்காண்பன்” என்றும், “தக்ககுபனக்கண்களாலேகண்டு தழுவுவனே” என்று மிப்படி பத்தும்பத்தாக வபேக்ஷித்து.

(சாலவருந்தி) மிகவும்வருந்தி, அதாவது - “நாராயண” என்றும், “கூவிக்கூவி” என்றும், “வையங்கொண்ட வாமனுவீவா” என்றும், “தாமோதரா” என்றும், “ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்” என்றும், “அப்பனைபடலாழியானே” என்றும், “நீக்கமின்றியங்கும் நின்றாய்” என்றும், “நறும் துழாயின் கண்ணிபம்மா” என்றும், “வண்டிழாயின் கண்ணிவந்தே” என்றும், “சக்கரத்தண்ணலே” என்றுமிப்படி பஹுப்பீகாரமாக ப்ரயாஸப்பட்டு. (க) “ஹாராஜி ஹாலக்ஷண-ஹாராம ஹாலக்ஷண” என்றும் (உ) “நடுவெவஷேவீவிராராகுஜிதாசு - நசைவதேவீவிராம கூஜிதாத்” என்னுமாபோலே (இரவும் பகலும் மாறாமல்கூப்பிட்டிருந்தனனே தென்குருகூரேறு) “காலந்தோறும்” என்றும், “நள்ளிராவும் நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்” என்றும், “கூவிக்கூவி நெஞ்சருகி” என்றும், “சக்கரத்தண்ணலெயன்று தாழ்ந்து” என்றுமிப்படி திவாராத்ரவிபாக (ஊ) மறஸர்வகாலத்திலுங்கூப்பிடோவாமவிருந்தாராழ்வாரா; இதென்னாகப்புகுகிறதோவென்று இவர் நெஞ்சருகி நோவுபட்டருளுகிறார். (தென்குரு

(க) 11-ஸு-26-அ. (உ) 11-அ-கூ-26.

30 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நக-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ — நண்ணு தமாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்
எண்ணு ராத்துன்பமுறுமிவ்வுயிர்கள் — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமற்கண் கலங்குமாறனருள்
உண்டுநமக்குற்றதுணை யொன்று. (நக)

வைக்கவே வகுக்கின்று” என்றும், “தனக்கேயாக வெனைக்
கொள்ளுமீதே” என்றும், (க) “உன்றன்றிருவுள்ளமிடர் கெடுந்
தோறும்” என்று ம்ப்படித்தெளியவாராய்ந்தால் அத்தலைக்குயுப்
பாயே யிருக்கவேணும்; இப்படியன்றிக்கே வேறுபட்டதாகில்,
ஸ்வார்த்ததைக்குறுப்பாகில். (என்றனக்கும் வேண்டா) பாதந்
தானை வெனக்குத்தானும் வேண்டா. (எனு மாறன்றனை நெஞ்
சேந்தமக்குப் பேறாகண்ணு) என்றிப்படியருளிசெய்யு மாழ்
வார் திருவடிசை, நெஞ்சே! நமக்குப் பராய்யமாய்ப்படியடை. நமக்கு
இந்நிபந்தங்கொன்றும் வேண்டா, ஆழ்வார் திருவடிகளே
ப்ராய்யமென்றுப் பராபி. (நக)

பதவுரை.

மால் அடியை	எம்பெருமான் திருவடியை
நண்ணுது	ஆஸ்ரயியாமல்
நானிலத்தே	இப்பூலோகத்தில்
வல்வினையால்	க்ரூரமான பாபகர்மங்களாலே
எண் ஆராத்துன்பம் உறும்	அளவற்ற துக்கத்தை அநுபவிக்கிற
இவ்வுயிர்கள்	இவ்வாத்மாக்களுடைய
தண்ணிமையை	தாழ்வை
கண்டு இருக்கமாட்டாமல்	கண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாமல்
கண் கலங்கும்	திருக்கண்களும் (திருவுள்ளமும்)
	கலங்கியருளின
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அருள்	க்ருபையானது
நமக்கு உற்றதுணை ஒன்று	நமக்கு அடுத்ததொரு துணையாயி
உண்டு	ரா நின்றது. (நக)

தி-வாய்-30-ந-க.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நக-பா, வ்யாக்யாரம். 31

அவ. — முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (நண்ணு தமாலடியை)
இதில் - ஸம்ஸாரிகளுடைய வந்தத்ததைக்கண்டு வெறுத்தபாசு
ரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

அதெந்நெயென்னில்; கீழ் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற
விடத்திலும், அவைபேரக்காணுமையாலே ஸீரஹவ்யஸநயதிர
யித்து “தம்மிழவுக்குக் கூட்டாவாருண்டோ” என்று ஸம்ஸாரிகளைப்
பார்த்தவிடத்தில் அவர்கள் பகவத்விஷயத்தைக் காற்கடைக்கொ
ண்டு இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமியவுமாய்
நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு அதபொறுக்கமாட்டாமல் ஸர்வேஸ்
வரனைப்பார்த்து “ரக்ஷகனானீ யுளனுயிருக்க இவைநோவுபடுகை
போருமோபிரானே” என்று விஷண்ணராய், “இவர்கள் நோவைப்
போக்குதல், இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாதவென்னை முடித்தல்
செய்தருளவேணும்” என்ன “இவர்களுக்கிச்சையிலலாமையாலே
உம்மோபாதிநாமும் நொந்து காணுமிருக்கிறது” என்ன, “ஆனால்
இவர்கள் நடுவில் நின்றுமென்னை வாங்கவேணும்” என்ன, இவர்க்
லே ஸந்தீரும்படி, பிராட்டியுந் தானுமாகத் திருநாட்டிலே யிருக்கிற
விருப்பை அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தைக்கண்டநுபவித்து
க்ருதார்த்தராகிற * நண்ணுதார் முறுவலிப்ப விலர்த்தத்தை “நண்
னு தமாலடியை” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா. - (நண்ணு தமாலடியை) ஆர்ரிதவ்யா முத்த (ஐ) னுணஸ்ர்வேஸ்
வரன் திருவடிகளை யாஸ்ரயியாமல். ஆத்மாத்மீயங்களிலும் தாம்
நசையற்ற விடத்திலும் அவனைக்கிட்டப்பெறாமல், ஸம்ஸாரிகளில்
தம்மிழவுக்குக் கூட்டாவாருண்டோவென்று பார்த்து நானிலத்தே
வல்வினையாலித்தயாதியாலே வெறுத்தருளிச்செய்கிறாரென்கிறார்.
(நானிலத்தே) நாலுவகைப்பட்ட பூமியிலே. அதாவது - குறிஞ்சி
நிலமான திருமலைகளிலும், முலைகிலமான திருக்கோட்டியூர் திரு
மோகூர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், மருதநிலமானகோயில்
பெருமாள்கோயில் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், நெய்தல் நில
மான திருவல்லிக்கேணி திருப்புல்லாணி திருவல்லவாழ் திருவண்
வண்டீர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், ஸூலபனையிறே அவ

கூள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நக-பா, வ்யாக்யாநம்.

னிநுப்பத; அந்தனெ ளலப்பமே ஹேதுவாக அவன் திருவடிகளை
 யார்ரடியாதே. (நானிலத்தேவல்நீனையாலெண்ணூராத் துன்ப
 முறுமிவ்வுயிர்கள்) இப்படி விலக்ஷணமான பூமியிலே பகவதாஸ்
 ரயணம்பண்ணி உஜ்ஜீவியாமல் (க) 'மலைத்தாம் வாழ்த்தாதிரூப்ப
 திகவன்றே மேலைத்தாம் செய்யும்வினை' என்னும்படி ப்ரபல
 கர்பங்களாலே அஸங்க்யாதமானதுகத்தை மிகவுமடைந்து போ
 ருகிமலிவ்வாத்மாக்கள். (உ) 'நநூஷுஷித சூஷிதே நநூஷுஷு
 லீதொவொள | சூஷுநொநாவஸ்யுஷெநொஷூஜீவிதக்ஷயடி -
 நந்தந்தபுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவொள | ஆத்மநோநாவ
 புத்பந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்' என்னும்படி. (3)

(தண்ணிமையைக் கண்டிருக்கமாட்டாமல்) இவர்களர்த்
 தத்தைக் கண்டாற்றமாட்டாமல். அதாவது--'எண்ணூரத்துயர்
 விளைக்குமியை யென்னவுலகியற்கை' 'எமாறிக்கிடந்தலற்றுமி
 வைபென்னவுலகியற்கை' 'கண்டாற்றேனுலகியற்கை' 'தமமுடு
 மியை யென்னவுலகியற்கை' 'ஈங்கிதன்மேல் வென்னரகமியை
 ன்னவுலகியற்கை' 'அறப்பொருளையறிந்தோராரிவை யென்னவுல
 கியற்கை' 'கொடுவுலகங்காட்டேலே' இத்யாதிகளாலே இதின் கொ
 டுமையைப் பலகாலுமருளிச்செய்து. (கண்கலங்குமாறன்) திருக்
 கண்களுந் திருவுள்ளமும் கலங்கிப்போருமாழ்வார். அதாவது -
 'கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே' 'வாங்கெனை'
 'கூட்டரியதிருவடிக்கொள்ளூன்று கூட்டுதியே' என்றுகூப்பிட்ட
 பின்பு, எம்பெருமானாலே 'கூட்டரியதிருவடிக்கட்கூட்டினே'
 'அடைந்தேனுன்றிருவடியே' என்னும்படி ஸமாஹிதராய், ஸம்
 ளாரிகள் நோவுக்குநொந்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (அருளுண்டு
 நமக்குற்றதுணையொன்று) இப்படி ஈஸ்வரனுங்கூடக்கைவிட்ட
 ஸம்ஸாரிகளையுமகப்பட விடமாட்டாமல் ஈஸ்வரனோடே மன்றாடு
 மாழ்வாருடையவருள், அந்தரங்கமான ரகக்ஷயாக நமக்கொன்று
 ண்டு, வேறொரு ரக்ஷகாந்தரந்தேதடவேண்டா, தானேரக்ஷகமாயிருக்
 கும். (ங) 'அருள் கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினானருள் கண்டி
 ரிவ்வுலகினில் மிக்கதே' என்னக்கடவதிதே. (ஙகூ)

(க) பெரி-அ-சச (உ) பா-அ-க00-உச (ங)கண்ணி-அ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ச0-பா, வ்யாக்யாநம், கூள்

மூ-ஒன்றுமலைத்தே விவ்வுலகம் படைத்தாமல்
 அன்றியெனவாருமறியவே--நன்றாக
 மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்கிழோன்றாடொழுவே
 காதலிக்கு மென்னுடையகை. (ச0)

பதவுரை.

இவ்வுலகம்படைத்த	இந்தலோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்த
மால் அன்றி	ஸர்வேஸ்வரனல்லாமல்
தேவுஒன்றும் இலை என	வேறுதெய்வ மொன்று மில்லை
	யென்று
ஆரும்அறிய	யாவருமுணரும்படி
நன்றாகமூதலித்து	நன்றாய் நிரூபித்து
பேசியருள்	அருளிச்செய்த
மொய்ம்கிழோன்	பெருமையுள்ள வகுளாபரணருடை
	ய
தாள்தொழுவே	திருவடிகளை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்
	வதன்பொருட்டே
என்னுடையகை	என்கைகள்
காதலிக்கும்	ஆசைப்படும். (ச0)

அவ--நாற்பதாம்பாட்டு. (ஒன்றுமலைத்தேவு) இதில்-ஸம்
 ளாரிகளார்ரயணத்துக்குறுப்பாக அர்ச்சாவதாரே பரத்வத்தை
 யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெவ்வு
 னையென்னில்; * நண்ணுதாரில்-ஈஸ்வரனுங்கூட "திருத்தவொண்
 னுது" என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தவொருப்பட்டு,
 ப்ரமாணந்தரவிலக்ஷணமாய் நித்ய நிர்க்தோஷமான வேதாந்த
 வாக்பங்களாலும், ஸந்தம்ஸந்யாயங்களாலும், இதிஹாஸாத்வித்த
 மான ஜகந்நிகரணதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும், ஸம்ஸாரபீஜமான
 தேவதாந்தரபரத்வ ப்ரதிபத்தியை அடியறுத்து, 'ஸ்ரியதிபதியான
 நாராயணனே ஜகத்காரணபூதன்' என்று த்ருடதரமாகவுப்பாதித்
 து, இப்படி ஸர்வஸ்மாந்பரணானிவன் "அரியன்" என்றுகைவாங்க
 வேண்டாதபடி திருநகரியிலேவந்து ஸந்திஹிதனானபின்பு அவனை

கூஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சஃபா, வ்யாக்யாநம்.

யாஸ்ரயியுங்கோளென்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத்தராகிற-*ஒன்றுத் தேவிலர்த்தத்தை "ஒன்றுமலைத்தேவு" என்றுதொடங்கி யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.-(ஒன்றுமலைத்தேவித்யாதி) (இவ்வுலகம்படைத்தமால்வன் றி - தேவு - ஒன்றுமலை - என) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வர னையொழிய, கார்யபூதரில் காரணத்வத்தால் வந்தபுகரையுடைய வர்களொருவருமில்லையென்று அதாவது-"ஒன்றுத்தேவு" என்று தொடங்கி, "நான்முகன்றன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்- ஆதிப்பிரான் நிற்கமற்றெத்தெய்வம் நாடுதிரே" என்றும், "நாடிநீர் வணங்குந்தெய்வமுமும்மையு முன்படைத்தான்வீடில்சீர்புகழாதிப் பிரான்" என்றமருளிச்செய்த காரணத்வ ப்ரயுக்தமான சந்தைக ளைக்கடாக்கித்தபடியென்கை. (ஆருமறியவேநன்றாக மூதவித்துப் பேசியருள்) அதாவது - எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீபால ருமறியும்படி; (க) "கூஹ்யுரெய்யு - த்வமப்ரமேயஸ்ச" (உ) "தஸ ஸ்வராரொயாதாஸஹ்யுகுமஹாயாஃ-தமஸஃ பரமோதாதாஸங்க சக்ரகதாதரஃ" என்று தாராங்கதாதிகளறியும்படியானுப்போலே, "பாந்ததெய்வமும்" என்றுதொடங்கி "கண்டுந்தெளியகில்லீர்" என்றும், "பேசநின்ற சிவனுக்கும்" என்றுதொடங்கி "கபாலநன்மோ க்கத்துக்கண்டு கொண்மின்" என்றும், "இலிங்கத்துிட்ட புராணத் தீரும்" என்றுதொடங்கி "பொலிந்து நின்றபிரான்கண்டீர்" என் றும், "போற்றிமற்றோர் தெய்வம்" என்று தொடங்கி "ஆற்றவல் லவன் மாயங்கண்டீர்" என்றும், "ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்திறந்து" என்றுதொடங்கி "பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டீர்" என்றும், "புக்கடிமையினால்- நக்கிரானுமன்றுயக்கொண்டது நாராயண னருளே" என்றும், "விளம்புமாறுசமயமும்" என்றுதுடங்கி "உளங்கொள் ஞானத்துவையின்" என்றும், "உறுவதாவது - நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே" என்றும் - பேசநின்றதேவதா ள்ஞாநாஸுத்தஸாபேகூத்வாதிகளையும், * இலிங்கத்துவிளம்பும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத தமோகிஷ்டதையையும் சொல்லி, "ஓடி-கண் டீர்" "கண்டுந்தெளியகில்லீர்" "அறிந்தோடுமின்" "ஆட்செய்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சஃபா, வ்யாக்யாநம். ௧௯

மூ.—கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலின் றிக்கே யிருக்கப் பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான பேற்றையுபகரித்த பேரருளின் றன்மைநனைப் போற்றினனே மாறன் பொலிந்து. (சக)

வதே - உறுவதாவது" என்றுவிரக்தியூர்வகமாக வாஸ்ரயணம் ருசிக்கும்படி யருளிச்செய்தவையென்கை.

(மூதவித்துப்பேசியருள் மொய்ம்கிழோன்) அதாவது-இனிபர த்வ விஷயமாகப்பரோபதேஸம்பண்ண வேண்டாதபடி நன்றாகவே சேதநர் திருந்தும்படி "திருக்குருகரதனுள் நின்றவாதிப்பிரான்" "அதனுட்பரன்," "அதனுள்சன்" "அதனுட்பொலிந்துநின்ற பிரான்" "அதனுளாடுபுட்கொடியாதிமூர்த்தி" என்று - அர்ச்சாவ தாரத்திலே பரத்வத்தை யுபதேசிக்கையாலே, பரத்வ விஷயங் கைதீர்ந்து திருந்தக்கண்டு, சாத்தினவழுகிய திருமகிழ் மாலையும் ஸம்ருத்த(ஐ)மாய், அதுவேநிரூபகமாம்படியான வாழ்வாரென்கை. "நாட்கமழ் மகிழ்மலைமார்பினன் மாறன் சடகோபன்" என்றத் தைப்பின் சென்றபடி.

(மூதவித்துப்பேசியருள் மொய்ம்கிழோன் தாள் தொழுவே காதலிக்குமென்னுடையகை) எம்பெருமான் திருவடிகளுக்காட் சேர்த்தருளுகையாலே பகவத்கைங்கர்யா(கி)தஸீதளா 2ம்ருதமய தடகாவகாஹந ஸம்ப்ரஸந்நாதம் ஸ்வரூபகாத்ர நிரதிஸய ஸுக ந்தவிகஸத்தேஸரமாலாலங்க்ருத வக்ஷஸ்தலரான வாழ்வார் திரு வடிகளை (க) "வகூஹ்யாராஸி 2ஸீ 2ஹ்யுஹ்யு 2யுமஹ 2புணாரி 2ஹ்யுஹ்யு-வகுளாபிராமம்ஸீமத்தங்கரியுகளம்ப்ரணமாமிமூர்த்தா" என்று பஜிக்கையிலே பக்திபண்ணுநின்றன வென்னுடைய ஹஸ்த ங்களானவை. காதலிக்கை - கௌதுஹலிக்கை யாகவுமாய். * முடியானையில் கரணங்களின்படியாயிற்று, தம் கரணங்கள் * குருகூர்நம்பிமொய்கழல்களிலே காதலிக்கும்படியு மென்கிறார். இத்தால் - பரோபதேசம்பண்ணி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கு மாழ்வார் திரு வடிகளிலே பற்ற வடுப்பதென்றதாயிற்று. (சௌ)

பதவுரை.

கைஆரும் சக்கரத்தோன் திருக்கை நிறையும்படி திருவாய்மொழி யைத்தரித்ததுவே நிரூபகமான எம்பெருமான்,

காதல் இன்றிக்கே இருக்க (தன்விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்கு) பக்
 தியில்லாமலே யிருக்க
 பொய்யாகப்பேசும் கபடமாகப்பேசுகின்ற
 புறனுரைக்கு வஞ்சகவார்த்தைகளுக்கு
 மெய்யானபேற்றை ஸத்யமான புருஷார்த்தத்தை
 உபகரித்த உதவியெய்தற்கீடான
 பேர் அருளின் தன்மைதனை மஹாகருணையின் நிலைமையை
 மாறன் ஆழ்வார்
 பொலிந்து விளங்கி நின்று
 போற்றினன் அருளிச்செய்தார். (சக)

அவ, — நார்பத்தேராரம்பாட்டு. (கையாரும்) இதில் - ஸம்
 ஸாரிகளையும் திருத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணின நிர்ஹே
 துக விஷயீகாரத்திலே வித்த(ஃ)ராகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தரு
 ளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வப்ராப்தி ஸாதநங்களி
 லிறங்காமல் துர்விஷயங்களிலேமண்டி இவ்வநர்த்தத்தை யுணரவு
 மறியாதே அத்தயந்தமுபேக்ஷயனாய் ஸம்ஸாரிகளிலந்யதமனான வெ
 ன்னை, இவையொன்றும் பாராமல் நிர்ஹேதுகமாக வங்கீகரித்துத்
 தந்திருவடிகளிலே ஸேஷத்வத்தையுமறிவித்துக்கைங்கர்யத்தாலல்
 லது செல்லாதபடிபண்ணிப்பிறரையும் திருத்தும்படியான சதிரையு
 முண்டாக்கி, என்பக்கலிலே வ்யாமுகத்த(ஹ)னையென்னோடே வந்து
 கலந்தானென்று ப்ரீதராகிற- *கையார் சக்கரத்தினர்த்தத்தை, “கை
 யாரும்சக்கரத்தோன்” என்றுதொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கையாரும்) “கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்க
 மே” என்றுதொடங்கி “விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்” என்னுமள
 வும் கடாஷித்தருளிச்செய்தபடி, (கையாரும் சக்கரத்தோன்)
 திருக்கை நிறையும்படி திருவாழியை த(ய)ரித்ததுவேநிருபகமான
 வன். (காதலின்றிக்கே யிருக்க) ஸ்வவிஷய ப(ஹ)த்தியின்
 றிக்கேயிருக்க. (கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கேயிருக்
 கப் பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு) “பொன்னெடும் சக்க
 ரத்துன்னையே யவிவின்றியாதரிக்கு மெனதாவினே” என்னும்படி

தத்விஷயத்திலே ப்ரேமமுண்டாகவேண்டியிருக்க, இவ்வழகைக்
 கண்டிருக்கவும் ததநுகுணமான வக்ருத்ரிம ப்ரேமமின்றிக்கே,
 க்ருத்ரிமப்ரேமத்தாலே இவற்றைப்பேசியதுபவிக்கிறபடியைக்
 கண்டு, போட்கனையிருக்கிற மித்ரபா(ஹ)வத்தையேபார்த்து அந்த
 அஹ்ருதயமான வுத்திக்கு. பொய்யாகப்பேசும் புறனுரையாவது-
 “பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமே புறமேயாடி” என்றும்,
 “என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்ல” என்றும், “புறமேசிலமாயம்
 சொல்லி” என்றும், “உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்” என்று
 மிப்புடைகளிலே சொன்னவை. ஏவம்விதமான மித்ரபா(ஹ)வ
 மாத்ரமான மித்யா(ஹ)ஜல்பிதங்களுக்கு (மெய்யானபேற்றையுப
 கரித்த) யதாஜ்ஞாநமுடையார் பெறும் ஸத்யமானபேற்றை
 உபகரித்த.

அதாவது - “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” “என்னுகி
 யொழிந்தான்” “உன்னைக்கண்டுக்கொண்டியந்தழிந்தேன்” “முறை
 முறையாக்கை புகலொழியக்கண்டு கொண்டொழிந்தேன்” “எம்
 பிரானுமென்மேலானே”, “மாலார்வந்தின னுளடியேன்மனத்தே
 மன்னினார்” “அடியெனொடுமாணனே” “ஆனானுடையான் - என்
 னைமுற்றவுந்தானானே” என்றும் பேசும்படியான விப்பேற்றையெ
 ன்றபடி.

இத்தையுபகரிக்கைக்கடியேதென்ன (பேரருளென்கிறது).
 அதாவது- “விதிவாய்க்கின்ற காப்பாரார்” “எம்மபாவியர்க்கும்
 விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்கும்” “ஆவாவென்றருள் செய்து” “தா
 னேயின்னருள் செய்து” என்றருளிச்செய்தவையென்கை. (பேர
 ருளின் றன்மை தனைப்போற்றினனேமாறன் பொலிந்து) அதாவது
 இரும்பைப்பொன்னாக்குமாபோலே, நிக்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நிக்ய
 ஸ-சிரிகள் பேற்றையுபகரிக்கு மெம்பெருமானுடையநிர்ஹேதுக
 க்ருபாப்ரவாஹத்தின் ஸ்வபாவத்தைப் ப்ரீதியாலே யருளிச்செய்தா
 ராழ்வாரென்கை. (க) “க்யவயாவய-வாய-கீ-க்ருபயாபர்ய
 பாலயத்” என்னுமாபோலே. (சக)

(க) ரா-ஸ-ந-அ-ந-ச. † பா) யதுஸந்தித்து ஆழ்வார் அபி(ஸி)
 வருத்தியையுடையராய்.

பூ.—பொலிகபொலிகவென்று பூமகள்கோன்றொண்டர்
மலிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி—உலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத் திருத்தியமாறன் சொல்
மருந்தாகப் போகும்மனமாசு. (சஉ)

பதவுரை.

பொலிக பொலிக என்று	‘வாழ்க! வாழ்க!’ என்று,
பூமகள்கோன் தொண்டர்	ஸ்ரியிபதியின் அடியார்க்கரினூடைய
மலிவுதனைக்கண்டு	ஸம்ருத்தியைக்கண்டு
உகந்து	ஸந்தோஷித்து
வாழ்த்தி	மங்களாசாஸநம் பண்ணி,
உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
திருந்தாதார்தம்மை	திருந்தாமலிருப்பவர்களை
திருத்திய	திருத்தியருளின
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
மருந்தாக	ஒளஷதமடியாக
மனமாசுபோகும்	மந: களங்கம் ஒழியும். (சஉ)

அவ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (பொலிக பொலிக)
* ஒன்றுந்தேவில் - தாமிருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு
க்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணியும் திருந்தாதாரைத் திருத்தியும் செல்
லுகிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். தில்-அதெங்கனே
யென்னில்; கீழ், * ஒன்றுந்தேவிலே - தாம்பண்ணின பகவத்பரத்
வோபதேஸத்தைக்கேட்டு; ஸம்ஸார பரமபதவிபாக (சூ. ௨)மறும்
படி நாடாகத்திருந்தின பாகவதஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ராய், தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களா
சாஸநம் பண்ணியும், திருந்தரைக்கு யோக்யதையுடையாரை
யுபதேசித்துத்திருத்தியும், திருந்தாதாரையுபேக்ஷித்துத் செல்லு
கிற * பொலிகபொலிக விலர்த்தத்தை—‘பொலிகபொலிக’ என்று
தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்னை,

வ்யா.—(பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன்றொண்டர்
மலிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி) (க) ‘ஜபத்யு கிவ்வொராஜொ
வக்ஷணஸூஹாவவ; |ராஜாஜப கிவஸு-யீ ரவொராவவெணா லிவா
லித:—ஜபத்யதிபலோராஜோ லக்ஷ்மணஸ்சமஹாபல: | ராஜாஜயதி
ஸுக்ரீவோராகவேணாபிபாலித:’ என்றும்படி, பூமகள்கோன்
தொண்டர் மலிவுதனைக்கண்டுகந்து—பொலிகபொலிகவென்று வாழ்
த்தி. பூமகள்கோன்றொண்டர் மலிவாவது—‘கடல் வண்ணன் பூதங்
கள்மண்மேல்மலியப்புதுந்து’ என்றும், ‘மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல்
பண்டான் பாடிநின்றடி’ என்றும், ‘கடல்வண்ணன் பூதங்கள்மண்
மேலிரியப்புதுந்து’ என்றும், ‘தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்
னுடைப்பூதங்களேயாய்’ என்றும், ‘இவ்வுலகத்து வைகுந்தன்
பூதங்களேயாய்’ என்றும், ‘பகைபசிதியனவெல்லாம் நின்றிவ்வுல
கில் கடிவான் நேமிப்பிரான்மர்போந்தார், ஞாலம்பரந்தார்’ என்
றும், ‘மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் மிக்க துலகே’ என்றுமிப்
படி - நித்யஸித்தர் ஸ்வேததக்ஷிபவாஸிகள் முதலான திருமாலடியா
ரெங்கும் திரண்டஸம்ருத்தி. நித்யஸித்தர்க்கும் ஸ்வேதக்ஷிபவாஸி
களுக்கும் ஸமாநராய்த் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
ளென்றுமாம்.

(கண்டு)(உ) ‘தமர்க்குட்டம்-நாரும் வாய்க்கநங்கட்டு’ என்
னும்படியான தம்கண்களாலே கண்டு. (உகந்து) ‘கண்டோம் கண்
டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்’ என்று ஹ்ருஷ்ட
ராய். (வாழ்த்தி) அந்தஸம்ருத்திக்கு ‘பொலிகபொலிக’ என்று
மங்களாசாஸநம்பண்ணி. (உலகில் திருந்தாதார்தம்மைத்திருத்
தியமாறன்சொல் மருந்தாகப்போகும் மனமாசு) * ஒன்றுந்தேவி
லுபதேஸத்திலுந்திருந்தாதே யொதுங்கியிருந்தவர்களைக்குறித்து,
‘கண்ணல்லால் தெய்வமில்லை’ என்றும், ‘எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர்
த்தி நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாகவத் தெய்வராயகன்றானே’ என்றும்,
‘ஒக்கத்தொழுகிறிறாகில் கலியுகமொன்று மில்லையே’ என்றுமிப்
படி—பரத்வோபதேஸம்பண்ணித் திருத்தியும், அதிலும் திருந்தாத
வர்களைக்குறித்து, ‘அரக்கரசுரார்பிறந்திருள்ளிரேலுய்யும் வகை

மூ.—மாசறுசோதிகண்ணன் வந்துகலவாமையால்
ஆசையிருந்து பழிக்கஞ்சாம—லேசறவே
மண்ணில் மடலூறமாறனொருமித்தான்
உண்ணடுங்கத்தான்பிறந்தவூர். (சந)

யில்லை தொண்டிருழிபேர்த்திடுங்கொன்றே' என்று-தேடித்தடவிப்
பிடித்துப் பரதயவாய்புரஸ்ஸைமாதகத் திருத்தியும் சொல்லுகிற ஆழ்
வார் ஸ்ரீஸூத்தியெனவுதமடியாக மனோமாவின்யம் நிவ்ருத்தமாம்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ லாஜாத்யபுத்தியும், தேவதாந்தரங்களிடத்தில்
பரத்வபுத்தியுமிறே - மனோமாவின்யமாவது; (க) "மனனகமலறக்
சமுவி" என்றிறே யருளிச்செய்தது.

(உ) 'விஷ்வருக்ஷபலங்கள் கைக்கடனவர் அடிமைபுக்காரை
யுமாட்செய்வாரையுங்காண, லோகத்தீபாந்தரங்களினின் றும்
போந்ததேவர்குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டுப் ப்ரஹ்லாதவிபிஷணர்
சொற்கேளாதவரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து, தேச-
காலதோஷம்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது
உஜ்ஜீவியுங்கோள். நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக
நிறுத்தினவனைமேவிப்பரவு மவரோடொக்கத்தொழில் யுகதோஷ
மில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கி" என்றிறே யருளிச்
செய்தது. (சஉ)

பதவுரை.

மாசறுசோதி	களங்கமற்றஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய
	ண
கண்ணன்	எம்பெருமான்
வந்து கலவாமையால்	வந்து கூடாமையாலே
ஆசையிருந்து	ஆசை அதிகரித்து
பழிக்கு அஞ்சாமல்	(நாட்டாருடைய)பழிப்புக்கு பயப் படாமல்
ஏசு அற	ஏசும்படியான எல்லையை மீறி

(க) தி-வாய்-க-ந-அ (உ) ஆசார்யஹ்ரு-ச.

தான்பிறந்த ஊர்	தான் அவதரித்த லூரி லுள்ளோர்
உள்நடுங்க	மனம்நடுங்கும்படி
மண்ணில் மடல்ஊர்	பூமியில் மடலூர்வதற்காக
மாறன் ஒருமித்தான்	ஆழ்வார் யத்தித்தார். (சந)

அவ;—நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. (மாசறுசோதிகண்ணன்)
இதில் - கீழ்ப் ப்ரஸ்துதமான வடிவழகை யநுபவிக்கப்பெறாமல் மட-
லெடுக்கிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்

அது எங்ஙனையென்னில்; இப்படிப் பிறரைத் திருத்தி
அவர்களுக்கு மங்களாஸாரம் பண்ணிக் கையெழுந்த
பின்பு, (க) 'மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்'
என்று - அவன் ஸௌந்தர்யாதிகளை யநுஸந்தித்து, பழையதம்மிழ
வுதலையெடுத்து, 'வழியல்லாவழியிலே யிழிந்து இரண்டுதலையையு
மழித்தாகிலும் அவனோடேகலக்கக்கடவேம்' என்றுப் ப்ராய்ருளி
பரவஸ்பத்தாலே முன்னடிதோன்றாமல் கண்கலங்கிச் செல்லுகிற
தம் தசாவிசேஷத்தை, அவனோடேகலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே
கண்ணாஞ்சுழியிட்டு, நாடாகப்பழிசொல்லும்படி; 'அவனுக்கவத்
ய(சு)த்தை விளைத்து இரண்டு தலையையுமழிக்கக்கடவேன்' என்று
மடலூருகையிலே யொருப்பட்டுச் சொல்லுகிறாளொருபிராட்டி
பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற-*மாசறுசோதியிலர்த்தத்தை 'மாசறு
சோதிகண்ணன்' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறான் கை.

வ்யா;-(மாசறுசோதிகண்ணன்வந்து கலவாமையாலாசையிருந்து)
'மலியுஞ்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்' என்றும்,
'என்செய்வாய் - மாசறுசோதி - மணிக்குன்றம்' என்றும், 'நெக்
ண்ணன்' என்றும் சொல்லும்படி அத்யாகர்ஷகமான வடிவையு
டைய க்ருஷ்ணன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரத் தானேமில்லிழ
ந்துவந்தநுபவிப்பிராமையாலே அடிநிலேசமதிசுமித்து, அதாவது
'பாசறவெய்தி' என்றும், 'என்செய்வாயும் கருங்கண்ணம்
பயப்பூர்க்க' என்றும், 'பேர்ந்தும்பிபர்ந்து மவனோடன்றிபோர்
சொல்லிலேன்' என்றும், 'காதல் கடல் புரையவிளைவித்த' என்
றும், 'கொடியவென்னெஞ்சமவென்றே கிடக்கும்' என்றும்,
'மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலைபுள்-அகப்பட்டேன்' என்றும்,
'தலையிலவணங்கவுமாங்கோலொ' என்றும், 'எந்நீள்கோலொயா
முறுகின்றது' என்று மருளிச்செய்தவை யென்கை.

(க) தி-வாய்-ரு-உ-கச.

கௌ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சந்-பா, வ்யாக்யாநம்,

இப்படி ஆசையதிடாய்க்கையாலே, (பழிக்கஞ்சாமல்) ஊரார், தாயார் தொடக்கமாணர் இவள் மடலூரவொருப்படுகிற படியைக்கண்டு 'இதுகுடிப்பழியாய்த்தலைக்கட்டும்' என்று நிஷேதிக்க, ஏவம் விதமான பழிக்குப்பணக்கு மவளாகையாலே அஞ்சாதே, அப்பழிச் சொல்லேதா(யா)கயாக. அதாவது - (க) 'வீதெதவ்யூஹி-வஹி தொவநடி - ஸீததஸ்மாத் து:கமதோவநம்' என்று வநத்தை நிஷேதித்து அருளிச்செய்ய, (உ) 'சுமரதவெமஸிஷ்யாஸி - அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி' என்றும் (ந.) 'யாநஸக்யாவஸாஹிஷ்யாஸி - ஹிஷ்யாவஸாவஸி | தாஹிஷ்யாவஸாவஸி ராஜஸாமஸ்தாஹிஷ்யாஸி - யாநஸக்ய, புராத்தரஷ்டம் பூதாராகாஸகைரபி | தாமதஸீதாம்பஸ்யந்தி ராஜிமார்க்ககதாஹிஷ்யாஸி' என்றும் சொல்லுகிற படியே "ஊரவர்க்வவை தோழியென்செய்யும்?" என்றும் "என்செய்யுமுரவர்க்வவைதோழியினி நம்மை" என்றும், "தீர்ந்தவென்றோழி யென்செய்யுமுரவர்க்வவையே" என்றும், "ஊரவர்க்வவையெருவிட்டன்னை சொல்நீர் மடுத்து" என்றும், "அன்னையென்செய்யுமே" என்றும் "அன்னையென்செய்யிலென் ஊரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்!" என்றும், அவர்கள்நிஷேதவசநங்கனையொருசரக்கறச் சொன்னவையென்கை.

(பழிக்கஞ்சாமலேசறவே) அபவாதபி(ஹி)தியின்றிக்கே யேசமெல்லைகடந்து. அன்றிக்கே எல்லாரும் துக்கிக்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, 'ஏசவே' என்று பாடமாய் - பழிசொல்லவுஞ்சொல்லி ஏசவென்றாகவாமாம். (மண்ணில் மடலூரமாறனொருமித்தா ணுள்ளடுங்ககத்தான் பிறந்தவூர்) அதாவது - 'குதிரியாய் மடலூரதுமே' 'நாடுமிரைக்கவே-யாமடலூர்ந்தும்' என்றும்-ஐகத்தேஹிப(ஹி)ம் பிறக்கும்படி இஐஐகத்திலே மடலூர ஆழ்வாரொருப்பட்டார்; தாமவதரித்தவூரிலுள்ளார் இஸ்ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டுஹ்ருதயம் கம்பிக்கும்படியாக, "இப்படி உத்தியோகித்த விது ஏதாய்விளைகிறதோ" என்று தாமும் அவ்வூரிலவதரித்தவராகையாலே இவரும் தரும்புகுறார். (சந)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சந்-பா, வ்யாக்யாநம், கௌ

மூ.—ஊரநினைந்தமடலூரவு மொண்ணுதபடி

கூரிநள் சேர்க்கங்குலுடன் கூடிநின்று—பேராமல் தீதுசெய்ய மாறன் றிருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர் ஓதுவதிங் கெங்ஙனேயோ.

(சச)

பதவுரை.

ஊரநினைந்த

தாம் ஊர்வதாக நினைத்துத் தொடங்கின

மடல்

மடலை

ஊரவும் ஒண்ணுதபடி

ஊரவுங்கடாதபடியாக,

கூர் இருள்சேர்க்குல்

மிகுந்த இருள்செறிந்த இரவானது தன் பரிவாரத்தோடே சேர்ந்து

உடன் கூடிநின்று

கின்று

பேராமல்

இட்ட அடிபெயராமல்

தீதுசெய்ய

உபதரணிக்க,

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்

திருவுள்ளத்தில் சேர்ந்த வ்யஸந்தை

இங்கு ஓதுவது

இங்கெடுத்துச் சொல்வது

எங்ஙனே

எப்படி முடியும்;

ஓ

அந்தோ?;

(சச)

அவ.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. (ஊரநினைந்தமடலித்யாதி) இதில் - இரவுநெடுமையாலே நோவுபடுகிற நாயகி பாசுரத்தாலே பேசுகிறபடியையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; இப்படி "ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களை அந்யதாகரித்து வழியல்லாவழியிலே யிழிந்தும் அவனைப்பெறவேணும்" என்னும்படி முயல்கவடியிடுகிற ப்ராய்யத்வரையும் கலங்கி, ஸ்வயத்நரூபமான உபாயாந்தரங்களிலே மூளுகைக்குறுப்பான தெரிவையமுக்கிக் கிளருகிறவஞ்ஞாநமாகிற வல்லிருளாலேபோக்கிட மற்றத்தெக்குடாகுகிற தம்மையை, பிரிவாற்றாளாய் மடலெடுக்கையிலே யுத்தியோகித்தவளவிலே தைவயோகத்தாலே ஸூர்யனஸ்தமித்து மத்யராத்த்ரமாய்ஸப்தாதிக்களில் நெஞ்சுபாலிபாயாமையாலே விஸ்வீஷ்வயஸநமொரு

மடைசெய்ய, காலமும் விடியாடுதாழிய, மடலெடுக்கைபோய்முடி
கைதேட்டமான வளவில், அதுவுங்கிடையாமல், இப்படியிரவுநெடு
மையாலே ஈடுபட்டுப்பேசுகிற பிராட்டி பாகரத்தாலே யருளிச்
செய்கிற - * ஊரெல்லாந்துஞ்சிபிலர் த்தத்தை, 'ஊரநினைந்தமடல்'
இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா.—(ஊரநினைந்தமடல்) (க) 'குதிரியாய்மடலூர்தம்'
என்று - ஊரநினைந்தமடல். (ஊரவுமொண்ணாதபடி). ஆதித்யனு
மஸ்தமித்து, ப்ரியஞ்சொல்லுவார் ஹிதம் சொல்லுவார் பழிசொல்
லுவாரெல்லாரு முறங்குகையாலும், இருள்வந்து மூடுகையாலும்
மடலூரவுங்கூடாதபடியாக. (கூரிருள்சேர்கங்குலுடன் கூடிநின்று
பேராமல்தீதுசெய்ய) அதுக்குமேலே, அத்யந்தாந்த(நு)காரத்தோ
டே ராத்ரியானது கூட்டுப்படையோடேகூடி நின்று இட்டவடி
பேராமல், தீதுசெய்ய - பொல்லாங்கையுண்டாக்க.

அதாவது-ராவணமாயைக்கஞ்சி (உ) "வீகாயவெணு-உர
யநம் மூலீகூா-வீதாதவேண்புக்கரதநம் க்ருஹீத்வா" என்றும்,
(ஈ) "விஷ்ணு-உகாநஹிநெஸிகுறி ஊதுவ்வாவெஸூநிசா க்ஷஸ
வ்யு - விஷஸயதாதாநஹிமேஸ்திகஸ்சிச் சஸ்த்ரஸ்ய வரவேஸம்நி
ராக்ஷஸ்ய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. 'ஊரெல்லாந்துஞ்சி
யுலகெல்லாம் நள்ளிருளாய் நீரெல்லாந்தேறியோர் நீளிரவாய்
நீண்டதால்" என்றும், 'மாவிகாரமாயோர்வல்லிரவாய் நீண்ட
தால்" என்றும், "ஓயும் பொழுதன்றி யூழியாய்நீண்டதால்" என்
றும், "ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான்" என்றும், "முன்னின்
றிராலுழிகண்புதைய மூடிற்றல்" என்றும் 'கங்கிருளிணுண்டளி
யாய்ச் சேட்பால்தாழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்" என்றும்,
'ஊரிரவேமூழியாய்" என்றும் "வீங்கிருளிணுண்டுளியாய்" என்
றும், "செல்கின்றகங்குல்வாய்," என்று மிப்படிதமஸ்ஸோடேகூடி
ன ராத்ரிபேராமல்தின்று துக்கத்தை யுண்டாக்கவென்றபடி.

இப்படியாகையாலே (மாறன்றிருவுள்ளத்துச்சென்ற தயரோது
வதிங் கெங்ஙனையோ) என்கிறார். மாறன் திருவுள்ளத்துச்
சென்றதயராவது - "பாரெல்லா முண்டநம் பாம்பணையான்

மூ.—எங்ஙனேநீர் முனிவதென்னை யினிநம்பிபழகு
இங்ஙனேதோன்றுகின்றதென் முன்னே—அங்ங
னுருவெளிப்பாடாவுரைத்த தமிழ்மாதன்
கருதுமவர்க்கின்பக்கடல்.

(சரு)

வாரானால் ஆரெல்லே வல்வினையே னானிகாப்பாரினிய" என்
றும், "ஆவிகாப்பாரினியார்" என்றும், "நீயும்பாங்கல்லை காண்
நெஞ்சமே - மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்
பிறந்தே" என்றும், 'எண்பெரிய சிந்தைகேராய் தீர்ப்பாராரென்னை
யே" என்றும், "பேரென்னைமாயாதால் வல்வினையேன் பின்னிர்
மே" என்றும், 'இந்தின்ற நீளாவிகாப்பாரிவ்விடத்தே" என்
றும், 'தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென் செய்கேடு" என்
றும், 'எனதாவி மெலிவிக்கும்" என்றும், "நெஞ்சிடர் தீர்ப்
பாரினியார் நின்றுருகுகின்றேனே" என்று மருளிச்செய்தவை
யாயிற்று, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே யருவர்த்தித்ததுக்கம். அது
தான் அவரே பேசில்லலது அந்நயர்க்குப்பேசுமுடியாதீற, அதுதான்
வாசாமகோசரமாயாயிற்றிருப்பது. ஆகையாலே பேசுமுடியாதத்
தை இங்கெங்ஙனேபேசுவதென்றீடுபுகிறார். எங்ஙனையோவென்
று - வார்த்தைப்பாடாதல்.

(சச)

நீர்	பதவுரை.
இனி என்னை எங்ஙனே முனி	(பந்துக்களே) நீங்கள்
வது	இனிமேல் என்னைக் கோபிக்கக்கூடு
நம்பி அழகு	மோ?
	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழ
	கானது
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்
இங்ஙனே தோன்றுகின்றது	இதோ ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தோற்ற
	நின்றது;
அங்ஙன்	அவ்வாறுகிய
உருவெளிப்பாடா உரைத்த	உருவெளிப்பாடென் னுந்துறையா
	கச் சொன்ன

தமிழ்மாறன்

“தமிழ்வேதத்தைவெளியிட்டருளின
ஆழ்வார்

சருதுமவர்க்கு
இன்பக்கடல்

தம்மை த்யாநிப்பவர்களுக்கு
ஆரந்த ஸாகரமாயிருப்பர்.

அவ-நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு(எங்ஙனே) இதில்-உருவெளிப்பாட்டாலேபேசுகிறபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே பென்னில்; (க “உறங்குவான்போல்போகுசெய்தபெருமான்” என்று ரக்ஷகனுடைய குணஜ்ஞாநத்தாலேமீளவும் தெளிவுகுடிபுகுந்து, (உ) “நம்பியைத்தென் குறுங்குடிநின்ற” என்று முன்பு அநுபூதமானநம்பியுடையவழிகுநெஞ்சிலேஒருபடிப்படப் பரகாஸிக்கையாலும், யதாமநேரதம் அவ்வழகைக் கண்ணல்கண்டநுபலிக்கப்பெறாமையாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாய்ச் செல்லுகிறதம்தசையை, நாயகனோடேகலந்து பிரிந்து உருவெளிப்பாட்டாலே உருவநோவுபட்டுச்செல்லுகிற பிராட்டிபேச்சாலே யருளிச்செய்கிற - * எங்ஙனேயோவிலர்த்தத்தை “எங்ஙனேநீர் முனிவது” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிற ரென்கை.

வ்யா.- (எங்ஙனே நீர் முனிவதென்னை) இவ்வாற்றாமைக்குஊற்று வாயான நீங்கள் இவ்வபிநிவேசமுடையவென்னைப் பொடிவதெங்ஙனே. “எங்ஙனேயோவன்னைமீர்கா ளென்னை முனிவதுநீர்” என்றத்தை ப்பின் சென்றபடி. (இனி-எங்ஙனேநீர் முனிவது) திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின் - இனிமுனியக்கூடுமோ? அதுக்குமுன்னேயன்றோ முனியவேண்டிவது; அதுக்குமேலே (ந) “உநீரகாஜாநநாநாநிவலிவியசு-நம - சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமமதிவப்ரியதர்ஸநம்” என்னும்படி ருகிஜநகலாவண்ய விபவமானது(ச) “சுலெளபவா-ஸுஷஷ-ஹி-ராநி - அஸௌபுருஷர்ஷபி-ராம” என்னும்படி உருவெளிப்பாடாய், (நம்பியழகிங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென் முன்னே) குணவிக்ரஹஸௌந்தர்யாதிகளால்பூர்ணரானநம்பியுடைய ஆயுதாபரணவயவஸோபைகளானது, அதுகண்டுஉகக்கிற வென் முன்னே ப்ரத்யக்ஷமாகத்தோன்றுகின்றது.

(க) தி-வாய்-ரு-ச-கக. (உ) தி-வாய்-ச-ச-க. (ந) ரா-ஆ-ந-உ-அ.
(ச) ரா-ஸு-உ-அ-உ.

மு.—கடல் ஞாலத்திசனை முன்காணாமல் நொந்தே

உடனாவனுகரிக்கலற்று—திடமாக

வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாயனுரையதனை

ஆய்ந்துரைப்பாராட்செய்ய நோற்றார்.

(சச)

அதாவது-“சங்கினேடும் நேமியோடும் “மின்னுநூலுங்குண்ட லமும்” “வென்றிவில்லுந்தண்டும்வானும்”-பூத்தண்மலைத் தண்டிழாயும் பொன்முடியும் வடிவும்” “தொக்கசோதித்தொண்டைவாயும்” “கோலநீன்கொடிமுகும்” “நிறைந்திசோதிவள்ளம்சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மேனியோடும்” “செய்ய தாமரைக்கண்ணும்” “சென்னினை முடியா தியாயவுலப்பிலணிகலத்தன்” “எழுவதோருருவென் னெஞ்சுளெழும்” என்றும் இப்படியடிதொடங்கி முடியளவுமறுப வித்த ப்ரகாரத்தை.

(அங்ஙனானுருவெளிப்பாடாவுரைத்த) அப்படியே “உருவெளிப்பாடு” என்கிறதுறையிலே வைத்தருளிச்செய்த. (தமிழ்மாறன்) (க) *த்ராவிடப்ரஹ்மதர்ஸியானவாழ்வார், நம்பிஷ்டயமாக *எங்ஙனேயோவையருளிச்செய்த வாழ்வாரென்றபடி. (சருதுமவர்க்கின்பக்கடல்) அபிநிவேசத்துடன்நுபலிப்பார்க்கு ஆரந்தவிந்து வாயிருப்பர். “சென்னினை முடியா தியாய வுலப்பிலணிகலத்தன் கன்னல் பாலமுதாகிவந்தென்னெஞ்சங்கழியான்” என்று-ஆழ்வார் தமக்கு அவ்வாகாரம் இனிதாயிருக்குமாபோலே, அவர் ஸம்பந்திக ளானவர்களுக்கும் ஆழ்வார் அப்படி யிருப்பரென்றபடி. (சரு)

பதவுரை.

கடல் ஞாலத்து

சசனை

முன்காணாமல்

நொந்து

உடனாவனுகரிக்கல் உற்று

திடமாக வாய்ந்து

அவனாய் தான் பேசும்

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில்

எம்பெருமானே

கண்முன்னே காணப்பெறாமல்

க்லேஸப்பட்டி

அவனைத்தாம் அநுகரித்து த(ய)ரித்

கப்பார்த்து

த்ருடாத்வஸாயயுக்தராய்,

அவனாகவேதான் அநுகரித்துப்

பேசுகிற

ககஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உரையதனை	ஸ்ரீ ஸூக்திகளை
ஆப்து உரைப்பார்	வைபவமறிந்து அநுஸந்திப்பவர்கள்
ஆட்செய்ய	அவ்வாழ்வார்க்கு அடிமைசெய்ய
போற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவர்கள். (சசு)

அவ.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு. இதில் - அநுகாரத்தாலே த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபாசுரத்தையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அ தெங்கனையென்னில்; (க) * எங்ஙனையோவில் - ப்ரீத்ய ப்ரீதிஸம மாய்ச்சென்றவிடத்தில், ப்ரீத்யம்ஸமதலையெடுத்து த(ய)ரிக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, பாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து, பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமையரை புரண்டு, கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யநுகரித்து தரித்தாப்போலே இவரும் உபயவிபூதிநாதனையநுகரித்து த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபடியை க்கண்டு கண்கலங்கினபரிவர்ஸந்நிஹிதர்க்குவிஷண்ணராய்ச்சொல் லிச்செல்லுகிறகர்மத்தை; நாயகனைப்பிரிந்தாற்றாமையாலே தத்ப்ர காரங்களை யநுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிற தலைநிலையை வினவவந்த வர்களுக்குத்திருத்தாயார் 'ஸர்வேஸ்வரனாவிஷ்டனானே' என்று க்லேஸத்தாலே சொல்லிச்செல்லுகிற துறையிலே வைத்தருளிச் செய்கிற *கடல்ஞாலத்திலுர்த்தத்தை "கடல் ஞாலத்தீசனை" என் று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கடல் ஞாலத்தீசனை) கடல்குழந்தபூமியிலுள்ளோர் க்கு நியந்தாவாய், அத்தாலே ஸர்வநிர்வாஹகனாஸர்வேஸ்வரனை; (முன் காணாமல்நொந்தே) ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணாமல் நொந்து, அதாவது (உ) "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே பெழுவதோ ருருவென்னெஞ்சுளெழும்' என்றும், (ங) "அறிவரியபிரானை" என்று மருளிச்செய்த மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரமாத்ரமொழிய, ப்ரத யக்ஷ ஸாக்ஷாத்நாமில்லையென்றபடி. அத்தாலே அவஸந்நராய்.

(உடனாவனுகரிக்கலுற்று) அநந்தரமாக கோபிமார் க்ருஷ்ணனை அநுகரித்து த(ய)ரித்தபடியை யாராய்ந்துதாமுமநுகரித்து தரிப்ப

(க) தி-வாய்-ரு-ரு. (உ) தி-வாய்-ரு-ரு-கௌ. (ங) தி-வாய்-ரு-ரு-கக.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சசு-பா, வ்யாக்யாநம். ககக

மூ.—நோற்றநோன்பாதியிலே னுன்றனைவிட்டாற்றுகில்லேன் பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேரருளே—சாற்றுக்கின்றேன் இங்கென்னிலையென் னுமெழில் மாறன்சொல்வல்லார் அங்கமர்க்காராவமுது. (சஎ)

தாகத் திருவுள்ளத்திலேயுற்று. (திடமாகவாய்ந்து) த்ருடாத்யவ ஸாயயுத்தராய். "வாழ்ந்தவமுதிவளநாடன்" என் னும்படிபா (ஊ)வ பந்தத்தோடேகிட்டி. (அவனாய்த்தான் பேசும்) அதாவது—'கடல் ஞாலம்' 'கற்குங்கல்வி' 'கோண்கின்ற' 'செய்கின்ற' 'திறம்பா மல்' 'இனவேய்' 'உற்றர்கள்' 'உரைக்கின்ற' 'கொடியவினை' 'கோலங்கொள்' 'கூந்தல்' என்கிற விவையாதியாகப்பந்துமபத் தாக - ஜகதஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கள், ஸகலவித்யாவேதநமும் வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும், காரணமான பூதபஞ்சகங்களும், காலத்ரயத்திலுண்டான க்ரியாஜாதங்களும், ஜகத்க்ஷணப்ரமுச மான சேஷ்டி-தங்களும். கோவர்த்தநோ ததரணம்முதலானக்ருஷ்ண சேஷ்டி தங்களும், எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விஷயங்களிலிரு க்கு மிருப்பையும், ஜகத்ப்ரதாநான ப்ரஹ்மருத்ராதி ப்ரகாரித்வ மும், அகர்மவஸ்யத்வ ப்ரமுசமானவை, ஸவர்க்க ப்ரமுசமானவை யாய், இப்படி உத்தங்களானவை யெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்று, (க) 'யானையென்னை வாய்ந்தேறப்பேசி' என்னும்படி அவனாகவநுகரித்த ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்யும்.

(மாறனுரையதனை) ஆழ்வாரருளிச்செய்த தீவ்யஸூக்தி யானத்தை. (ஆய்ந்துரைப்பார்) "ஆய்ந்த தமிழ்மலை யாயி ரத்துளிரவையு மொருபத்து" என்று இதின் வைபவத்தையாராய்ந் தநுஸந்திப்பார். (ஆட்செய்யநோற்றார்) "திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள்" என்னும்படி ஆழ்வார்க்கடிமைசெய்ய நோற்றாராவர். (உ) "வண்டமிழ் நூறகநோற்றேனடியார்க்கின்ப மாரியே" என்றிறே அவ்ரிருப்பது. (ங) "சஹக்ஷாராவணம் வுஜே லவபுத்ரம் வுஹவாஸவடி - அஹத்வாராவணம்ஸங்க்யே ஸ புத்ரம் ஸஹபாந்தவம்" "கொடியானிலங்கை செற்றேனையென் னும்" என்னக்கடவதிறே. (சசு)

பதவுரை.

நோற்ற

மோக்ஷஸாதநமாக அதுஷ்டிக்கப் பட்ட

(க) ஆசார்யஹ்ரு. (உ) தி-வாய்-ச-ரு-கௌ. (ங) ரா-ய-ச-உ-க.

ககச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சள-பா, வ்யாக்யாரம்.

நோன்பு ஆதி
இலேன்
உன்றனை விட்டு
ஆற்றகில்லேன்
பேற்றுக்கு
உபாயம்
உன்றன்
பேர் அருளே
சாற்றுகின்றேன்
இங்கு
என்றிலை

என்னும்
எழில்மாறன்

சொல்
வல்லார்
அங்கு
அமரர்க்கு
ஆரா உழுது

கர்மா த்யுபாயங்களில்
அந்வயமில்லாதவனாயிராநின்றேன்;
உன்றனை விட்டு
தர்க்கமாட்டுகிறீலேன்;
புருஷார் தத்தத்திற்கு
உபாயமாக
உன்னுடைய
மஹாக்ருபையையே
ப்ரசுரப்படுத்தா நின்றேன்;
இவ்வர்த்த விஷயத்தில்
என்னுடைய நிஷ்டை (இதுவாயி
ருந்தது)
என்ற நுளிச்செய்த
(ஸேஷத்வகாஷ்டையாலே) அசுக
பெற்ற ஆழ்வாருடைய
அருளிச்செயலை
ஓதவல்லவர்கள்
ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
நித்யஸூரிகளுக்கு
நித்யா பூர்வமான அம்ருதமாகப்பெ
றுவர். (சள)

அவ. — நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. (நோற்றநோன்பாதி) இதில்-
வானமாமலை திருவடிகளிலேவணங்கி ப்ரவணராப்யஸரணம்புக்கபடி
யைப்பேசின பாகரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ங
னையென்னில்; அபிரீதியாலே யநுகரித்து தரிக்கவேண்டும்படி அபி
நிவேஸமதிஸாதித்துச் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிமதம்பெறு
மையாலே அவஸந்நராய்; இப்படி யநுபவருசி ஸுபமான தம்மபி
நிவேஸத்தை ஸாதநமாகக்கருதி, “அது முற்றினவாறே கார்பம்
செய்கிறோம்” என்றீஸ்வரன் நினைத்திருந்தானாகக்கொண்டு, பேற்
றுக்குறுப்பாக ஸாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மா த்யுபாயங்களில் தமக்கு
மறந்தும் அந்வயமில்லாமையைச் சொல்லிக்கொண்டு, “அவனடி
யிலேகாட்டின உபாயமொழிய வேறொருபாயமில்லை” என்று; ஸம்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சள-பா, வ்யாக்யாரம். ககடு

ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பிரிட்டிமாரோடும் நித்ய பரிகரத்
தோடுங்கூடச் சிரீவரமங்கையிலே வந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறவான
மாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலே புகலம்றுவிழுகது
சரணம்புகுகிற * நோற்றநோன்பி லர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார்-
“நோற்றநோன்பாதி யிலேன்”. என்றுதொடங்கியென்கை.

வ்யா. — (நோற்றநோன்பாதி யிலேன்) இத்தால் - மோக்ஷஸா
தநமாக ஸாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மா த்யுபாயங்களில் எனக்கவ்ய
மில்லை. (க) “ஸாவணோநு, 32-4 வ்யுத்தா ஸாக்ஷவெஸாஸாக்ஷவெ
ஸாஸி தவ்யூஹிநுநுஜா ஸாநா விஜீஷண ஐகிஸூரகே-ராவ
னோநாம தூர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஸ்வர: | தஸ்யாஹ
மநுஜோ ப்ராதா விபிஷண இதிஸ்ருத்:” இப்பாதி களை முன்னிட்டுச்
சரணமடைந்தாப்போலே. “நோற்றநோன்பிலேன்” என்கிறபாட்
டைக்கடா க்ஷித் தருளிச் செய்தபடி. (உன்றனை விட்டாற்றகில்லேன்)
தா(யா) ரகனாமாய் பேர்க்பனுமாயி ருக்கிற வுன்னைவிட்டு தரிக்கமா
ட்டுகிறிலேன். இவ்வாற்றாமையெனந்ரு ஸ்வரூபமித்தனை.

ஆனால்பேற்றுக்கு ஸாதநமென்னென்னில் (பேற்றுக்குபாயமுன்
றன் பேரருளே) மோக்ஷோபாயம் * அரவினணைப்பறி வீற்றிருந்து
* சிரீவரமங்கை வாணனாய் * கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படைவான
நாடனாய், இப்படி * அபர்வறு மமரர்களதிபதியாயி ருக்கிற தேவர்
அடியிலே யருளின நிர்ஹேதுகக்ருபையே. அதாவது - பொரு
ளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கி “என்றும்” “தமீயனுக்கரு
ளாய்” என்றும், “வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட” என்றும்,
“அருளாய்யுமாரெனக்கு” என்றும், “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே
சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.
மற்றுமுண்டான பாட்டுக்கள் - அருளுகைக்கடியான வவன்படிகளை
யும் அதுக்குடலாகத் தம்படிகளையு மருளிச் செய்தவையாயி ருக்கும்.

(பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேரருளேசாற்றுகின்றேன்) “ஆகையா
லே அவன் நிர்ஹேதுகக்ருபையே ஸாதநம்” என்னுமது எல்லா ருமறி
யும்படி பறையறைந்து சாற்றுகின்றேனென்கிறார். (இவ்வென்னிலே
யென்னும்) இவ்விடத்தில் - இவ்வர்த்த விஷயத்தில், என்னுடைய
நிஷ்டையி துவென்னும், அத்தலைபில் பூர்த்தியாலே இத்தலைபிலா

ககக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ச அ-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஆராவமுதாழ்வாராதரித்தபேறுகளைக்
தாராமையாலே தளர்ந்துமிகத்—தீராத
வாசையுடனாற்றாமையே சியலமர்ந்தான்
மாசு அசூர் மாறனெம்மான்.

(ச அ)

கிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுகையே பரதந்தரண வாத்மாவுக்கு
ஸ்வரூபமென்னும். (எழில்மாறன்) ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களா
கிரஆதம்பூஷணத்தாலே அபி(னி)ராமராயிருக்கிற வாழ்வாருடைய
வுபாய நிஷ்கர்ஷகமான வித்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்
லார். (அங்கமர்க்காராவமுது) அவ்விடத்தில் * அளப்பரியவா
ரமுதைய நுபவிக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யா ஸூர்வமானவம்ருத
மாகப்பெறுவர். 'சீரீவரமங்கையேயபத்துடன் வைகல்பாடவல்
லார் வானோர்க்காராவமுதே' என்றத்தையருளிச்செய்தபடி. (சஎ)

பதவுரை.

† ஆராவமுதாழ்வார்
ஆதரித்தபேறுகளை

(திருக்குடந்தை) ஆராவமுதன்
(ஆழ்வார்) ஆசைப்பட்ட புருஷார்
த்தங்களை

தாராமையாலே
மிகதளர்ந்து
தீராத ஆசையுடன்

தலைக்கட்டியருளாமையாலே
மிகவும் வருந்தி
பெற்றல்லது முடியாத அபிநிவேச
த்தோடே

ஆற்றாமையே
அலமர்ந்தான்

தம்முடைய க்வேசத்தைக்கூறி
நிலைதளும்பினார்; (அவரயாரெனி
ல்);

மாசு அசூர்
எம்மான்
மாறன்

குற்றமற்றகுணங்களையுடையவரும்
நமக்கு ஸ்வாமியுமான
ஆழ்வார். (சஅ)

அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (ஆராவமுதாழ்வார்) அகிஞ்
சநராய் ஆர்த்தியோடே ப்ரபத்திபண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் ஆரா

† ஆராவமுது - ஆராவமுதன், ஆழ்வார் ஆதரித்த - ஆழ்வார்
விரும்பின, என்று பிரித்துப் பொருளுரைப்பதுமுண்டு.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ச அ-பா, வ்யாக்யாநம். ககக

வமுதாழ்வார் "இவர் நம்மாழ்வார்" என்றபிம நித்துஅபேக்ஷிதம்
செய்யாமையாலே யலமர்ந்து ஆர்த்தராயருளிச்செய்த பாசுநத்தை
யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; சீரீவர மங்கை
வாணன்றிருவடிகளிலே சரணம்புக்கவிடத்திலும் அங்குத்தம்மபே
க்ஷிதங்கிடையாமையாலே. "ஆஸ்ரிதரக்ஷண தீக்ஷிதனா ளர்வேய்
வரன் நங்கார்யம் செய்யாமையிலே, எங்கேகார்யம் செய்யதினைத்
திருக்கிறுனென்று தெரியாது" என்று "திருக்குடந்தையிலே ஆரா
வமுதாழ்வார் திருவடிகளிலேசெல்வவே நம்மபிமதம் வித்திக்கும்"
என்று மனோரதித்துச்சென்றிடத்தில், அவரெழுந்திருத்தல் இருந்
தல் உலர்வியருநுதல் இன்சால்லுச்சொல்லுதல் குளிரோக்கு
தல் ஆரவணைத்தல் செய்தருளக்காணாமையாலே, பிராட்டியும் அவ
னுமான சேத்தியமுண்டாய், நமக்கபேசையு முண்டாயிருக்க,
அபிமதம்பெறாதொழிவோடே?" என்று தடித்து "இவ்வளவிலும்
திருவடிகளே யுபாயமென்னும் துணிவுகூலையொழியப் பெற்றீறா
மிறே" என்று வருந்தி தயரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிற * ஆரா
வமுதி லர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். 'ஆராவமுதாழ்வார்'
என்றுதொடங்கி யென்கை.

வ்யா.--(ஆராவமுதாழ்வார்) (க) 'வஹவத்ரூபிஸாரா
க்ஷா நாராயணஸூவாமகி' - ஸஹபத்யாவிஸாலாக்ஷயா
நாராயணமுபாகமத்' என்று கூட்டுத்தேடி யநுபவிக்கவேண்டும்
படி நிரதீஸயபோக்யராய் (உ) 'ஸ்ரீநாந் வஸுவஸு-ஹ-ஸ்ரீமார்
ஸுகஸு-ப்தி' என்னும்படி * ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்த வாரா
வமுதாழ்வார். (ஆதரித்தபேறுகளை) இவரபேக்ஷித்த புருஷார்த்
தங்களை. அதாவது - "கிடந்தாய் கண்டேன்" "அம்மாமலர்க்
கண்வளர்கின்றானே" "காணவாராயே" என்கிறவிடங்களி லபே
க்ஷிதமானத்தை. (உ) 'குடந்தையுட்கிடந்த வாரெழுந்திருந்து"
என்கிறபடியே எழுந்திருக்கவேணும்; * குடந்தைத்திருமலான
தேவர் (ஈ) 'தாமரைமங்கையும் நீயும்' என்னும்படி இருவருந்
கூட விருந்தருளவேணும்; * தாமரைக்கண்களாலே நோக்கியருள
வேணும்; (ச) * பவளம்பேயல் கனிவாய் சிவப்பீகாணவரவேணு

(க) ரா-அ சு-க.

(உ) ரா-ஸு-

(ஈ) தி-ச-கக.

(ச) தி-வாய்-க-உ-ஈ.

(ஊ) தி-வாய்-க-உ-ஊ.

மு.-மாநலத்தால் மாறன்றிருவல்லவாழ்புகப்போய்த்
தானினைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில்—மேனலங்கித்
துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார் தங்களுக்குப்
பேர்பிறக்கவேண்டாபிற.

(சக)

மென்றப்போலேசிலபரிமாற்றங்களை யபேக்ஷிக்க; அது அப்போதே
பெறாமையாலே.

(தளர்ந்துமிக) 'ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவன்',
என்னும்படி அத்யவஸந்நராய். (திராதவாசையுடன்) அபி
நிவேசம்போவது அதுபவத்தாலே யாகையாலே, அதுபவம்
பெறாமல்முடியாத வபிநிவேசத்தோடே, (ஆற்றமை பேசியலமந்
தான) அதாவது - "அடியேனுடலம் - நீராயலைந்துகரைய வரு
க்குகின்ற" என்றும் "என்னுன்செய்கேன்" என்றும் "உன்னைக்
காண்பான் நானலப்பாய்" என்றும் 'தூராக்குழி தூர்த்தெனை
நாளகன்றிருப்பன்' என்றும் "தரியேனினி" என்றும் "உனக்காட்
பட்டு மடியேனின்னமுழில்வேறே" என்றும் பேசினவைபென்
கை. இத்தசையிலும் "உனதாள்பிடித்தே செலக்காணே" என்
றும் "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும் இவர்க்கடியிலத்யவஸாய மிருக்
கும்படி இதுவாயிற்று. (மாசறுசீர்மாறனெம்மான்) இவ்வளவான
தசையிலும் உபாயாந்தரங்களில்கண்வைக்கையாகிற மாசின் றிக்கே
யிருக்கிற அத்யவஸாயஜ்ஞாநாதி குணங்களை யுடையான வாழ்வார்
தம்மையடைந்த ப்ரபந்நஜனமான நமக்குஸ்வாமி. அன்றிக்கே,
ஆற்றமை பேசியலமந்நானென்று - க்ரியையாதல். (சஅ)

பதவுரை.

மாறன்	ஆழ்வார்
மாநலத்தால்	பெரியப்ரேமத்தோடே
திருவல்லவாழ்புகப்போய்	திருவல்லவாழென்னும் திருப்பதி யில் ப்ரவேசிக்க எழுந்தருளி (அதுபவிக்கப்பெறாமல்)
அவ்வூர்தன் அருகில்	அவ்வூர் புறச்சோலையிலே
தான்இளைத்து வீழ்ந்து	நாம் இளைத்து விழுந்து
மேல்நலங்கி	அதுக்குமேலே (தோழிமார்களுடை யநிலைதோத்திகளாலும்) கலங்கி

துன்பமுற்று
சொன்ன
சொலவு
கற்பார்தங்களுக்கு
பின்
பிற

வருத்தமடைந்து
அருளிச்செய்த
ஸ்ரீஸூக்திகளை
அப்யவிக்கவல்லவர்களுக்கு
அப்யாஸத்திற்குப்பிறகு
திருவடிகளுக்கு அயலான ஜம்மத்
தில்

பிறக்கவேண்டா

பிறவிநேரிடாது. (சக)

அவ; நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (மாநலத்தால்) இதில்-திருவ
ல்லவாழேறச்செல்ல. புறச்சோலையில் போக்யதையாலே நவிவு
பட்டுப்பேசின பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ங
னே யென்னில், பெரியவாற்றாமையோடே திருக்குடந்தையிலே
புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே அங்குநின்றும்
புறப்பட்டு. "திருவடிகளையுபாயம்" என்று துணிந்ததுணிவுகைகொ
டுத்துநடத்தத்திருவல்லவாழேறப்போய், முட்டப்போக மாட்டா
மல் தளர்ந்து ஊரில் புறச்சோலையிலே கிடந்து, அங்குண்டான
வேதகோஷவைதிக்ரியாகோலாஹலம் செவிப்பட, மதுமல்லிகை
தொடக்கமான போக்யதையை யநுஸந்திக்கையாலும், உள்ளுப்
புக்கதுபவிக்கப் பெறாமையாலும் தமக்குண்டான ஈடுபாட்டை,
நாயகனிருப்பிடத்தே செல்லுவதாகப் புறப்பட்டுப்போய்க்கிட்டி
யதுபவிக்கப்பெறாமையாலே நடுவேகிடந்து நோவுபட்டு, "அங்கே
புக்கு அவனைக்கண்டுஸ்தோதரம் பண்ணப்பெறுவதென்றோநாம்"
என்று தன் தளர்த்தியைப் பாங்கிமாருக்கு உரைக்கிறநாயகபாசுரத்
தாலேயருளிச்செய்கிற - *மானேய் நோக்கிலர்த்தத்தை- 'மாநலத்
தால்' என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (மாநலத்தால் மாறன்) பெரியப்ரேமத்தாலே ஆழ்வார்,
(திருவல்லவாழ்புகப்போய்)ப்ரேமப்ரேரிதராய்ப்ரவேசிக்கைக்காகப்
போய். (தானினைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில்)
அவ்வூர் தன்னருகில் - தானினைத்துவீழ்ந்து. உள்ளேபுக்
கதுபவிக்கப்பெறாமல்ஊரின் புறச்சோலையிலே, ப(வ)லஹாநியாலும்
அங்குத்தை போக்யதையாலும் நகரஸம்ப்ரமங்களாலும் கால்நடை
தாராமல் தளர்ந்து வீழ்ந்து. (மேல்நலங்கி) அதுக்குமேலே தோழி

மார் நிஷேத வசநங்களாலும் கிலங்கி. (தூன்பமுற்று) பகதைலாப த்தாலே மதுபாடுருவின துக்கத்தையுடையராய். (சொன்னசொல வு) அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகள்.

அதாவது (க) 'வழுவெளமஸிகவஹு - பத்மவெளகந்திக வஹம். (உ) 'வழுவெளமஸிகவஹு - பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டி' இயாதிப்படியே "வைகலும் வினையேன்மெவியவானார் வண்கமு கும் மதுமல்விகைகமமும் தேனூர்சோலைகளுக்கும்" என்றும், "பொ ன்றிகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதன்மீதனைவித் தென்றல் மணங்க மமும்" என்றும், "பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவும் தெற்கும் வாழை களும்" என்றும், "பாண்கூரல் வண்டினெடு பசுந்தென்றலுமாகி யெங்கும் சேண்சினையோங்குமரசு செழுங்கானல்" என்றும், "ஓத நெடுந்தடத்துளயர் தாமரைசெங்கழநீர்" என்றும், "மாடுதுபூந்த டம்" என்றும், "மழலைவரிவண்டுசெரிசைபாடும்" என்றும் - விஸ் லேஷதசையில் அங்குத்தையில் பரிமளம் அஸஹ்யமாய்க்கால் கட்டு கிறபடியையும், மற்றுமுண்டான போக்யதைகளுமப்படி யாகை யையும்; "வினையேன்மெவியப்பாடுநல்வேத வொளிபரவைத்திரை போல் முடிங்க" என்றும், "மாடுயர்ந்தோமப்புக்கைகமமும்" என் றும், "நல்லவந்தணர் வேள்விப்புக்கை மைந்லங்கொண்டியர் விண் மறைக்கும்" என்றும் - வேதவைதிகக்கிரியாகோல ஹலங்களும்; "தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும் கொழநின்றதிருநகரம்" என் றும் நகரஸம்ப்ரமங்களும்; நாயகன் வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும் வைதிக கர்மஸமாராத்யனாகையாலும் ஸ்மாரகத்வேந பாத(வாட) கமாயிற்று; நகரஸம்ப்ரமம், தானும் ஸம்ப்ரமத்துடனே புகப்பெறா மையாலே பாத(வாட)கமாயிற்று;

அதுக்குமேலே "என்றுகொல் தோழிமீர்காளெம்மைநீர் நலிந்தென் செய்திரோ" என்றும், "நிச்சலும் தோழிமீர்கா ளெம்மைநீர் நலிந்தென் செய்திரோ" என்றும் - பிரியபரைகள் ஹித பரைகளாய் நிஷேதிக்கையாலும், தனக்கோடுகிற த்வரையாலே அதுவும் ஸூதில்யஜநகமாயிற்று; "கோனாரையடியேனடிக்கூடுவதெ ன்றுகொலோ" "கின்றபிரானடி நீறடியோங்கொண்டு சூடுவது -

(க) ரா-கி-க-க௦௪.

(உ) ரா-கி-க-௭௧.

மு. - பிறந்துலகங்காத் தளிக்கும் போருட்கண்ணாவன் சிறந்த குணத்தாலுருகுஞ்சிலத் - திறந்தவிந் து சேர்ந்ததுபவிக்கு நிலைசெய்யென்றசீர்மாறன் வாய்க்கபதத்தே மனமேவைகு

(நூ)

என்றுகொல்" "நீடுறைகின்றபிரான் கழலகாண்டுங்கொல் நிச்சலு மே" "நம்பிரானதுநன்னலமே" "என்னலங்கொள் சுடரையென்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே" "மாண்குறட்கோலப்பிரான் மலர்த் தாமரைபாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ" "நிலந்தாவிய நீள் சழலை - நாடொறும் வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்" "யாங் கண்டுகைதொழக்கூடுங்கொலோ" "நல்லருள்நம்பெருமான் நாராய ணன் நாமங்கள் - தொல்லருள் நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று இப்படித்திருவடிகளைத் தொழுகையும் திருநாமத்தாலே ஸ்து திக்கையும் ப்ரார்த்யமாகையாலும் ஸூதில்யம் மிக்கிருக்குமிதே; இப்படியாகையால் மேல்நலங்கித் தூன்பமுற்றுச்சொன்ன சொல விவையாடிற்ற. இக்கசையிலும், "அடிமேல் சேமங்கொள் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றிதே இவர்த்யவலாயம் சூலையாமவிரு க்கும்படி.

(தூன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார்தங்களுக்கு) இப்படி விஸ்வலேஷம் பலந யுக்கராயருளிச்செய்த ஸூக்தியான இத்திரு வாய்மொழியை யப்பலிக்கவல்லார்க்கு. (பின்பிறக்கவேண்டா) இதின் அப்பாடலாநந்தரம் ஜம்மபிரகரஹம்பண்ணவேண்டா. ஜம்மத் தைமுடித்தேநிதிம். பிற என்று - அவ்யயம்; அன்றியே திருவடி களுக்கசலான ஜம்மமெடுக்கவேண்டா, வென்றாகவுமாம். "பின்புகற் க்கவேண்டாபிற" என்றிதேபோது - இத்தையொழியவேறென்றை யப்பலிக்கவேண்டாவென்றபடி.

(சகூ)

பதவுரை.

பிறந்து

உலகம்

காத்தளிக்கும்

போர் அருள்

கண்ணா

(பலயோதிகளில்) அவதரித்து

லோகங்களை

ரக்ஷித்தருளுகின்ற

மஹத்தான க்ருபையையுடைய

கண்ணபிரானே!

கஉஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௦-பா, வ்யாக்யாரம்

உன் “உன்னுடைய
 சிறந்தகுணத்தால் கல்யாணகுணது ஸந்தாநத்தினால்
 உருகும் சிலத்திறம் தவிர்ந்து- மனமுருகும் இயல்வைவிட்டு
 சேர்ந்து அதுபவிக்கும் நிலை உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும் நிலை
 மையை
 செய்வன்ற அருள்” என்று வேண்டின
 சீர்மாறன் ஸ்ரீ சடகோபருடைய
 வாய்ந்தபதத்தே ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திராநின்ற
 திருவடிகளில்
 மனமே நெஞ்சே!
 வைகு நீ தங்கியிரு. (௫௦)

அவ.—ஐம்பதாம்பாட்டு. (பிறந்துலகம்) இதில் - “அவ
 தார சேஷ்டிதங்களை தரித்துநின்றநுபவிக்கும்படி பண்ணவே
 ணும்” என்று பேசினபாகரத்தை யநுவதித்தருள்செய்கிறார்.
 எங்ஙனையென்னில்; கீழ் - ஸ்தாநத்திரயத்திலும் தம்மபேக்ஷித்
 கிடையாமையாலே, “அர்ச்சாஸ்தலங்களில் ஆஸ்ரிதர்நினைவுக்கீடாக
 ஆலோகாலாபாலிங்கநாதிகளான வநுபவவிஸேஷங்களை யுபகரித்
 தருளக்கடவோமல்லோம்” என்று அவன் ஸங்கல்பித்தருளுகையா
 லே யாயிருக்கும் நம்மபிமதம் வித்தியாதொழிந்தது; அவன் ஸங்
 கல்பம் குலையும்படி அங்கு நிர்ப்பந்திக்கக்கடவோமல்லோம், ஆஸ்ரி
 தர் நினைவறிந்து முகங்கொடுத்தநுபவிப்பித்தவவதாரத்திலே
 செல்லுவோம்” என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யநுபவிப்பதாகச்
 செல்ல, அதுவும் கைகழிந்து தாம் பிற்பாடராய் அத்தாலேநொந்
 து, “அவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களை யாகிலும் அநுஸந்தித்து தரிப்
 போம்” என்று பார்த்தவிடத்தில், அவையும் விஸ்வேஷதஸையிலே
 யநுஸந்திக்கையாலே ஸாநிலப்பத்தைவினைக்க, நான்தரித்துநின்று
 உன்குணசேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்கவல்லே ஞம்படிபண்ணியருள
 வேணுமென்று ஸாரணம்புகுகிற *பிறந்தவாற்றிலர் த்தத்தை “பிறந்
 துகலங்காத்தளிக்கும்” என்றருளிச்செய்கிறாரென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௫௦-பா, வ்யாக்யாரம். கஉஉ

வ்யா.—(பிறந்துலகங்காத்தளிக்கும் பேரருட்கண்ணு) (க)
 “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தபிறவியை “பிற
 ந்தவாறும்” என்றிடுபெடும்படி யவதரித்தும், “மற்றும் * கள்ளவே
 டத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும், (உ) * சீராற்பிறந்து
 சிறப்பால்வளராதே அன்றே பிறந்துஅன்றே வளர்ந்து * அடியை
 மூன்றையிரந்தவாறும், அம்ருதமதநார்த்தமாக வாவிர்ப்பவித்து
 * கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்” என்றிப்படி பூபாரகிர்ஹரணர்த்த
 மாகவும் த்ரிபுரதஹநார்த்தமாகவும் த்ரைலோக்யாஹரணர்த்தமா
 கவும் அம்ருதமதநார்த்தமாகவு மவதரித்து ஜகத்தைரக்ஷித்து நோ
 க்கிப்போரும் நிரவதிகக்ரு(வ்யு)ணவானைக்ருஷ்ணனே!. கீழே
 “நல்லருள்நம்பெருமான்” என்றாரிறே, அப்படி நிரவதிகத(டி)யா
 வானை.

(உன் சிறந்தகுணத்தாலுருகும் சிலத்திறந்தவிர்ந்து) உனக்கரு
 ளுபமான கல்யாணகுணது ஸந்தாநத்தாலே த்ரவீபூதனும் ஸ்வபாவ
 ப்ரகாரம் சிவ்ருத்தமாய்; (சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலையெய்) உன்னைக்
 கிட்டி யனுபவிக்கும்படியாக ஸ்தை(வெஷ்ட)ர்யத்தைச் செய்தருள
 வேணும். அதாவது - “பிறந்தவாறு” என்றுதொடங்கி “நிறந்த
 னாடுபுக்கென தாவியைநின்றுநின்றுருக்கியுண்கின்ற,” “என்னையுன்
 செய்கைநைவிக்கும்”. “பையவேநிலையும் வந்தென்னெஞ்சையுருக்
 குங்களே” “வெள்ளநீர்ச்சடையானும்” என்றுதொடங்கி, “என்னுயி
 ரையுருக்கியுண்ணுமே” “உண்ணவானவர்கோனுக்கு” என்று
 தொடங்கி, “என்னெஞ்செரிவாய் மெழுகொக்குநின்றே” (௩) “திஷ்ட
 ஷ்ட - திஷ்டந்தம்” (ச) “சூலீநடி-ஆஸீநம்” (௫) “வ்யுதிஸிவஸு)
 ப்ரதிஸிஸ்யே” என்னும்படி, “நின்றவாறும்” இத்யாதி - “நின்று
 நின்றுநினைகின்றேனுன்னை யெங்ஙனம் நினைகிற்பன்,” “ஒண்கட
 ரோடு” என்றுதொடங்கி, “என்றிகாள் சிந்தையுள்ளைக்கின்றேன்,”
 “திருவுருவுகிடந்தவாறும்” என்றுதொடங்கி, “என்னெஞ்சம்நின்று
 நெக்கருவிசொருங்கண்ணிர்.” “அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்”
 என்றுதொடங்கி, “என்னெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துகும்”

(க) தி-வாய்-க-க-௬௦. (உ) பெ-திருவ-௬௬. (௩) ரா-கி-௬௬-௨௫
 (ச) ரா-அ-௬௬-௨௫. (௫) ரா-யு-௬௬-௬

மு.—வைகல் திருவண்வண்டீர்வைகுமிராமனுக்கென்
செய்கைதனைப்புள்ளினங்காள்செப்புமெனக்-கைகழிந்த
காதலுடன் தூதுவிடுங்காரிமாறன் கழலே
மேதினியீர் நீர்வணங்குமின். (ருக)

“கூடி நீரைக்கடைந்தவாயும்” என்றுதொடங்கி, “ஊடுபுக்கென
தானைய யுருக்கியுண்டிடுகின்ற” என்றும் சொல்லப்படுகிறவை நிவ்
ருத்தமாய்; “உன்னையென்று சொல்லுகவதுவே,” “உன்னையென்று
தலைப்பெய்வனே” “பொவியேற்கொன்றுநன்குரையாய்” “என்செய்
கேளடியேனே” “கொடிய வல்லினையென்றுன்னையென்று கொல்
கூடுவதே,” “நின்றன்னைநாடும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சுநாக
ணையானே” என்று தரித்துநின்று உன்னை யநுபவிக்கப்பெறுவே
னென்றவையென்கை.

(சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலைசெய்யென்த சீர்மாறன்) “நாகணை
மிசைநம்பிரான் சரணேசரணமக்கு” என்று-சாம் தரித்துநின்
றநுபவிக்கும் ப்ரகாரம்பண்ணி யருளவேணும் என்று அர்த்தித்த,
ஜ்ஞாநாதிருணங்களையுடையரான வாழ்வுருடைய (வாய்ந்தபதத்
தே) பரஸ்பர ஸத்ருமாய்ப் பொருந்தியிருக்கிற திருவடிகளிலே,
(மனமேவைகு) மநஸ்ஸேதங்கிப்போரு. அவர்க்கு * நாகணைமிசை
நம்பிரான் சரணேசரணமப்போலே, உனக்குர் ஆழ்வார் திருவடி
களே ப்ராப்தமென்று சென்றங்கே தங்கிப்போரு. (ரு0)

பதவுரை.

மேதினியீர்	இப்பூமியி லுள்ளவர்களே!
திருவண் வண்டீர்	“திருவண் வண்டீரில்
வைகல்	எப்பொழுதும்
வைகும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
இராமனுக்கு	சக்ரவர் த்தித் திருமகனுக்கு
புள் இனங்காள்	பறவைக்கூட்டங்களே!
என்செய்கைதனை	என்னுடைய தஸையை
செப்பும்என	அறிவியுங்கள்” என்று
கைகழிந்த காதலுடன்	மிகுந்த ஆசையோடே
தூதுவிடும்	(பறவைகளைத்) தூதுவிட்ட

காரி மாறன்	ஆழ்வருடைய
கழலே	திருவடிகளையே
நீர்வணங்குமின்	நீங்கள் வணங்குங்கள். (ருக)

அவ.—ஐம்பத்தோராரம்பாட்டு. (வைகல்) இதில்-ஆற்றாமையால்
யாலே தூதுவிடுகிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்
கிறார் - அதென்னையென்னில், அடிவிடாமல் * நோற்றநாளி
லும் - அமோ(வ)கமாயிருக்கிற ஸரணவரணமாகிற ப்ரஹ்மாஸ்த்ர
ப்ரயோகம்பண்ணி யிருக்கச்செய்தேயும், அவன் ஜகத்கூண ஹே
துவாகக்காரியம்செய்யாதொழிய, அத்தாலே தம்மபேக்ஷிதங்கிடை
யாமல் மிசவும்தளர்ந்து, “ஆர்த்தகூணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவ
னாகையாலே, நம்மார்த்தியை யறிவிக்கவே தப்பாமல் நங்காரியம்
செய்யும்; திருவண்வண்டீரிலேவ்வாய்த்திலேகால்தாழ்ந்து நம்மை
மறந்தாணித்தனை” என்றநுஸந்தித்து, க(வ)டகரையிட்டு, (க) “நதூ
ஜெயழ - நத்யஜேயம்” என்றசஸரதாத்மஜனுக்குத் தந்தசையை
யறிவித்துச் செல்லுகிறபடியை, நாயகன் வருமளவும் கண்டாறி
யிருக்க மாட்டாமலாற்றாமையாலே நாயகனைக்குறித்துத் தூதுவிடு
கிற நாயகிபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிற * வைகல் பூங்கழிவாயி
லர்த்தத்தை “வைகல் திருவண்வண்டீர்” என்றுதொடங்கி யருளிச்
செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.--(வைகல் திருவண்வண்டீர்வைகுமி ராமனுக்கு) “தேறு
நீர்ப்பம்பைவடபாலேத் திருவண்வண்டீர், மாறில் போரரக்கன்மதி
ள் நீறெழ்ச்செற்றுக்கந்தஏறுசேவகனார்” என்றத்தை நினைக்கிறது.
இரண்டாம் தூதுக்குவிஷயம்விபவமிறே. (உ) “வ்யவஸாயஜ்ஞர்ரகூ
ணஸ்தைர்யம் பம்போத்தரதேஸஸ்தம்” என்றாரிறே. திருவண்வண்
டீரிலே பிற்பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குஸர்வகாலமும் நித்யவாஸம்பண்
ணுகிற சக்ரவர் த்தித்திருமகனுக்கு ஜகத்குலஸுந்தரி (ஈ) “ஜீவநீழ்-
ஜீவந்தீம்” என்று ஆள் விட்டதும் பம்பாபரிஸர பர்வதத்திலே
வர்த்திக்கிறவரைக் குறித்தாயிற்று.

(என் செய்கைதனைப்புள்ளினங்காள் வைகல்செப்புமென) என்
தஸையைப் பகூபாத முடையவர்களே! தாமாமல்சொல்லுமென்ன;
அதாவது - “குருகினங்காள் - வினையாட்டியேன் காதன்மையைச்

மூ, — மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று
தன்னிலைபோய்ப்பெண்ணிலையாய்த்தான்றள்ளி - உன்னுடனே
கூடேனென் றூடுங்குநகையர்கோன்றொழுவே
நாடோறும் நெஞ்சமே நல்கு.

(ருஉ)

கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்” என்றும், “பாதம் கைதொழுதுபணி
யீரடியேன்றிறமே” என்றும், “திருங்களாகியெங்கும் செய்களுடு
ழில் புள்ளினங்காள் - அடியேனிடரை - இறங்கிநீர் தொழுதுபணி
யீர்” என்றும், “மடவன்னங்காள் - உடலம்நைந்தொருத்தி யுருகு
மென்றுணர்த்துமினே” என்றும், “உடன்மேயுமடவன்னங்காள் -
அடியேனுக்கும் போற்றுமினே” என்றும், “புன்னைமேலுறையுங்குயி
ல்காள் - மாற்றங்கொண்டருளியுரையீர் மையல்தீர்வதொருவண்ண
மே” என்றும், “அடையாளந்திருந்தக்கண்டு - எனக்கொன்றுரை
யொண்கிளியே” என்றும், “கருந்திணமா முகில்போல்திருமேனிய
டிகளை - திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையொண் சிறுபூவாய்”
என்றும், “அடிகள் கைதொழுதலர்மேலசையுமன்னங்காள் - கொடி
யவல்வினையேன்றிறங்குறுமினவேறுகொண்டே” என்றுமிப்புடை
களிலே அத்யார்த்தியை யனைவர்க்கு மறிவித்தவையென்கை.

(கைகழிந்தகாதலுடன் தூதுவிடும்) “என்னையுமுளொன்மின்களே”
என்று - தாம்வந்துநோக்காவிடில் ஸத்தையில்கை; இப்போதுவந்து
நோக்குகைக்கிடான ஸத்தாமாத்ரங்கிடக்கிற தென்னுங்கொளென்
கையாலே கைகழிந்த காதலுடன் தூதுவிட்டபடியிதுவாயிற்று,
(காதலுடன் தூதுவிடும்காரிமாறன்சமூலே மேதினியீர் நீர்வணங்கு
மின்) ஆற்றாமையோடே தம்பேற்றுக்கு க(வ)டகரையர்த்திக்கிற
வாழ்வார் திருவடிகளை, உங்கள்பேற்றுக்கு, பூமிபிலுண்டானவர்க
ளே! நீங்கள் வணங்கிவழிபடுங்கொள். அவர் (க) “மானிலத்தெ
வ்யுபிரக்கும்” என்னுமாபோலே, இவரும் இருந்ததே குடியாக
உபதேசிக்கிறார்.

(ருக)

பதவுரை.

மின் இடையார்

மின்னற்கொடிபோன்ற இடையை
யுடைய மாதரை

(க) தி-வாய் க-க-ஏ.

சேர்

கண்ணன்

மெத்தெனவந்தான் என்று

தன்னிலைபோய்

பெண்ணிலையாய்

தான்தள்ளி

உன்னுடனேகூடேன் என்று
ஊடும்

குருகையர்கோள்

தாள்தொழி

நெஞ்சமே

நாள்தோறும் நல்கு

சேர்ந்த

கண்ணபிரான்

விளம்பித்து வந்தானென்று

தம்முடைய ஆகாரம் குலைத்து

கோபிமாருடைய ஆகாரத்தையு

டையராய்

(தங்களுடைய ஸங்கேதஸ்தலத்திற்
கு வந்த கண்ணனைப்) பிடித்துத்
தள்ளி

உன்னோடுசேரமாட்டேனென்று
(ப்ரணயரோஷத்தாலே) பிணங்கின

ஆழ்வாருடைய

திருவடிகளை வணங்குவதற்கு

மனமே!

நீரித்யம் உபகரிக்கவேணும். (ருஉ)

அவ. — ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மின்னிடையார்) இதில்-
ப்ரணயரோஷத்தாலே † யூடின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். எங்கனையென்னில்; தம்மாற்றாமையாலே * நோற்ற
நாலும் சரணம்புக்குத்தூதுவிட்டு, இத்தனையும் செய்தவிடத்தும்
அவன் வரக்காணாமையாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “அவ
ன் வந்தாலும் இனி அவனோடுகலப்போடல்லோம்” என்று பரிஸா
வர்த்திகளான ஸஹ்ருத்தக்களோடேதாம் தணிந்திருக்க, அவ
னும் “ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வான்முதலானவாஸ்ரீதராபத்திலேமுற்பா
டனாய்ச் சென்று ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தநாம் ஆழ்வாருக்குப்
பிற்பாடரானோமே” என்றுபிற்பாட்டுக்குப்போரெடுத்து, தம்முட
னே கலப்பதாகப் பதறி நடந்துவந்து, வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்க
ளாலும் தன் செல்லாமையாலும் தம்முடலைத்தீர்த்துத் தம்முட
னே கலந்தபடியை, க்ருஷ்ணன் வரவுதாழ்க்கையாலே அவனோடே
யூடி, “இனிக்கூடோம்” என்றிருந்த இடைப்பெண்களை, ஸௌந்
தர்யாதிகளாலும் தன் செல்லாமையாலும் மூடலைத்தீர்த்து க்ருஷ்
ணன் தன்னுடனே சேர்த்துக்கொண்ட வருத்தாந்தத்தின்மேலே
வைத்தருருளிச்செய்கிற * மின்னிடையடவாரிலர்த்தத்தை “மின்

† (பா) உண்டான.

கஉஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௫௨-பா வ்யாக்யாரம்.

னிடையார் சேர்கண்ணன்” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிற
ரென்கை.

வ்யா.—(மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தனவந்தானெ
ன்று) மின்னிடையாருடனே சேர்ந்த க்ருஷ்ணன் அங்குத்தை
யிலந்யபராதையாலே ஆற்றாமைக்குதவவாராமல் மந்தகதியாய் வந்
தானென்று. அவன் தங்கரிடத்திற்பண் ணுமபிரிவேஸத்தை அந்யதா
கரித்துத்தங்களாற்றாமையாலே அவன் பதற்றத்தையுமஸக்கல்பமா
க்குகிற. “மின்னிடையார்கள் நின்னருள் சூடுவார்முன்புநானத
ஞ்சுவன்” என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி. (தன்னிலைபோ
ய்ப்பெண்ணிலையாய்) அதாவது - ‘குருகூர்ச்சடகோபன்’ என்கிற
வாகாரங்குலைந்து கோபிமாருடைய வாகாரத்தை யுடையராய்.

(தான்தள்ளி) தாங்கள் கழகமிருக்கிற ஸங்கேத ஸ்தலத்திலே
புகருவதாக அவனருகேவர, “போகுமபி” “குழலுதுபோயிருந்
தே,” “போயிருந்துநின் புள்ளுவமறியாதவர்க்குரைமபி” “எம்மை
நீகழறேலே” “எங்குமுறு பூவையொடுங்குளியொடுங் குழகேலே,”
“கழகமேறேல்நம்பி” “கன்மமன்றெங்கள்கையிற்பாவை பறிப்பது”
“உனக்கேலும் பிழைபிழையே” என்று அவனுக்கவகாஸமறும்படி
(க) “புணயாஜாவிநாநாஜுவரிவிஷேபராவவடி - ப்ரணயா
ச்சாபிமாநாச்ச பரிசிகேஷ்பராகவம்” என்றும்படியையும்;

அவனும், “உன்றாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய் மு
றுவலுமாகுலங்கள்செய்ய” என்றும், “நின்செய்யவாயிருங்கனியுங்
கண்களும்விபரீதமிந்நாள்” என்றும், “வன்மமேசொல்லியெம்மைநீ
விளையாடுதி” என்றும், “உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி யுன்றாம
ரைத் தடங்கண் விழிகளினகவலைப் படுப்பானழித்தாயுன்றிருவடி
யால்” என்று மென்னும்படிஸ்மிதவீக்ஷணங்களாலும் பாவகர்ப்ப
(ஊவயஹ)மானவுக்திகளாலும்சேஷ்டிதங்களாலுமூடலைத்தீர்த்து
ச்சேரவிட்டு, “கூந்தவப்பன்றன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபனைத்திய
தமிழ்மலை” என்னும்படி கூடினபடியையு மருளிச்செய்கையாலே.
“உன்னுடனே கூடேனென்றுடும்குருகையர்கோன்” என்றருளிச்
செய்தனிதிலே - கூடினபடியுமிவர்க்கு விவக்ஷிதம். மேலே (உ)
“நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தேதான்” என்றிறேயருளிச்செய்யப்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௩-பா, வ்யாக்யாரம், கஉக

மு.-நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தேதான் முன்னண்ணரை
வெல்லும் விருத்தவிபூதியென்று—எல்லையறத்
தானிருந்து வாழ்த்துந்தமிழ்மாறன் சொல்வல்லார்
வானவர்க்குவாய்த்தகுரவர். (௫௩)

புகுகிறது; அதுக்குச்சேர இங்கேகூட வேணுமிதே. (ஊடுங்குரு
கையர்கோன்றான் தொழுவே நாடோறும் நெஞ்சமேநல்கு) அவனல்
பம் தாழ்த்துக்கூடும்படியான ப்ரேமத்தையுடைய வாழ்வார் திரு
வடிகளை நித்யவேஸவை பண்ணும்படிமநஸ்ஸே நீயும்நித்யமாகஸஹ
காரியாய்புகரி, நல்குதல் - கொடுத்தல். (க) “உநவ - மநவ”
இதே. (௫௨)

முன் நண்ணரை வெல்லும்	புர்வஸத்ருகக்களை வெல்லுவவனாய்
நல்லவலத்தால்	(விலோபகரணங்களைப் பறித்தல்
	முதலிப(நல்ல)† வன்மையாலே
நம்மைச்சேர்த்தேதான்	நமது ஊடலை நீக்கிக்கூடவிட்டனா
	க்க்ருஷ்ணன்
விருத்த விபூதியன் என்று	விருத்த(உ)விபூதிகத்தவத்தையுடை
	யவென்றுபேசி
எல்லையற	முடிவில்லாமல்
தான் இருந்து வாழ்த்தும்	தானிருந்து ஸ்தேதாத்ரம் பண்ணு
தமிழ்மாறன்	தமிழ்வேந்தராகிய வாழ்வாருடைய
சொல்வல்லார்	புரிஸகுத்திகளை ஓதவல்லவர்
வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
வாய்த்தகுரவர்	பொருத்தின ஆசார்யரவர்கள் (௫௩)
அவ.—ஐம்பத்துமன்றும்பட்டு.	(நல்லவலத்தால்) இதில் -
விருத்த(உ)விபூதியுத்தனயிருக்கிற	படியைப்பேசின பாசுரத்தை
யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.	எங்கனெயென்னில்;
	கீழ் “ஆல்லோம்” என்றிருந்ததம்மை “ஆவோம்” என்னப்
	பண்ணினவவனுடையவச(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்தயத்தை யநு
	ஸந்தித்து விஸ்மிரதானவிவர்க்கு, “இதொன்றுகண்டோ நீரிப்படி

விஸ்மிதராகிறது, நாட்டில் தன்னில் தான் சேராதபதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் நம்முடனே சேர்த்துக்கொண்டு திருவிண்ணக ரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்” என்று அவன் தன் விருத்தவிபூதியோகத் தைக்காட்ட, அத்தையதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற - * நல்குவும் செல்விலர்த்தத்தை ‘நல்லவலத்தால்’ இத்யாதி யாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன்) அதாவது- லீலோபகரணங்களை யெடுத்தும் பறித்தும் கழகமேறியும் வழிமறி த்தும் சிற்றிலழித்தும் * முற்றத்தாடுபுகுந்துமுறுவல் செய்து வார்த்தை சொல்லியு மிப்படியாயிற்று இவருடலைத் தீர்த்துக் கூட விட்டது. இவர் “இதோரக(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்த்ய ஸக்தி யிருந்தபடியென்” என்று பார்த்து “முன்நண்ணுரை வெல்லும்” என்று - அதைமுதலிக்கிறார். அதாவது- * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாய் * ஸாக்ஷாந்மம்மதமம்மதனான தன் ஸந்நிதி யிலே “கிட்டோம்” என்றிருந்தநம்மை ஸந்தீர்வாபி(னி)மாநத்தைக் குலைத்து ஊடுகையைத்தவிர்த்துக் கூடப்பண்ணினபடியென்கை. முன் நண்ணாராய்-கிட்டாதாராயிருக்கிற நம்மை- நல்லவலத்தால்- சேர்த்தோனென்றநவ்யமாகவுமாம். அன்றிக்கே “முன்நண்ணார்” என்று - பூர்வஸத்ருக்களாய், அவர்களை * நின்றிலங்குமுடியனா யித்யாதிப்படியே வென்றாப்போலே நம்மை நல்லவலத்தால்சேர்த்த தென்றாகவுமாம்.

“இப்படி சேராதத்தைச்சேர்ப்பதே!” என்று வரீடுபட, “இதொன்று கண்டோ நீராஸ்சர்யப்படுகிறீர், லோகத்தில் பரஸ் பரவிருத்த(ஐ)ங்களாயிருக்கிறவிபூதியைச்சேர்த்துக்கொண்டு திரு விண்ணகரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்” என்று விருத்த(ஐ)விபூதியுத்தனா யிருக்கிறபடியைக்காட்ட (விருத்தவிபூதியென்று) அதாவது- “நல்குவும்செல்வும்,” “கண்டவின்பந்துன்பம்” “நகரமுநாடுக ளும்” “புண்ணியம்பாவம்” “கைதவம் செம்மை” “மூவுலகங்களு மாயல்லளாய்” “பரஞ்சுடருடம்பாயமுக்குப் பதித்தவுடம்பாய்” “வன்சரண்சராக்காயசுரர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய்” “நிழல்வெய் யல்”இத்யாதி பாட்டுக்களிலே-(க) “சுழி: கொவ: பூவாடிவெலு

ழ;—குரவைமுதலாங்கண்ணன் கோலச் செயல்கள் இரவுபகலென்முமென்றும்—பரவுமனம் பெற்றேனென்றே களித்துப்பேசும் பராங்குசன்மன் சொற்றேனினைஞ்சே துவள்.

(ருச)

ஸொ:—அக்நி: கோப: ப்ரஸாதஸ்தேஸோம:” என்னும்படியான விருத்த(ஐ)விபூதிகத்வத்தைப்பரக்கப்பேசி.

(எல்லையறத்தானிருந்துவாழ்த்தும்) அதாவது - ‘பல்வகையும் பார்தபெருமானென்னையாள்வானை’ என்றும், ‘கண்டுகொள்வ தற்கரிய பெருமானென்னை யாள்வான்’ என்றும், ‘திருவிண் ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தியல்லா வில்லையாவர்க்கும் புண்ணியம்’ என்றும், ‘கண்ணநின்னருளே கண்டுகொண்மின்கள்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் வரன்கொள்பாதமல்லா வில்லையாவர்க்கும் வன்சரண’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரானென் சரணென்கண்ணென்னையாளுடை யென்னப்பன்’ என்றும், ‘என்னப்பெனக்காய்’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவிண் ணகர்ச்சேர்ந்தவப்பன் தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழல்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலம்’ என்றுமிப்படி யிதுக்கென்னச்சமைந்திருந்து நிரவதிகஸ்தோத்ரங்களாலே ஸ்துதித்தருளும்.

(தமிழ்மாதன் சொல்வல்லார்) ஸர்வஸூலபமான த்ராவிட பாஷைக்கு தேஸிகரான வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியான வித்தரு வாய்மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லார். (வானவர்க்கு வாய்த்தரு வர்) அவனுடையவிபூதியை ததியத்வாகாரேணவநுபவிக்கிற நிய்ய ஸூரிகளுக்கு அல்வநுபவ விஷயமான வித்திருவாய்மொழியை இவர்களிங்கே யிருந்ததுஸந்திக்கையாலே, அவர்களுக்கநுரூப மான வாதாணீயராவர். “திருவிண்ணகர்பத்தும் வல்லார்கோணையின்றி விண்ணோர்க்கென்றுமாவர் குரவர்கள்” என்றத்தை யரு ளிச்செய்தபடி.

(ருட)

பதவுரை.

கண்ணன்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
குரவைமுதலாம்	திருக்குரவைகோத்தன் முதலிய
கோலச்செயல்கள்	திவ்யசேஷ்டிதங்களை

மு.—துவளறுசீர்மால் திறத்துத் தொன்னலத்தால்நாளும்
துவளறுதன்சீலமெல்லாஞ் சொன்னான் — துவளறவே
முன்னமநுபவத்தின்மூழ்கிநின்றமாரனதில்
மன்னு முவப்பால் வந்தமால். (௫௫)

மூ.—மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோவிம்மண்
ணின்மிசையே” என்றும், “நண்ணிநான் வணங்கப்பெற்றேனெனக்
கார்பிறர் நாயகரே” என்றும் பேசினவையென்கை. (க) “உருகா
மல் தரித்ததுமநண்ணிவணங்கப்பலித்தவாரே” என்றிறேநாயனாரு
மருளிச்செய்தது.

(களித்துப்பேசும் பராங்குசன்றன்) “வலக்கையாழி யிடக்
கைச்சங்க மிவையுடைமால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்”
என்கையாலே - ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணை வஸீகரிக்கு மங்குஸமா
யுள்ளவரென்கிறத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. (உ) “கவீஸம்வ
கூரஹவெலுலவகரீ - கவீஸம்சக்ரஹஸ்தேப சக்ரம்” என்றதிறே.
திருநாவுடையபிரான்தாஸர் குமாரராகையாலே, அடியறிந்து -
பராங்குஸனென்கிறார். (பராங்குசன்றன் சொற்றேனில் நெஞ்சேது
வன்) (ங) “வாலீகெவஃநாஸவிநூமலிதம் ராஜாயணாபூஸி
யம் - வால்மீகேர்வதநாரவிந்தகனிதம் ராமாயணாக்யம்மது”
என்றும், (ச) “ஸுகஸிவாஃசுதரவலம்யுதம் விவதலாம
வதம் ரஸம்” என்றும் சொல்லுமாபோலே, * அமுதமென்மொழியாகை
யானும், (ரு) “தேனேயின்னமுதே” என்று பேசப்படுமவன் விஷய
மாகையாலும் தேன்போலே யினிதாயிறே யித்திருவாய்மொழிதா
ளிநுப்பது. மனஸ்ஸே! அல்பஸாரமானவற்றிலே புக்கலமாவாதே
ஸாரக்ரஹியாய், ஸாரதமமான விதிலே ஸக்தமாய்ப்போரு. (க)
“என்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு” என்னக்கடவதிறே. (ருச)

பதவுரை.

துவள் அற (அந்யபரதையாகிற) குற்றம்ன்றி
முன்னம் அநுபவத்தில் மூழ்கி முன்னமே பகவதநுபவத்தில படித்
நின்றமாரன் து நின்ற ஆழ்வார்

(க) ஆசார்யஹ்ரு. (உ) (ங) (ச) (சு) பாக-க-க-க.
(ரு) தி-வாய்-௫-க-உ. (ரு) இரா-நூ-க00.

அதில்மன்னும் உவப்பால் அந்த அநுபவத்திற்பொருந்தி நிற்க
வந்தமால் ப்பெற்ற ஆநந்தத்தாலுண்டான
வ்யாமோஹத்தினால்
துவள் அறுசீர் குற்றமற்ற கல்யாணகுணங்களையு
டைய

மால்திறத்து எம்பெருமான் விஷயத்தில்
தொல்லலத்தால் ஸ்வாபானிக பக்தியாலே
நாளும் நாதோறும்
துவள் அறு அவ்விஷயத்தில் சலித்தவில்லாத
தன்சீலம் எல்லாம் தமது ஸ்வபாவங்களை யெல்லாம்
சொன்னான் அருளிச்செய்தார். (ருரு)

அவ.—ஐம்பத்தைத்தாம்பாட்டு. (துவளறுசீர்) இதில் - பக
வத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை யருளிச்செய்தபடியையநுவதித்
ருளிச்செய்கிறார். அதெவ்வுளே யென்னில், கீழ்-தம்முடைய த்ரு
ஷ்ணையாலே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை மண்டியநுபவிக்கப்புக
விடத்தில், குடிக்கின்றதண்ணீர்விக்கிப் பாவஸ்யத்தை விளைக்கு
மாதோலே அவைஸூதில்யத்தை விளைக்க, அத்தாலே கலங்கி,
அடியேபிடித்துத்தமக்கு பகவத்விஷயத்தில் கரண த்ரயத்தி அமுண்
டான ப்ராவண்யா திஸயத்தை அந்யபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்
கிற * துவளில் மாமணிமாடத்திலர்த்தத்தை “துவளறுசீர்” என்று
தொடங்கியருளிச்செய்கிறொன்கை.

வ்யா.—“துவளறவே முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கிநின்றமார
னதில் மன்னுமுவப்பால் வந்தமால் துவளறுசீர்மால் திறத்தில்
தொன்னலத்தால்நாளும் துவளறுதன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்”
என்றவ்யம். (துவளறவே) * மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே
யென்னுதல், அந்யபரதையாகிற குற்றமறுகையாலே யென்னுதல்.
(முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கிநின்றமாரன்) முந்துறமுன்னம் (க) *
பொய்ந்கின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவுமநுபவத்திலே யவகா
லித்தவாழ்வார்.

அதாவது-(உ) “நிகரிலவன்புகழ்பாடியினைப்பிலம்பகலுமிரவும்
படிந்துகுடைந்தே” என்றும், (ங) “பரமன் பவித்திரன் சீர்செடி

(க) தி-வி-க. (உ) தி-வாய்-க-எ-க0. (ங) தி-வாய்-உ-க-க.

ககஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஐசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

அவ.—ஐம்பத்தாறம்பாட்டு. (மாலுடனே) இதில் - தமக்குள்ளதடையக்கைவிட்டுப் போனபடியைப்பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் மாநஸஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே, “சென்னியால் வணங்கும்வ்வூர்த் திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே” என்கிறபடியே மிகவுமவஸந்ராய் அத்தாலே மோஹித்துக்கிடக்க; * ஏறாளுமிறையோனில் தாம்விடப்பார்த்த ஆத்மாத்மீயபதார்த்தங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக்கழன்று ஸிதிலமாய்ச் செல்லுகிறபடியை, திருத்தாயார், தன்மகள்வலயா (அ) திகள் போயிற்றென்று அவனுரிச்சுறை கொண்ட ப்ரகாரத்தைப்பேசின பாசுரத்தாலே சொல்லிக்கப்பிடுகிற * மாலுக்குவையத்திலர்த்தத்தை “மாலுடனே தான்கலந்து” இத்தபாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(மாலுடனே தான்கலந்துவாழப் பெறாமையால்) அஸ்ரிதவ்யாமுத்த(யு)னான ஸர்வேஸ்வரனுடன் ஸம்ஸ்லேஷித்து ஸத்தைபெற்று உஜ்ஜீவியாமையால், கீழ் - “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு” என்றாரிதே அத்தையடியொற்றினபடி.(சாலநைந்து) மிகவுமவஸந்ராய், தம்தசை தாம்பேசமாட்டாதே திருத்தாயார் பேசும்படியாகத் தளர்ந்து. (தன்னுடைமைதானடையக்கோலியே தானிகடிவேண்டாமல்) * ஏறாளுமிறையோனில் அவனுக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களடையத்தாம் விடவுத்தயோகிக்க வேண்டிஐப்போலன்றிக்கே. (தன்னைவிடல்சொல் மாறன்) தன்னடையே அவைமுற்கோலித்தம்மைக் கட்டடங்கவிட்டகலும் படியை யருளிச்செய்தவாழ்வார்.

அதாவது - (க) “உதூரீயந்தியாக்யூகூம் ஸஹாந்யூஹாணாந்யூவி-உத்தரீயம் தயாத்யக்தம் ஸஹாந்யாபரணாயபி” என்னும் படி, “எலக்குழலியிழந்ததுசங்கே” “என்மங்கையிழந்ததுமாமை நிறமே” “என்பிறங்கிருங்கூந்தலிழந்தது பிடே” “என்பாடுடையல் குலிழந்ததுபன்பே” “என்கண்புனைகோதை யிழந்ததுகற்பே” “என்விற்புநவக்கொடிதோற்றதுமெய்யே” “என்நையலிழந்தது

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஐசு-பா, வ்யாக்யாரம். ககக

மூ.—உண்ணுஞ்சோறுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான் கண்ணென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணிணைகள்—மண் ணுலகில் மன்னுதிருக்கோளுரில் மாயன்பால்போமாறன் பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன். (ருஎ)

தன்னுடைச்சாயே” “என்வாசக்குழலியிழந்ததுமாண்பே” “என்புண்புனை மென்முலைதோற்றதுபொற்பே” “என்கற்புடையாட்டியிழந்ததுகட்டே” என்றருளிச்செய்தவை யென்கை.

(தன்னைவிடல்சொல்மாறன்) “கட்டெழில் தென்குருகூர்ச்சுடகோபன்சொல்” என்றருளிச்செய்த வாழ்வாருடைய(ஊனமறு சீர்நெஞ்சேயுண்) சீருக்கூனமாவது - ஸ்வார்த்தமாயிருக்கை அப்படியன்றிக்கே பராறுபவயோக்யமாயிருக்கை-ஊனமற்றிருக்கை. இப்படிநிரவத்யமான கல்யாணகுணத்தை நெஞ்சேயுண். (ச) “ஓவாதொழில்சார்ங்கன்றொல் சீரை நன்னெஞ்சேயோவாதவுணுகவுண்” என்று ஆழ்வார் அவன்குணங்களைப் புஜிக்குமாபோலே நீயுமாழ்வாருடைய பக்த்யாதிகுணங்களே பு(ஊ)க்தமாகபுஜி.

பதவுரை.

உண்ணுஞ்சோறு ஆதி	உண்ணுஞ்சோறு முதலான
ஒருமூன்றும்	மூன்றுதா(யா)ரகபதார்த்தங்களும்
எம்பெருமான் கண்ணிணை	எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீக்குஷ்ணிணை
என்று	யென்று
கண்ணிணைகள் நீர்மல்கி	இரண்டுகண்களிலும் நீர்தரும்பப் பெற்று
மண்உலகில் மன்னு	இந்திலவுகத்தில் நிலைபெற்ற
திருக்கோளுரில்	திருக்கோளுரில் எழுந்தருளியிருக்கிற
மாயன்பால்போம்	ஸர்வேஸ்வரனிடஞ்சென்ற
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்னடியே	அடிகையதிருவடிகளை
நந்தமக்கு பொன்	நமக்கு தநமாகும். (ருஎ)

அவ.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. (உண்ணுஞ்சோறுதி) இதில் - திருக்கோளுரைப்போனபடியை யருளிச்செய்ததை யதுவதித்

(க) பெரி-திருவ-எஅ. ஸ்ரீ சோறு, நீர், வெத்திலை.

தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; திருத்தாயார்
 ‘மாலுக்கு வையமளந்தமணுளற்கு’ என்றுதொடங்கி ‘பொ
 ற்பமைநீண்முடிபூந்தண்டுழாயற்கு’ என்று-ஆபாதமௌஸிபர்யந்த
 பர்யவஸிதங்களானவவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டுப்
 பரவஸையாய்க்கிடந்தறங்க, ம்ருதஸஞ்ஜீவிரியான திருநாமத்
 தைக்கேட்டுப் பெண்பிள்ளையுணர்ந்தெழுந்திருந்து அவனிருக்கிற
 திருக்கோளுரேறப்போக, அநந்தரம் திருத்தாயாருணர்ந்து
 படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக்காணப் பெறாமையாலே, ‘தன்வயி
 ற்றிற்பிறப்பாலும் இவள்தன்ஸ்வபாவத்தாலும் திருக்கோளுரேறப்
 போளுள்’ என்று ஸோகிக்கிற அந்தத்திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே
 ஸ்வதசையை யருளிச்செய்கிற * உண்ணுஞ்சோற்றிலர்த்தத்தை
 உண்ணும் சோறுதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(உண்ணும் சோறுதியொருமூன்று மெம்பெருமான் கண்ண
 னென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணிணைகள்) ‘உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர்
 தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்’ என்கிறமுதற்பாட்டுப் ப்ர
 தாநமாய் அததைப்பின் சென்றருளிச்செய்தபடி.

(உண்ணுஞ்சோறுதியொருமூன்றும்) அந்நாதியானதா(யா)ர
 காதி த்ரயமும். (ஒருமூன்றும்) அத்வீதியமாயிருக்கிற மூன்றும்.
 (எம்பெருமான் கண்ணென்றே) எனக்குஸ்வாமியான க்ருஷ்ண
 னென்றே யநுஸந்தித்து. (நீர்மல்கிக்கண்ணிணைகள்) பா(ஊ)வநா
 ப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணிணைகள் நீராலே நிறைந்து. க்ருஷ்ண
 த்ருஷ்ணை க்ருஷ்ணநு பவத்தாலேயிறேஸமிப்பது. (மண்ணுலகில்-
 திருக்கோளுரில் மன்னுமாயன்பால் போமாறன்) இவ்விபூதியிலே
 திருக்கோளுரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிக
 ளாலாஸ்சர்யபூதனை வைத்தமாநிதிபால் போ மா ழ்வா ர். *
 இறந்தால் தங்குமூர் விண்ணாராகையாலே விசேஷிக்க வேண்டா;
 நாட்டார் பொருந்தி யிருக்குமூர் இவர்க்கு நெருப்பாயிருக்கையா
 லே ‘மண்ணினுள் - புகுமூர் திருக்கோளுர்’ என்றிறே விசேஷிக்க
 வேண்டுவது. (உ) ‘ஹவ-நாநீ’ மொமாநீ வரிக்யஜ - ஸர்
 வார் போகார் பரித்யஜ்ய’ இத்தாதிவத் தானுகந்தவூரிறே இவர்க்கு

மூ. — பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்வினங்கட்கேவழங்கி
 என்னிடரைமாலுக்கியம்புமென—மன்னுதிரு
 நாடுமுதற்றாது நல்கிவிடுமாறனையே
 நீடுலகீர் போய்வணங்குநீர். (௫௮)

மண்ணினுள்புகுமூர்.* திருக்கோளுரில் பூவியல் பொழிளும் தடமு-
 மவன்கோயிலுங்கண்டாலிறே இவராவியுள் குளிர்வது. (க) ‘பாலை
 கடந்தபொன்னே - கண்ணன் வெல்காவுது-எப்பாலைக்கும் சேமத்
 ததே’ என்னக்கடவதிறே.

மன்னுதிருக்கோளுரில் மாயன்பால் போகையாவது - ‘ஊ
 நும் நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போலவனுடைய பேருந்தார்களுமேபிச
 ற்ற-போருங்கொல்’ என்றும், ‘திருமால் திருநாமங்களை
 கூவியெழுமென்பாவைபோய்’ என்றும், ‘செல்வமல்கியவன்
 கிடந்ததிருக்கோளுர்க்கே மெல்லிடைநுடங்கினிளமான் செல்ல
 மேவினன்’ என்றும், ‘ஆவியுள் குளிர் பெய்நனையுக்கொங்கால்’
 என்றும் ‘தென்றிசைத்திலதமனையத்திருக்கோளுர்க்கேசென்று’
 என்றும், ‘செல்வமல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கேயொல்கி
 யொல்கி நடந்து’ என்றும், ‘கசுந்தநெஞ்சினளாய்க்கண்ணநீர்
 துளும்பச்செல்லுங்கொல்’ என்றும், ‘என்கண்ணனுக்கென்றீரியா
 யிருப்பாரிதெல்லாங் கிடக்கனிளிப்போய்’ என்றும் ‘திருக்கோ
 ளுர்க்கே நேரிழைநடந்தாள்’ என்றும் * மனைக்குவரன்பழியுள்
 நினையாதே செல்லவைத்தபடி இதுவாயிற்று. இத்தால் - வழியி
 லுள்ளவர்களையும் வாழ்வித்து அவனையும்வாழ்வித்துத் தானும்
 வாழும்படிபோனென்றதாயிற்று. இப்படியெல்லாரையும் வாழ்
 வித்துக்கொண்டு வைத்தமாநிதியை நாடிநடந்து போம்மறன்.
 (பொன்னடியேநந்தமக்குப்பொன்) அவர்க்குவைத்தமாநிதி யடி
 யாயிருக்கும், நமக்குவைத்தமாநிதி ஆழ்வாரடியாயிருக்கும்.
 ‘கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின்புதலசகவம் புகுமூர்லே
 ஸம்ருத்த(ஐ)ம்’ என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே யருளிச்
 செய்தது. (௫௮)

பதவுரை.

பொன் உலகு
 பூமி

நித்ய விபூதியென்ன
 ஸீலாவிபூதியென்ன

கசஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௮-பா, வ்யாக்யாநம்.

எல்லாம்
புன் னுனங்கட்கேவழங்கி

என் இடரை
மாலுக்கு
இயம்பும் என
மன்னுதிருநாடுமுதல்

தூ துநல்கிவிடும்
பாடனை யே
நீடு உலகீர்
நீர்போய் வணங்கும்

ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும்
பறவைக்கூட்டங்களுக்கே கொடுத்

து
“என் துக்கத்தை
எம்பெருமானுக்கு
சொல்லுங்கள்” என்று
நித்யவையகுண்டம் முதலான இடங்

களில்
தூதாக இச்சித்தனுப்பின
ஆழவாரையே
பெரிய உலகத்தீர்களே!
நீங்கள் போய்வணங்குகள். (௫௮)

அவ.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு, (பொன்னுலகு) இதில் -
ஆர்த்திபாரவஸ்யத்தாலே தூதுவிட்ட பாசுரத்தை யதுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். அது நெருங்கியென்னில்; * உண்ணுஞ்சோற்றில்
ஆற்றாமையோடே “திருமாலானவைத்தமாநிதி திருக்கண்ணும்
செவவாயுங்கண்டதுபலிக்கவேணும்” என்று த்வராபரவஸராய்ப்
புறப்பட்டு, முட்டப்போகமாட்டாமல் “எங்குனே புகுங்கொல்”
என்றதுவே பலித்துத்தளர்ந்து விழுந்து நோவுபடுகிற தசையை
அவனெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதா திகளிலே போயறிவியுங்கோ
ளென்று பரிவாரவர்த்திகளான க(வ)டகரைத் தாமர்த்திக்
கிற ப்ரகாரத்தை தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே யருளிச்செய்கிற*
பொன்னுலகாவீரிலர்த்தத்தை * பொன்னுலகாலே யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா.—(பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கேவழ
ங்கி) முதற்பாட்டை முடியக்கடாகூறித்தருளிச்செய்தபடி. (பொன்
னுலகுபூமியெல்லாம்) (க) “மஹிபொகாந^௧ - கச்சலோகாந”
என்னும்படி, நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி எல்லாவற்றையும். (புள்ளி
னங்கட்கேவழங்கி) பக்ஷபாதமுடைய பக்ஷிஸமுஹங்களுக்கே தம்
முடைய ரக்ஷணாத்தமாகவுபகரித்து. (உ) * வண்சடகோபனாகை

(க) பா ஆ-க-௮-௩௦.

(உ) தி-வாய்-உ-௪-௧௧.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௮-பா, வ்யாக்யாநம். கசந

யாலே மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களை வழங்கவல்லராயிருக்கை.
(வழங்கியென்னிடரை மாலுக்கியம்புமென) உபயவிபூதியையு முப
ஹாரமாத்ரமாக வுபகரித்து, பிரிவாலுண்டான என்னுடைய பரி
வை ஸர்வேஸ்வரனுக்கறிவியுங்கோளென்று. என்னிடரை - என்
துக்கத்தை.

அதாவது - “என்னிலைமை” என்றும் “மெய்யமர்காதல்”
என்றும், “பாசறிவய்தி” என்றும், “பேர்த்துமற்றோர்களை
கண்வினையாட்டியேன் நானென்றிலேன்” என்றும், “இன்ன
வாறிவள்காண்மின்” என்றும் சொன்னவையென்கை, (என்
னிடரைமாலுக்கியம்புமென) அதாவது - “என்னலங்கொண்ட
பிரான்றனக்கென்னிலைமையுரைத்து” என்றும், “மெய்யமர்காதல்
சொல்லி” என்றும் “யாமிதுவோதக்கவாறென்ன வேண்டும்” என்
றும், “எங்குச்சென்றுகிலுங் கண்டிது வோதக்கவாறென்மினே”
என்றும், “கற்பியாவைத்தமாற்றஞ்சொல்லிச் சென்மின்கள்” என்
றும், “மதுசூதற்கென் மாற்றஞ்சொல்லி” என்றும், “மாசமுநீலச்
சுடர் முடிவானவர்கோனைக் கண்டேசுறுநும்மைபல்லால் மறு
நோக்கிலென்று சொல்” என்றும், “விண்ணவர்கோனைக்கண்டு
வார்த்தைகள் கொண்டருளியுரையீர்” என்றும், “மந்திரத்தொன்
றுணர்த்தியுரையீர்” என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.

(மன்னுதிருநாடு முதற்நூதுநல்கிவிடும்) திருநாடுமுதலா
வது - (க) “மூன்றாம்நூதுக்கு விஷயம் பரத்வத்வயம்” என்கை
யாலே-திருநாடும் நெஞ்சநாடும்விஷயம். “மாமதுவார்தண்டுழாய்
முடிவானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “மாசமுநீலச்சுடர் முடி
வானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “கார்த்திரள்மாமுகில்போல்
கண்ணன் விண்ணவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “எங்குச்சென்ற
கிலுங்கண்டு” என்றும்-பரத்வாந்தர் யாமிதவ விஷயநூத ப்ரேஷண
மாயிருக்குமித்திருவாய்மொழி. தூதுநல்கி விடுகையாவது - விருப்
பத்தோடேவிடுகை. “தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய்
நமக்கன்றில்கான்” என்று ஐகாஸ்யம் பற்றாசாகவிடுகையென்ற
படி.

(க) ஆசார்யந்ரு.

கசச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௯-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—நீராகிக்கேட்டவர்களைஞ்சழியமா லுக்கு
மேரார்விசும்பிலிருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன் சொல்லை
யோதிடவேய்யுமுலகு. (௫௯)

(மன்னுதிருநாடுமுதல் தூதநல்கிவிடும் மாறணையே) நித்ய
மான திருநாடுமுதலான ஸ்தலங்களிலே ஆதரத்தோடே தூதுவிடு
மாழ்வாரையே. (நீடுலகீர்போய் வணங்குநீர்) ப்ரவாஹுரூபேண
நித்யமான ஜகத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களே! நீங்கள் தூதுவிடுகையா
கிற வருத்தயின்றிக்கே நீங்களே நடந்துசென்றுபோய் ஸேவியுங்
கோள். திருநாடுபோலே நெடுகியிராதே; திருநாட்டில் திருநகரி
கிட்டிற்றாயிறே யிருப்பது. நீங்கள் புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக வாழ்
வரையாஸ்ரயியுங்கோள். (௫௮)

பதவுரை.

கேட்டவர்கள் நெஞ்சு	கேட்டவர்களுடையமனம்
நீர் ஆகி அழிய	நீர்ப்பண்டமாயழியும்படியாகவும்
மாலுக்கும்	ஸர்வேஸ்வரனுக்கும்
ஏரார்விசும்பில் இருப்பு அரிதா-அழகுய்க்கிருந் துள்ளபரமபதத்தில்	இருக்கை அரிதாம்படியாகவும்
ஆராதகாதலுடன்	தணியாத அன்புடனே
கூப்பிட்ட	அழைத்த
காரிமாறன் சொல்லை	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை
ஒதிடவே	அப்யஸிக்கவே
உலகு உய்யும்	உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும். (௫௯)

அவ.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு (நீராகி) இதில் - கேட்டா
ரடைய நீராமபடி கூப்பிட்ட பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கி
றார். அதெங்ஙனையெண்ணில்; தம் ஆர்த்தத்தவநிகேட்டு க(வ)டகர்
கால்நடைதந் துபோக மட்டாமல் தரைப்பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்
கண்டு, “அறிவிவிகளானவிவர்களீடுபட்டபடி கண்டால் ஸர்வஜ்
ஞன் கேட்டால் பொறுக்கமாட்டாமல் சடக்கென வந்துமுகங்
காட்டும்” என்றறுதியிட்டு, திருநாட்டி ருப்புமடி கலங்கும்படிமுழு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௬௦-பா, வ்யாக்யாரம் கசடு

மூ.—உலகுய்யமால் நின்றவுயர்வேங்கடத்தே
அலர்மகளைமுன்னிட்ட வன்றன்—மலரடியே
வன்சரணய்ச்சேர்ந்த மகிழ்மாறன் ருளிணையே
உன்சரணய் நெஞ்சமேயுள், (௬௦)

மிடறுசெய்து கூப்பிடுகிற * நீராய் நிலனாயிலர்த்தத்தை “நீராகிக்
கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய” என்றதொடங்கி யருளிச்செய்கிற
ரென்னை.

வ்யா.—(நீராகிக்கேட்டவர்கள்) கேட்டவர்கள் நீராய் நெஞ்
சழியும்படியாகவும். அசேதநங்களோடு சைதந்யலேசமுடைய
ரோடு பரமசேதநனோடு வாசியந, கேட்டாரெல்லாரும் நீர்ப்பண்ட
மாய் நெஞ்சழியும்படி. பாவைகளோடு பகலிகளோடு ரகூக
னோடு வாசியநவல்லாரும் த்ரவத்ரவ்யமாய் ஹ்ருதயஸைதில்யம்
பிறக்கும்படி.

(மாலுக்குமேரார் விசும்பிலிருப்பரிதா) ஸர்வேஸ்வரனுக்
கும் * அந்தாமமான பரமபதத்திலிருப்புப் பொருந்தாத
படியாகவும்; விண்மீதிருப்பரிதாம்படி. (ஆராதகாதலுடன் கூப்
பிட்ட) (க) “கொழுந்தீர் ராஜராஜேதி -கரோஸந்தீம் ராமராமே
தி” என்னும்படி ஸமியாதவபி(வி)நிவேஸத்தூடனாக்ரோஸம்பண்
ணின. அதாவது-“வாராய்” “நடவாய்” “ஒருநீர் காணவாராய்”
“ஒளிப்பாயோ” “அருளாயே” “இன்னங்கெடுப்பாயோ” “தளர்
வேனோ” “திரிவேனோ” “குறுகாதோ” “சிறுகாலத்தையுறுமோவந்
தோ” என்றார்த்தியோடே கூப்பிட்டவையென்கை. (ஆராதகாத
லுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன்சொல்லை) அத்யபி(வி)நிவேஸத்தாலே
ஆர்த்தியைதர்ஸிப்பித்த அபி(வி)ஜாதான வாழ்வார் தில்யஸைக்
தியை, (ஒதிடவேய்யுமுலகு)இத்தையப்பஸிக்கவே ஜகத்து உஜ்ஜீ
விக்கும். ஜகத்திலுண்டான சேதநருஜ்ஜீ விப்பர்களென்றபடி. (௫௯)

பதவுரை.

உலகு உய்ய	லோகம்உஜ்ஜீவிக்க
மால்நின்ற	ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக் கிற

(க) ரா-ஆ-௫௨-௬௦.

கச்சு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூ-பா, வ்யாக்யாரம்

உயர்வேங்கடத்தே
அலர்மகளைமுன்னிட்டு

உயர்ந்த திருமலையில்
பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகார
மாக முன்னிட்டு

அவந்தன்
மலர் அடியே
வன்சரணய்சேர்ந்த
மகிழ்மாறன்
தாளிணையே
நெஞ்சமே
உன்சரணய்
உள்

அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய
திருவடித்தாமரைகளையே
உறுதியான உபாயமாகப்பற்றின
வகுளாபரணருடைய
திருவடிகளையே
மனமே!
உனக்கு உபாயமாக
நினைப்பாயாக. (கூ)

அவ.-அறுபதாம்பாட்டு. (உலகுய்யமால் நின்ற) இதில் - திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்க பாகரத்தைய நுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனே யென்னில், கீழ்-ஆர்த்தி பாரவஸ்யத்தாலே கூப்பிடுகிற விவர்ப்ராப்யாந்தரமான வைஸ்வரய கைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸ்ரியஃபதி திருவடிகளில் பண்ணுமடியமையே பரமப்ராப்யமென்றது திபிட்டு, அந்தப்ராப்யத் தைப் பெறுகைக்காக, தேஸகாலாதி விப்ரக்ருஷ்டங்களான ஸ்தல ம்சனை விட்டு * கானமும் வானரமும் வேடுமானார்க்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு ஸௌஸ்ப்யஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, (க) “வஹராதூ-ஸப்ரா தஃ” இயாதிப்படியே பிராட்டியை முன்னிட்டு, ஸரண்யகுண பூர்த்தியையும் ஸரணவரணோத்யுத்தரான தம்வெறுமையை யு மறுஸந்தித்துக்கொண்டு பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிற *உலகமுண்ட பெருவாயலிலர் தத்ததை “உலகுய்யமால்நின்ற” இயாதி யாலே ய நுளிச்செய்கிறோன் கை.

வ்யா. — (உலகுய்யமால் நின்றவுயர் வேங்கடத்தே) (உ) “சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கட முடையா யுலகுதன்னை வாழ நின்றநம்பி” என்று சொல்லுகிறபடியே, லோகமாகவுஜ்ஜீவித்து வாழும்படி ஸர்வேஸ்வரன் நின்றருளின திருமலையிலே, “திலதமுல குக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” என்றதிலேநோக்கு.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூ-பா, வ்யாக்யாரம், கச்சு

(அலர்மகளைமுன்னிட்டு) “திருமாமகள் கேள்வா” என்றும், “அலர் மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்றும் பெரியபிராட்டியாரைப்புருஷ காரமாகமுன்னிட்டு.

(அவந்தன் மலரடியே) * திருவேங்கடத்தானுவவன் * பூவார்கழல்களான * நாண்மலராமடித்தாமரையையே, அதாவது - “குலதொலடியேனுனபாதம்” என்றும், “ஆறுவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணம்” என்றும், “அண்ணலே யுன்னடிசேர்” என்றும் “பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறு” என்றும், “திணரார் சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேன்” என்றும், “எந்நானுன்னடிகளடியேன் மேவுவதே” என்றும், “உனபாதங்காண” என்றும் “நோலாதாற்றேனுனபாதம்” என்றும், “அந்தோவடியே னுனபாதமகலகில்லேன்” என்றும், “உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே” என்று அடியேதொடங்கியடியைத் தொடர்ந்தபடி.

(அவந்தன் மலரடியே வன்சரணய்ச்சேர்ந்த) திருவேங்கடத்தானுவவந்தன்மலரடியே. இத்தால் - “நிகரில் புகழாய்” என்று தொடங்கிய நுஸந்திக்கிற வாத்ஸல்யாதிகளும் ஸூசிதம். (அவந்தன் மலரடியேவன்சரணய்ச்சேர்ந்தமகிழ்மாறன்) “திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே” என்றுதம் வெறுமையை முன்னிட்டு அவந்திருவடிகளை நிரபேக்ஷாபாயமாகஸ்வீகரித்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை உனக்கு உபாயமாகஸ்வீகரி. “அகலகில்லேனென்று - பூர்வவாக்யமநு ஸந்தித்தார்” என்னும்படி ஸக்ரமமாக ஸரணவரணம் பண்ணுகையாலே, சாத்தின திருமகிழ்மாலையும் ஸம்ருத்த(ஃ)மாரிற்று, ஸரண்யன் * தண்டுழாய் விரைநாறுகண்ணியனாப்போலே, ஸரணாகதரானவிவரும் மகிழ்மாறனானார். அதுஸேஷித்வத்யோதகம். இதுஸேஷித்வத்யோதகம். அவர்பூந்துழாயானடியை யடைந்தாப்போலே, இவரும் “மகிழ்மாறன்றாளிணையேயுன் சரணய் நெஞ்சமே யுள்” என்கிறார்; நெஞ்சே!, வகுளாபி(னி)ராமமான திருவடிகளை யுனக்கு உபாயமாகஅத்யவஸித்துப்போரு என்கிறார். (கூ)

கச அ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம்,

மூ, — உண்ணிலா வைவருடனிருத்தியிவ்வுலகி

லெண்ணிலாமாயனெனை நலிய—வெண்ணுகின்ற
னென்றுநினைந்தோலமிட்டவின்புகழ் சேர்மாறனென
குன்றிவிடுமேபவக்கங்குல். (கூக)

பதவுரை.

இவ்வுலகில்	இந்தலோகத்தில்
உள்நிலாவு	உள்ளே இருக்கின்ற
ஐவருடன் இருத்தி	பஞ்சேந்தரியங்களாகிற பகைவ ருடன் இருக்கச்செய்து
எண் இலாமாயன்	அளவற்ற ஆஸ்சர்யகுண சேஷ்டி தங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
எனை நலிய	“என்னை வருத்துவதற்கு நினைக்கின்றான்”
எண்ணுகின்றான்	என்றெண்ணி
என்றுநினைந்து	முறையிட்ட
ஓலம்இட்ட	இனிய கீர்த்திபொருந்திய
இன்புகழ்சேர்	ஆழ்வார் என்று அநுஸந்திக்கவே
மாறன் என	வம்ஸாரமாகிறகாளராத்ரியானது
பவக்கங்குல்	நசித்துப்போம். (கூக)
குன்றிவிடும்	

அ வ. — அறுபத்தேதாராம்பாட்டு. (உண்ணிலாவைவர்)

இதில்—இந்த்ரியபயாக்ரோஸத்தை யருளிச்செய்த ஸூக்தியை யநு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அநெங்ஙனே பெண்ணில் ; * உலக
முண்டபெருவாயனிலே—திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே
ஆர்த்திபரவஸராய்ப்பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினவர், “தொடங்கின
கார்யம் தலைக்கட்டினால்லது கார்யம் செய்யோம்” என்றிருக்கும்
நிரங்குஸவதந்த்ரான ஸீஸ்வரன் பழையபடியே தம்மைஸம்ஸார
த்திலே வைக்கக்கண்டு, ஸம்ஸாரமாகிற சிறைக்கூடத்திலே புண்ய
பாபங்களாகிற விருவிலங்கையிட்டு இந்த்ரியங்களாகிற ப(ஊ)டர்
கையிலே “கண்பாராமல் நலியுங்கோள்” என்றுகாட்டிக்கொடுத்து,
நம்மெளிவுகண்டு சிரித்துக்கொண்டு திருநாட்டிலேதானும் நித்ய

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம். கசக

ஸூரிகளுமாக விருக்கிறுனென்றநுஸந்தித்து, தம்முடைய வார்த்த
யதிரயத்தையும் ரக்ஷகத்வோபயோகியானவவன் குணங்களையும்
அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, கேட்டார்
க்குத்தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிடுகிற * உண்ணிலாவிய விலர்த்தத்தை
“உண்ணிலாவைவர்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்னை.

வ்யா. — (இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி)

* இருந்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆந்தரஸத்திருக்களாய்வர்
த்திக்கிறவைந்து இந்த்ரியங்களோடே கூடவிருக்கப்பண்ணி, “ஐம்
புலனிவை மண்ணுளென்னைப்பெற்றுவென்செய்யா மற்று நீயும்
விட்டால்” என்றத்தைப்பின் சென்றபடி. (எண்ணிலாமாயன் -
இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி - எனெநலியவெண்ணு
கின்றான்) அஸங்க்யாதமானவாஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தன ஸர்வேஸ்
வரன், தமோபிபூ(விஊஉ)தமான் விவ்விபூதியிலே, அஹமர்த்தமான
வாத்மாவை அறிவழியப்பண்ணுமதான வைந்துஇந்த்ரியங்களு
மாத்மாது(வ)பந்தியென்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கும்படியாக்கி
துர்ப்பலனானவென்னை, அவற்றைக்கொண்டு விஷயங்கொளிலே தள்ளி
பா(வாயி)திக்கைக்குக் கார்யவிசாரம் பண்ணுகின்றான்.

அதாவது- “உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றியென்னை
யுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையேநலிவானின்ன மெண்ணு
கின்ற யெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றும், “ஓரைந்திவைபெய்தி
ராப்பகல் மோதுவித்திட்டு” என்றும், “ஐவரால் வினையேனை
மோதுவித்து” என்றும், “ஓரைவரைக்காட்டி” என்றும், “ஐவரை
நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து” என்றும், “ஓரைவராவரையும்
மயக்கநீவைத்த” என்றும் “சமடுதந்தாய்” என்றும் - அவனிப்
படி ஐவரைக்கொண்டு செய்வித்தானென்று அவன்மேலே பழி
யிட்டபடியென்னை. (எண்ணிலாமாயனெனை நலியவெண்ணுகின்
றானென்று நினைந்து) ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தி யாயிருக்கிற ஸீஸ்
வரன், அஜ்ஞனாயஸக்தனாய் ஸரணம்புகுந்தவென்னை, நலிந்தது
பேராமலின்னம் நலியவெண்ணுகின்றனென்றெண்ணி. “நலிவா
னின்னமெண்ணுகின்ற யெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றத்
தைக்காட்டுகிறது.

(நலியவெண் ணுகின்ற றென்று நினைந்தோலமிட்ட) பரமத (உ)யாவானவன் நீர்த(உ)யரைப்போலே த(உ)மிப்பிக்கயதநம் பண்ணுகின்ற றெண்ணியோலமிட்ட. 'எண்ணிலாப்பெருமாயனே' 'கார்முகில்வண்ணனே' 'சோதிநீண்முடியாய்,' 'வினையேன் வினைதீர்மருந்தே' 'விண்ணுளார் பெருமானேயோ' 'பத்தியினுள்ளாய் பரமீசனே' 'கொடியேன் பருகின்னமுதே' 'என்மை மாவென்கண்ணை' 'முன்பரவைகடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ' என்றிப்படி-இந்தரியப(ஊ)யத்தாலே, ரக்ஷகத்வாதி குணங்களுக்கு வாசகமான வவந்திருநாமங்களைச்சொல்லி; (க)'ஸாவாஜி மாராவணவாயகரத-ஸா - ஸாகாந்ருகாராவண ஸாயகார்த்தாஃ' என்றும், (உ) 'ஹாராஜிவசுஜயதஜீவஸ்வாஹொஹாவகுணஸு வசுஜய பூகிஜானவசுஜ - ஹாராமஸத்யவ்ரத தீர்க்கபாஹோஹா பூர்ண சந்த்ர ப்ரதிமானவக்தர்' என்றும், ஸாகாந்ருகங்களைப்போலே இவரும் *கண்வாளிக் குடைந்தடைந்தும், (ங)'ஜீவிலிஹெ ஸிவாவசுதா - ம்ருகினிம்ஹரிவாவ்ருதா' என்னும்படி ம்ருகஸா பாக்ஷியானவள் ராக்ஷஸிகளமத்யம் அவுஹ்யமாய் அவர்குளிர்ந்த முகத்திலே விழிக்கவாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டாப்போலவும் கூப்பிட்டபடி.

(இன்புகழ்சேர்) நாடடையவிந்த்ரிய சிங்கரராய் ததலாப(ஊ)த்தாலே கூப்பிட, இவர் இந்த்ரியபயாக்ரோஸம்பண்ணுகையாயிற்று-இவர்க்கு இன்புகழ் சேர்ந்தது. (ச) 'கூரிதகாவலூவிந பூஸலூ - காமாத்மதாகல்வபிநப்ரஸஸ்தா' என்னக்கடவதிறே. (ரு) 'பாதமகலகில்லாத தம்மையகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு, 'நலிவான்' 'சுமதிதந்தாய்' 'ஓ' என்று - ஸாதநபலமான ஆக்ரோஸத்தோடே பழியிட்டு' என்றிறே அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும்ருளிச்செய்தது. (இன்புகழ்சேர்மாறனென) கேட்கைக்கினிதாய் வ்யாக்யமான யஸஸ்யையுடைய வாழ்வாரென்றதுஸந்திக்க. (குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல்) இவ்வுத்திமாத்ரத்தாலே வம்ஸாரமாகிறகாளராத்ரி நகித்தவிடும். இதுநிஸ்சயம். குன்றுதல் - குறைதல். ஆழ்வாரைப்போலே 'அமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ' என்று கூப்பிடுகையின்றிக்கே, அவர்திருநாமத்தைச் சொல்லவே, * விடியாவெந்ரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு விடியுபிறக்கும்.

(க) ராயு-ருக-சரு. (உ) ரா-ஸு-உஅ-கக. (ங) ரா- (ச) (ரு) ஆ-ஹரு-

மூ.—கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற வங்கதனைக்கண்டோ ரரங்கரைப்பார்த்து—இங்கிவள்பா லென்செய நீரெண்ணுகின்ற தென் னுநிலைசேர்மாற னஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம். (சுஉ)

பதவுரை.

கங்குல் பகல்	இரவிலும் பகலிலும்
அரதிகைவிஞ்சி	ஆற்றமை அதிகமாகி
மோகம்உற	மோஹமடைய,
அங்கு அதனைக்கண்டு	அவ்விடத்தில் அந்த அவஸ்தையை
	க்கண்டு
ஓர் அரங்கரைப்பார்த்து	ஸ்ரீரங்கநாதனைநோக்கி
இங்கு இவள்பால்	'இவ்விடத்தில் இவள்விஷயத்தில்
என்செயநீர் எண்ணுகின்றது	யாதுசெய்யநீர்நினைத்திருக்கிறதா?
என்னும் நிலைசேர்	என்று தாய் வினவும்படியான நிலை
	மையை அடைந்த
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அஞ்சொல்உற	ஸ்ரீ வசுத்தியை அநுஸந்திக்க
நெஞ்சு வெள்ளையாம்	மநஸ்ஸு பரிஸுத்தமாம். (சுஉ)

அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. (கங்குல்பகல்) இதில் - அரதியாயலற்றினபடியைப் பேசினபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது - * உண்ணிலாவியிலார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிற தம்மைப்பரிஹரிக்கும்விரகுகிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் நினைவையறிந்து அவர்பரிஹரிக்குமளவு மாறியிருக்க வேண்டியிருக்க, அவர் தம்மை யுபேக்ஷித்தாராகக் கொண்டு கலங்கிமோஹித்து இவர்குடக்க; பார்ஸ்வஸ்த்தரானபரிவர் பெரியபெருமானுடைய அஸரண்ய ஸரண்யத்வாதி குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, இவர்திறத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்னென்று கேட்கிறபடியை, பெரியபெருமானோடே கலந்துபிரிந்தானொருபிராட்டி யாற்றாமையாலே யழுவது தொழுவது விழுவது தொழுவதலற்றுவதாய்ப்படுகிற † வரதியைத் திருத்தாயார், அவர்

† வ்யாதியை.

கருஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுஉ-பா, வ்யாக்யாநம்.

திருமுக்கதைப் பார்த்துச்சொல்லி ப்ரலாபிக்கிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிற * கங்குலும் பகலிலர்த்தத்தை "கங்குல்பகலரதி" இய்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கங்குல்பக லரதிகைவிஞ்சிமோகமுற) அதாவது - (க) "ஹ்யஸாவிஸாஜ்ஜா - மதாஸாஹலேவ - ப்ருஸம்விஸம்ஜ்ஞா - கதாஸாஹலேவ" என்றும். (க) "விரொணவாஜ்ஜாஹ் ப்ருதிவஹ்ய லெவல - சிரேணஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்யசைவ" என்றும், (உ) "ராஸாஹாஹயநஸிவஸ்யுதீ வஸாஹலேவ - ராமம்ரக்தாந்தந யநமபய்யந்தீ ஸுதுஃகிதா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, "கங்குலும் பகலுங்கண்டு யிலறியாள்." "இட்டகாலிட்டகைகளாயிருக்கும்," "சிந்திக்குந்திசைக்கும்" இய்யாதிப்படியே திவாராத்ர விபாக(ஹ)மறவமுததொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப்பேசுவது நெடுமுச்செறிவது அதுதானும் மாட்டா தொழுவது ஸ்தப்தை(ஹ)யாபிருப்பதா யிப்படி அரதிவிஞ்சி மோஹத்தைப்ராப்தையாக. (அங்கதனைக்கண்டு)தன் பெண்பிள்ளையிடத்திலே அத்தசையைக்கண்டு, (ஓரங்கரைப்பார்த்து) ஆர்த்தி ஹாரதையிலே சிந்தித்துப்போருகிற வத்விதீயரான பெரியபெருமானைப்பார்த்து.

(இங்கிவள்பால்) இத்தசையில் இவளிடையாட்டமாக. (என் செயநீரெண்ணுகின்றது) ஆய்ந்தரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறதேவர ரக்ஷகாபேகையுடையவிவள் திறத்து எதுதிருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறது, எடுக்கவோ! முடிக்கவோ! ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. எல்லாதசையிலும் இவள் பேற்றுக்கு (ஈ) "உன்மனத்தாவெண்ணினைந்திருந்தாய்" என்கிறபடியே அத்தலையில் நினைவேயிறேபுபாயம், இத்தலையிலே யுள்ளதெல்லாமாற்றாமையிலே முதலிடுமத்தனை. "இவள் திறத்தென் செய்கின்றாயே," "இவள் திறத்தென் செய்திட்டாயே," இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே" என்றத்தைப்பின்சென்றபடி. (என்செயநீரெண்ணுகின்ற தெனுநிலேசர்மாறன்) த்வராஜ்ஞாநத்தாலே தலைமகனென்று பேரையுடைய தாம்மோஹித்துக்கிடக்க, "இந்த மோஹாதிகளுமுபாயமாகாமல் அத்தலையில் நினைவேஸாதநம்" என்னுமதயவஸாயஜ்ஞாநத்தாலே தாயாரென்று

(க) ரா-ஸா-ஹ-உ-அ, (உ) ரா-ஸா-உ-ஈ-ஈ, (ஈ) தி-மொ-ஹ-அ-ஈ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுஉ-பா, வ்யாக்யாநம். கருஉ

பேரையுடையராய்த்தெளிந்திருந்துதெரிவிக்கும் தசையைடைந்த வாழ்வாருடைய, (அஞ்சொலுற) அழகிதான வித்திருவாய்மொழியை யாதரித்ததுஸந்திக்க. (நெஞ்சுவெள்ளையாம்) உபாயாந்தர விஷயமான மனோமாலிந்யம் நிவ்ருத்தமாய், ததேகோபாயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே மநஸஸுத்திபிறக்கும்.

§ (கங்குல் பகலரதியித்தயாதி, வெள்ளையாம்) உபாயாந்தர விஷயமாக, ஓரங்கரைப்பார்த்து - ஒருகிறவாங்கரைப்பார்த்து. அதாவது - * † உலகமுண்டபெருவாயனிலே, "அகலகில்லேன்" என்று - பூர்ணப்ரபத்திபண்ணினவிடத்திலும் பலித்த தில்லைமென்று, * உண்ணிலாவியிலே, "அப்பனை என்னை யாள்வானே" என்று - நின்றவிடத்திலேநிற்கவொட்டாமல் கூப்பிட, * திருவேங்கடத்தென்னனை யென்னப்பன், (க) "அரங்க நகர்மேயவப்பனாய், (உ) "மந்திபாய்" இய்யாதிப்படியே, * பைத்தபாம்பணையானவவன் * அரங்கத்தரவினனை யானாய் "பைகொள்பாம்பணையாபிவள் திறத்தருளாய்," "இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாய்" என்ற கேட்கும்படி * உறங்குவான்போல்யோசு செய்து * யோகநித்திரை சிந்தைசெய்து இவர் ரக்ஷணசிந்தைபண்ணிக்கொண்டாறலைக்கக்கிடக்கிறவவரைப்பார்த்தென்றபடி.

"தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டுந்தனையும் பற்றாதுபோலே யிருந்ததுஇவளாற்றாமையே; இதுக்கென்செய்வோம்" என்று அவராய்ப்புக்கார். அங்கு "அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா" என்றத்தை - இங்கு "என்றிருமகள் சேர்மார்பனை" என்றார்; "வண்ணமருளகொளணிமேகவண்ணை" என்றத்தை - "முகில்வண்ணன்" என்றார்; "அடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேனை" என்றத்தை "அடியையடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்" என்றார், (ஈ) "துளங்குநீண்முடி" என்றுதொடங்கி (ஈ) "ஆழிவண்ணநின்னடி யிணைபடைந்தேன்" என்றிறே ஐக்யமாகவருளிச்செய்தது. (ஈ) * சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையானேயிறே * பொன்னிசூழ் திருவரங்கனாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இவர் ரக்ஷணசிந்தைக்குப் பாய்கானதேஸம்பாற்கடல் அரங்கம்போலே.) (ஈஉ)

(க) அமல-ஈ. (உ) அமல-ஈ. (ஈ) தி-மொ-ஹ-அ-ஈ.
(ஈ) தி-மொ-ஹ-அ-ஈ. (ஈ) பெரி-தி-ஹ-ஈ-ஈ.
† உலகத்திலகத்திலே, § சூண்டலிதம் க்வாசிநம்.

கடுச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூட-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்
தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர்சென்றுபுக-உள்ளமங்கே
பற்றிநின்ற தன்மைபுகரும்சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமழியார். (கூட)

பதவுரை.

வெள்ளியநாமம்	போக்யமான பகவந்நாமங்களை
கேட்டு	தாய்சொல்லக்கேட்டு
மோகம்விட்டு அகன்றபின்	மோஹம்விட்டு நீங்கினபின்பு
தெள்ளியமால்	விவேகியானஸர்வேஸ்வரன் (எழுந் தருளியிருக்கிற)
தென் திருப்பேர்	தென் திருப்பேர்நகரில்
சென்றுபுக	போய்ப்ரவேசிக்க,
உள்ளம் அங்கேபற்றி நின்ற	தமது திருவுள்ளம் அவ்விடத்திலே
தன்மைபுகரும்	ஊன்றிநின்ற மையை அருளிச் செய்த
சடகோபற்கு	ஆழ்வார் விஷயத்தில்
அற்றவர்கள்தாம்	அந்நயார் ஹரானவர்கள்
ஆழியார்	கம்பீரஹ்ருதயர்கள். (கூட)

அவ.---அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியநாமங்கேட்டு)
இதில் - தென் திருப்பேரிலே அபஹ்ருதசித்தரானபடியைப் பேசு
கிறபாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அ தெ ந் த ன் னெ லி ய ன் னி ல்; சீழ் - த ம் த சை தா ம்
வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே மோஹித்துக்கிடந்தவர், பெரியபெரு
மானுடைய திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிரோபசாரமாக அத்தாலே
யாய்வஸ்தராயுணர்ந்து, த த்வை லக்ஷணயா நுஸந்தானத்தாலே
அபஹ்ருதசித்தராய், பெரியபெருமானொழுந்தருளி யிருக்கிறதென்
திருப்பேரிலே போவதாகப்பதறிப்புறப்பட. "இப்படிப்பதறுகைநம்
ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது, அவர்தாமே வரக்கண்டுநம் ஸேஷத்வத்
தை நோக்கிக்கொண்டு பாட்டுற்றியிருக்கவேண்டாவோ" ? என்று
பரிஸரவர்த்திகள் நிவாரிக்க, "ஸ்ரீவதானான் அங்கேபோய்ச்சேருகை
தவிரேன்" என்று தம் தணியவை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறபடி.

† (பா) பகர்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூட-பா, வ்யாக்யாரம். கடுச

யை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற * வெள்ளைச்சரிசங்கி
லர்த்தத்தை "வெள்ளியநாமம்" இயாதியாலே யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா.—(வெள்ளியநாமங்கேட்டு - மோகம் - விட்டகன்றபின்)
பாவநத்வபோக்யத்வ தா(ய)ரகத்வாதி குணங்களைபுடைய, முகில்
வண்ணரான பெரியபெருமானுடைய திருநாமங்களைப் பாட்டுத்
தோறும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டு, சீழில் மோஹமானது
விட்டுப்போனபின்பு, (தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர் சென்றுபுக)
ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலே விவேகஜ் நான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்
கிறதென் திருப்பேரிலே, "தென் திருப்பேரையிற்சேர்வன்நானே"
என்றும் "திருப்பேரையிற்சேர்வன்சென்றே" என்றும் சென்று
புகுவதாகவொருப்பட, இவ்வதிப்ரவ்ருத்தியைத் தாய்மாரும்
தோழிமாரும் தடஸ்தராயுள்ளாருங்கண்டு, "இப்படி ஸஹஸத்தி
லே யொருப்படுகையுத்தமன்று" என்றுநிஷேதிக்க, (உள்ளமங்கே
பற்றி நின்றதன்மை புகரும்) திருவுள்ளம் தம்மையொழியவும்
*முந்தற்றநெஞ்சாய் வீற்றிருந்த விவ்விஷயத்திலே மறுபாடுருவ
ஊன்றிநின்றஸ்வபாவத்தைநிஷேதிப்பார்க்குருளிச்செய்யுமாழ்வார்.

அதாவது--"நானக்கருங்குழல் தோழியீர்காளன்னையர் காளய
ற்சேரியீர்காள் நானித்தனி நெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்" என்று
தொடங்கி "கண்ணன் செங்கனிவாயின்றிறத்ததுவே" என்றும்,
"செங்கனிவாயின்றிறத்ததாயும்" என்றுதொடங்கி "நங்கள் பூரா
னுக்கென்னெஞ்சந்தோழிநானும் நிறையுமிழந்ததுவே" என்றும்,
"இழந்தவெம்மாமைத் திறத்துப்போன வென்னெஞ்சினருமங்கே
யொழிந்தார்" என்றுதொடங்கி "அன்னையர்காளன்னையென்
முனிந்தே" என்றும், "கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற்
றேன்-காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமினே" என்றும், "காலம்பெற
வென்னைக்காட்டுமின்கள்" "என்றும், "பேரையிற்சேர்ப்புக்கென்
னெஞ்சம் நாடிப்பேர்த்து வரவெங்கும் காணமாட்டேன் - என்
னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே" என்றும், "நெஞ்ச கிறறவு
மெனக்கிங்கிலை" என்றும், "நிகரில் முகில்வண்ணன் தேமிபாணன்
னெஞ்சங் கவர்ந்தெனையுழியானே" என்றுமிப்படி தாமங்கே பத

கருக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுச-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுங்காட்டி
வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க—ஊழிலவை
தன்னையின்றுபோற்கண்டு தானுரைத்தமாறன் சொல்
பன்னுவரே நல்லது கற்பார்.

(சுச)

பா (வசுலா)வரானபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (க) “சு
வ்யாபெஷ்யா உநவூஷிநஃ - அஸ்யாதேவ்யாமநஸ்தஸ்மிந்” என்னக்
கடவதிதே.

அன்றிக்கே, “வெள்ளியநாமங்கேட்டுவிட்டகன்றபின் மோ
கம் - தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்று புகுந்துள்ள மங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும்” என்று ஏகவாக்யமர்க யோஜிக்கவு
மாம். (உள்ளமங்கே பற்றிநின்றதன்மைபகரும் சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமாழியார்) இத்திருவாய்மொழிமுக்கே தந்திருவுள்
ளம் திருப்பேரிவிருப்பிலே அபஹ்ருதமானபடியை யருளிச்செய்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே, (உ) “தேவுமற்றறியேன்” என்றவர்கள்.
(தாம்) இப்படியான பெருமையை யுடையதாங்கள். (ஆழியார்)
“அவரடிமைத்திறத்தாழியார்” என்னுமவர்களிலும் இவர்களே(ங)
* சுமாயஹவஹிஸிஸு - அகாதபகவத்பக்தி விந்துவான
நாதமுனிகளைப்போலே (ச) * மிககவேதியர் வேதத்தினுட்பொ
ருளையறியவல்லரான அகாத(ய)ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை யுடையார்.

பதவுரை.

ஆழிவண்ணன்	கடல்வண்ணனை எம்பெருமான்
தன்விசயமானவை முற்றும்	தன் விஜயபரம்பரைகளை முழுதும்
காட்டி	காட்டி
இதனால் வாழ் என்று	இதனால் வாழ்ந்துபோமென்று
	(ஆழ்வாரைநோக்கி அருளிச்
	செய்து)
மகிழ்ந்து நிற்க	ஸந்தோஷித்திருக்க,
ஊழிலவைதன்னை	பழையனவாய்க்கழிந்த அபதாரங்
	களை

(க) ரா-ஸா-கரு-ருஉ, (உ) கண்ணி-உ, (ங) ஸ்தோ-ர, (ச) கண்ணி-க,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுச-பா, வ்யாக்யாரம், கருக

இன்று போல்கண்டு

தான் உரைத்த

மாறன்சொல்

பன்னுவரே

நல்லதுகற்பார்

இன்று நடந்தவைபோல் ஸாக்ஷாத்
கரித்து

தாம் அநுபவித்ததற்கும் போக்கு
விடாக அருளிச்செய்த

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியை

அநுஸந்திப்பவர்களே

விலக்ஷணஸப்தங்களை அப்யஸிப்ப
வர்களாவார். (சுச)

அவ.—அநுபத்துநாலாம்பாட்டு. (ஆழிவண்ணன்) இதில் -
விஜயபரம்பரைகளைப்பேசினபடியை யநுபவித்தருளிச்செய்கிறார்.
அநிதந்நனே யென்னில்; “மண்டிணிஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்
விசும்புங்கழியப்பெரிதால்” என்று பக்த்யதிஸயத்தாலே அவஸந்ந
ரானவிவர் தளர்த்தியை மாற்றித் தரிப்பிக்கைக்கு “பேயெயில்
சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்” என்று ப்ரஸ்துதமான
வவதார சரிதமாயுள்ள, த்ரைவிக்ரமணந்தொடங்கி கோவர்த்தக
நோத்தரணபர்யந்தமான விஜயபரம்பரையைப் பத்தும்பத்தாக
வவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதை யநுபவித்து ஹ்ருஷ்டாகிர
* ஆழியெழுச்சங்கிலர்த்தத்தை - “ஆழிவண்ணன்” இத்தயாதியாலே
யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவை முற்றுங்காட்டி
வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க) அதாவது - சீழ் (ங) “ஆழிநீர்
வண்ணையச்சுதனை” என்று - ப்ரமஹ்ரமானவடிவை யுடையவர்
வேஸ்வரன், தன் விஜயபரம்பரைகளான ஸர்வசேஷ்டிதங்களையும்
இவர்க்கு விஷயமாம்படி காட்டி, ஏவம்விதமான விவற்றலே ஹ்ரு
ஷ்டராய் வாழுமென்றுசொல்லி, அவ்வாகாரங்களைக்காட்டிக்கொ
டுநிற்க.

(க) “விராநிவஹுதவெஹுதூரகுகுஷிவஹி-க்ய - சிர
நிர்வருத்தமப்பேதத்ப்ரத்யக்ஷமிவதர்ஸிதம்” என்னும்படியே “ஆழி
யெழ” என்றுதொடங்கி “அப்பனுழியெழவுலகங்கொண்டவாரே”
என்று-த்ரைவிக்ரமணத்தையும்; “ஆமலைக்கெதிர்த்தோடுமொலி”
என்றுதொடங்கி “அப்பன் சாமுபடவமுதங்கொண்டநான்மே”

(க) ரா-பா-ச-கங்

கருஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

என்று - அம்ருதமதநவைசிதிரியையும்; “நான்றிலவேழ்மண்ணும்” என்றுதொடங்கி “அப்பனூன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே” என்று-பூம்புத்த(ஐ)ரணஸக்தியையும்; “நாளுமெழ” என்று தொடங்கி-அப்பனூழ்யெழவுலகமுண்டவூணே’ என்று-ஐகந்ரிக(மு)ரணத்தையும்; ‘ஊணுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி’ என்றுதொடங்கி ‘அப்பன் காணுடைப்பாரதங்கையறைபோழ்தே” என்று - பாரதஸுமராத்புத்தவத்தையும்; “போழ்துமெலிந்தபுன்செக்கரில்” என்றுதொடங்கி “அப்பனூழ்துயர் செய்தசுரரைக்கொல்லுமாறே’ என்று - ஹிரண்யவிதாரணக்ரமத்தையும்; “மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்” என்றுதொடங்கி “அப்பன் நீறுபடவிலங்கை செற்றநேரே” என்று - ராவணநிராகரணத்தையும்; “நேர்சரிந்தான்” என்றுதொடங்கி “அப்பன் நேர்சரிவாணன் திண்டோள் கொண்டவன்றே” என்று - பாணபஹுவந்ச்சிதநசேஷ்டிகத்தையும்; “அன்று மண்ணீரெரிகால்” என்றுதொடங்கி “அப்பனன்று முதலுலகம் செய்ததுமே’ என்று ஐகந்ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும்; “மேய்நிரை கீழ்புக” என்றுதொடங்கி “அப்பன் தீமழைகாத்துக்குன்றமெடுத்தானே” என்று - கோவர்த்தநோத்த(ஐ)ரணஸாமர்த்தயத்தையுங்கண்டநுபவித்து; “குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடு மொன்றிநின்றசடகோபன்” என்றுமகிழ்ந்துகால் த(ய)ரித்து நின்றராயிற்று.

(க) “நடாஜீவஸூனவிஉஸூ-நெரு - நந்தாமியஸ்யநாபிதர்ஸநேந” என்னக்கடவதீறே. (ஊழிலவைதன்னை) பழையதாய்க்கழிந்தவந்தவபதாநங்களை. (இன்றுபோல்கண்டு) ப்ரத்யக்ஷமாக இன்றுபோலே யநுபவித்து. (தானுரைத்தமாறன்சொல்) தாமநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டருளிச்செய்த வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியை. (பன்னுவரே நல்லதுகற்பார்) ஆராய்ந்தநுஸந்திக்குமவர்களே, தங்கள் ப்ரியலிதங்களுக்குறுப்பாக விலக்ஷணஸுப்தங்களை யப்யஸிப்பராவர், ஶ்ரீதங்கள் ப்ரியலிதங்களுக்குறுப்பாக ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணமென்றறிந்தநுஸந்திக்குமவர்களே, எல்லாமறிந்தநுஸந்தித்தவர்களென்றதாயிற்று. (கூச)

(க) ரா-அ-கூ-கரு.

ஶ்ரீ இது ‘மாறன் தான் பன்னுவரே’ என்றபாடத்தைப்பற்ற.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கரு-டா, வ்யாக்யாரம். ௪௫௯

மூ.-கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் பற்றாமவிபவகுணப்பண்புகளை—உற்றுணர்ந்து மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழவை வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல் பண்ணிவினிதான தமிழ்ப்பா. (கரு)

பதவுரை.

கற்றோர்

ஸகலஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையுங்
சுற்றவர்களான தபரா தவஸு-
தேவாதிகள்

கருதும்

ஆதரிக்கிற

விசயங்களுக்கு எல்லாம்

விஜயங்களுக்கெல்லாம்

பற்று ஆம்

ஆஸ்ரயமாகிய

விபவகுணப்பண்புகளை

விபலாவதாரகுண ஸ்வபாவங்களை

உற்று உணர்ந்து

ஆராய்ந்தறிந்து

மண்ணில் உள்ளோர்தம் இழவை பூமியிலுள்ளவர்கள் பகவதநுப

வத்தை இழக்கும்படியை

வாய்ந்து உரைத்த

பொருந்தி அருளிச்செய்த

மாறன்சொல்

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியானது

பண்ணில் இனிதான

பண்ணிசையில் பரமபோக்யமான

தமிழ்ப்பா

த்ராவிட ப்ரஹ்மஸம்ஹிதை. (கரு)

அவ. — (கற்றோர் கருதும்) இதில் - “விஜயங்களுக்கடியான விபவங்களையிழப்பதே” என்று வெறுத்தபடியை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஜயபரம்பரைக்கடியான விபவகுணங்களை யநுஸந்தித்து “படுக்கைக்கீழேதன(யந)ங்கிடக்கக்கால்வீங்கிச்சாவாரைப்போலே, இம்மஹாநிதியுண்டாயிருக்கவிவர்களித்தையிழந்து அநர்த்தப்படுவதே” என்றுஸம்ஸாரிகளிழவுக்குவெறுக்கிற * கற்பாரிராமபிரானிலர்த்தத்தை “கற்றோர் கருதும்” இப்பாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் பற்றும் விபவகுணப்பண்புகளை யுற்றுணர்ந்து) அதாவது - ஸகலஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களைக்கற்ற சகர்வர்த்தி, ஸ்ரீவஸு-தேவர், ஸ்ரீஆம்பவான்,

மஹாராஜர், திருவடிமுதலாயுள்ள வவதார விஜயஹர்ஷிகளானவர்
கள் ஆதரிக்கும் விஜயங்களுக்கெல்லாமாஸ்ரயமாயுள்ள வவதாரமர்
ன விபவகுணஸ்வபாவங்களை; அவதாரந்தோறும் ததநுகுணமாக
குணங்களும் பேதித்திறே யிருப்பது; அவைதானூஸரித ரக்ஷணத்
துக்குறுப்பாகையாலே; அவற்றின் ஸ்வபாவத்தை யுற்றுணர்ந்து,
அவற்றின்படியை மேலெழவன்றிக்கே அந்தரங்கமாக வாராய்ந்து,
அகாவது - (க) "ராரொ ராரொ ராரொ ஐகி - ராமோ ராமோ
ராமஐதி" என்றும், "கற்பாரி ராமபிராணையல்லால் மற்று
ங்கற்பரோ" என்றும் நடந்தமைகேட்டும் - நாட்டிற்
பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ" என்றும், "தன்மை
யறிவாரை யறிந்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால்
மற்றுங்கேட்பரோ" என்றும், "தோற்றியசூழல்கள்கிந்தித்து
தன்மைபறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ" என்றும், "கேழற்
றிரு வருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்தவர் - சூழல்கள் கிந்திக்கில்
மாயன்சமூலன்றிச் சூழ்வரோ" என்றும், "கோட்டங்கை வாமந
னாய்ச் செய்தகூத்துக்கள் கண்டும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்
காளன்றியாவரோ" என்றும், "கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்
டுடன் சென்றதுணர்ந்தும் - கண்டுத்தெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்
காளன்றியாவரோ" என்றும், "இரணியனாகத்தை மல்லரியுருவாய்
ச்செய்த மாயமறிந்தும்-செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்றன்சீரன்றிக்
கற்பரோ" என்றும், "நடந்த நல்வார்த்தை யறிந்தும் - மாயவற்
காளன்றியாவரோ" என்றும், "அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்
ணித்தெளிவுற்று- மாயவற்காளன்றியாவரோ" என்றுமிப்படிப்பத்
தும்பத்தாக வாராய்ந்தென்கை. (மண்ணிலுள்ளோர் தம்மீழவை)
"அவன் குணமிப்படியா யிருக்கவித்தை யிழப்பதே" என்றுபூமியி
லுண்டானவர்கள் பகவத்குணாதுபவாஸூபத்தை, (வாய்ந்துரைத்த
மாறன்சொல்) ஸூலபராய்க்கிட்டி நின்று அந்தரங்கமாக வருளிச்
செய்தவாழ்வார் திவ்வஸூக்தியானது. (பண்ணிவினிதான தமிழ்
ப்பா) நடராசத்தோடேகூடி, த்ராவிடஸூப்தருபமான சந்தஸ்ஸூ-
இப்படி காந்தத்தோடேகூடின விதுவுமொரு சந்தஸ்ஸே பென்றீடு
பாடாயிருக்கிறது. (கூடு)

(க) ரா-யு-க-க-க-க,

மூ.—பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன்
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றைத்—தூமனத்தால்
நண்ணிபவனைக்காண நன்குருகிக்கூப்பிட்ட
வண்ணலை நண்ணுரேழையர். (கக௧)

பதவுரை.

பாமருவு வேதம் பகர்	சந்தஸ்ஸூக்களோடு கூடின வேதங் களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
மால்குணங்களுடன்	பவ்யமான கல்யாணகுணங்களோ டேகூடி
ஆம் அழகு வேண்டப்பாடாம்	நன்றான அழகு மேன்மையாகிற அவற்றை
அவற்றை	பரிசூத்தார்த: கரணஸாக்ஷாத் காரத்தாலேகிட்டி அநுபவித்து
தூமனத்தால் நண்ணி	மேற்சொன்ன குணவிபிஷ்டனான வனை ப்ரத்பக்ஷமாகக்கிட்டி அநு பவிக்க இச்சித்து
அவனைக்காண	நன்றுருகி ஓ என்று கூவின ஸ்வாமியான ஆழ்வாரை
நன்கு உருகி	ஆஸ்ரயிபாதவர்கள் ஏழைகளாவர். (கக௧)
கூப்பிட்ட	
அண்ணலை	
நண்ணார்	
ஏழையர்	

அவ. — அநுபத்தாரும்பாட்டு. (பாமருவு) இதில்-எம்பெரு
மானுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்ட பாசுரத்தை யநு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; * கற்பாரில் -
நிரவதிகபோக்யங்களான கல்யாண குணங்களையுடைய வெம்பெ
ருமானுடைய ப்ராப்யத்வம் ப்ராபகத்வம் விரோதிநிவர்த்தகத்வ
மாகிற விவ்வோஸ்வபாவங்களை யநுஸந்தித்து, "இப்படிக்குணாக
னவனை யநுபவிக்கவேணும்" என்றாசைப்பட்டுக் கிடையாமை
யாலே, அம்புபட்டாரைப்போலே கிடந்துதுழைக்கின்றபாமருமுவு
ல்கிலர்த்தத்தை "பாமருவுவேதம்" இப்பாதிபாலே யருளிச்செய்கி
றாரென்கை.

‡ (பா) மேம்பட்ட.

† (பா) தழைக்கின்ற.

கௌச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுள-பா வ்யாக்யாரம்.

மூ.-ஏழையர் கள்நெஞ்சை யினகுவிக்குமாலழகு
சூழவந்துதோன்றித்துயர் விளைக்க - ஆமுமனம்
தன்னுடனையவழகைத்தானுரைத்த மாறன்பால்
மன்னுமவர் தீவினைபோம் மாய்ந்து. (கௌ)

(ஊ)தலை கூப்பிடுகிற ஸர்வாத்மஸோஷியான வாழ்வாரையாராயியார்கள். அதுக்கடி-இதரவிஷயசாபல்யமிதே. "இப்படி ஸுலபராய் ப்ராப்தஸோஷியான வாழ்வாரை லபியாதே இதரவிஷய சபலராவதே" என்றுவெறுக்கிறார். (கௌ)

பதவுரை.

ஏழையர்கள்	சபலரான ஸம்ஸாரிகளுடைய
நெஞ்சு	மநஸ்ஸை
இளகுவிக்கும்	உருக்குகின்ற
மால் அழகு	எம்பெருமானுடைய அழகானது
சூழவந்து தோன்றி	எங்குஞ்சூழ்ந்து காணப்பட்டு
துயர்விளைக்க	வருத்தத்தை உண்டாக்க,
ஆமும் மனம் தன்னுடனே	அத்துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்த மனத்தோடே
அவ்வழகை	அந்த ஸௌந்தர்யத்தை
தாம் உரைத்த	நாமே அதுபலித்தருளிச்செய்த
மாறன்பால்	ஆழ்வார் விஷயத்தில்
மன்னுமவர்	பொருந்தியிருப்போருடைய
தீவினை	பாவமானது
மாய்ந்துபோம்	நசித்துப்போம். (கௌ)

அவ. - அதுபத்தேழாம்பாட்டு(ஏழையர்கள்நெஞ்சை) இதில்- அவனுடைய வுத்தமாங்கத்தலழகு ஒருமுகமாய் நனிகிறபடியைப்பேசுகிற ஸூத்திரையயநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; "மல்குரீலச்சுடர்தழைப்ப" என்றுகீழ்ப் ப்ராஸ்துதமான வெம்பெருமானுடையவழகு திருவுள்ளத்திலே யூற்றிருந்து, அத்நையேயிடைவிடாமல் (ஊ)பாவித்து(ஊ)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வழகு ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாசமாய்த்தோற்றி, தனித்தனியும் திரளவுமொருமுகஞ்செய்துநலிய, தாம் நலிவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுள-பா, வ்யாக்யாரம். கௌ

உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறொருபிராட்டி பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிற * ஏழையரானியிலர் தத்ததை "ஏழையர்கள்" இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறொன்னை.

வ்யா.-(ஏழையர்கள் நெஞ்சையினகுவிக்கும் மாலழகு)ச(உ)பலைகளான வபலைகளுடைய மநஸ்ஸை த்ர(ஈ)விப்பிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய * ஸம்மமந முகாம்புஜத்தில் நயநஸௌந்தர்யம். (சூழவந்து தோன்றித்துயர்விளைக்க) எங்கும்சூழ்ந்து ஸம்ருதிவிஷயமாய் பாத(வாய)கமாயிதே துக்கத்தைவிளைப்பது. அதாவது(க)- 'வ்யுக்ஷேவ்யுக்ஷஹிவஸ்யூதி - வாஸஹவ்யூதிவாணக்ய - வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேஹிபஸ்யாமி-பாசஹஸ்தமிவாந்தகம்" என்னும்படி, 'ஏழையரானியுண்ணுமினைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்" என்கிறமுதற்பாட்டையடியொத்தினபடி.

(ஆமுமனத்தன்னுடனே யவ்வழகைத்தானுரைத்த) "வெண்ணெயுண்டான்றிரு மூக்கெனதானியுள்ளேமாட்டியவல் விளக்கின்சுடராய் நிற்கும்" என்றும், "நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான் தொண்டைவாயேயுல்திசையுள்ளல்லாம் வந்துதோன்றும்" என்றும், "கண்ணபெருமான் புருவமவையெயென்னுயிர் மேலனவாயடுகின்றன வென்றுநின்றே" என்றும், "குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவலெனதானியும்" என்றும், "பைவிடப்பாம்பணையான்றிருக்குண்டலக்காதுகளே கைவிடலொன்று மின்றியடுகின்றன" என்றும், "பெருயான்றன்றிரு துதலேகோள் மன்னியாவியும்" என்றும், இப்படித் தனித்தனியும்; "கோளிழைத்தாமரையும்" இத்தயாதிப்படியே ஒருமுகமாகவும்; அதுக்குமேலே, (உ) "செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல் பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப" என்றும், (ஈ) "வொடவயக்க விஷி தூவக்ய - லலாடபர்யந்த விளம்பிதாலகம்" என்றும்சொல்லும்படியாய், 'மாயன்சூழல்விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரைக்கள்கின்றவாறு" என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.

இப்படி துக்கமக்கமான மநஸ்ஸுடனே. (அவ்வழகைத்தானுரைத்தமாறன்பால் மன்னுமவர் தீவினைபோய்மாய்ந்து) நிர

(க) ரா-ஆ-நக-சூ. (உ) பெரி.தி-க-உ. (ஈ) ஸ்தோ-ர

மூ —மாயாமறன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே
தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோ—டாயாமல்
வாய்ந்துநிற்குமாயன் வளமுரைத்த மாறணைநாம்
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாளென்று. (சுஅ)

வதிகபோக்யமான அந்த உத்தமாங்கத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை யநுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வார் விஷயத்திலே பொருந்தியிருக் குமவர்களுடைய ப்ரபலப்ரதிபந்தகம் நசித்துநிஸ்ஸேஷமாகப் போம் தீவினை - துஷ்கர்மம். “மாறன்சொல்லமன்னுமவர் தீவினை போம்மாய்ந்து” என்றுபாடமானபோது, ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியை மநஸ்ஸிலேபொருந்தி யநுஸந்திக்குமவர்கள் ப்ரதிபந்தகம் நிஸ்ஸேஷமாகப் போமென்றபடி. (சுஎ)

பதவுரை.

மாயாமல்தன்னைவைத்த	தமது ஸேஷத்வஸ்வரூபம் நஸியா மல் தம்மைவைத்த
வைசித்திரியாலே	விசித்ராகரரதையாலே
தீயாவிசித்திரமா	தீ முதலான பஞ்சபூதங்களும் ஒன் றின் காரியம் ஒன்றுக்கின்றிக்கே வெவ்வேறுருவாய்
சேர்பொருளோடு	சேதநவர்க்கங்களும் அப்படியே வெவ்வேறுருவ மாகையாலே விசித்ரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த்தங்களோடே
ஆயாமல்	அவற்றின் - தோஷங்களை ஆராயா மல்
வாய்ந்துநிற்கும்	அவற்றோடு பொருந்திற்கிற
மாயன்வளம்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபூதிவிஷ்ணு தாரத்தை
உரைத்த	அருளிச்செய்த
மாறணை	ஆழ்வாரை
நாம் ஏய்ந்து உரைத்து	நாம்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச் சொல்லி
வாழும்நாள் என்று	வாழும்காலம் எக்காலமோ? (சுஅ)

அவ. — அநுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (மாயாமல்) இதில் - எம் பெருமான் காட்டின விசித்ரஜகதா காரதையை யநுபவித்து விஸ்மிதராயருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை யநுபவித்தருளிச்செய்கிறார். அதென்றனெயென்னில் * ஏழையராவியில் - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடும்படி யாற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கச் செய்தேயும், தம்மையறியாதபடிவைத்து நோக்கிக்கொண்டு போருகிற விவ்வாஸ்சர்யத்தைக் கண்டு இவர் விஸ்மிதராக, “இதொன்று கண்டோநீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறது,” என்று அவன் தன்னுடைய வாஸ்சர்ய ஜகதா காரத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை யநுபவித்து விஸ்மிதராகிற மாயாவாமன னிலர்த்தத்தை “மாயாமல் தன்னைவைத்த” இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (மாயாமல் தன்னைவைத்தவை சித்திரியாலே) அதாவது - ஸரண்யனான வுனக்கு அஜ்ஞாநாஸக்திகளாகிற தோஷபின் றிக்கே ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்களுண்டாயிருக்க, ஸரணாகதனை வெனக்கு ஆகிஞ்சர்யநர்யகதித்வங்களும் ஆர்த்தியுமுண்டாகையாலே அதிகாரி மாந்த்யமின்றிக்கேயிருக்க வைத்தவிதில் பொருந்தாதவென்னை வைத்து நடத்திக்கொண்டுபோகிறதுக்கு வேறுதவென்? என்று - “பாசங்களீர்க்கி” என்றுதொடங்கி “மாயவனே யருளாய்” என்று அவன் தன்னைக்கேட்க, அவனும் அதுக்கு நிருத்தராக “இதொன்றிருந்தபடியென்? என்று இவ்வாஸ்சர்யத்திலே இவர் விஸ்மிதராக, அவனவற்றைக் கண்டுவைத்து “இதோராஸ்சர்யமோ” என்று தன் விசித்ரஜகதா காரதையைக்காட்ட, (தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோடு) “மாயாவாமனனே” என்றுதொடங்கி “இவையென்னவிசித்திரமே” என்றத்தைப்பின்சென்றருளிச் செய்தபடி.

தீயாதியாக பஞ்சபூதங்களுமொன்றின் கார்யமொன்றுக்கின்றிக்கே விவிதா(டா)காரமாய் சேதநவர்க்க(அ)ங்களும்படியே விவிதா காரமாகையாலே விசித்ரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த்தங்களோடு, (ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்கும் மாயன்) அவற்றின் தோஷங்களையாராயாமல் வாய்ந்து நிற்கும்மாயன். “ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்கும்” என்றுபாடமாய் நிரந்தரமாகச்சேர்ந்து நிற்குமென்றாகவுமாம்.

மு.-என்றனை நீ யிங்குவைத்ததே துக்கெனமாலும்
என்றனுக்கு மென்றமர்க்கு மின்பமதாம்—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலாமை பகர் மாறன்
பாடணைவார்க்குண்டாமின்பம். (கக)

பொருந்திநிற்குமாஸ்சர்ய சுக்தியுத்தன ஸர்வேஸ்வரன். “மா
யா” என்றத்தைப்பேசினபடி. (வளமுரைத்த) விபூதிவிஸ்தார
த்தை யருளிச்செய்த.

அதாவது - (க) ‘வ - ரா ஊ - டி கார ஜி - ர - டி - ரா ஊ -
நகெரா யவஸாஜாவஹ: - புராபூத்வாம்ருதுர்த்தாந்த: - நக்ரோ
தவஸமாபந: ” என்றும்படி, ‘அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்
முடி யச்சதனை யருளாய் - பின்னும் வெங்கண் வெங்குற்றமுமா
மிவையென்னவிசித்திரமே” என்றும், ‘சித்திரத்தேர்வலவா - வித்த
கத்தால் நின்றிநீ’ என்றும், ‘கள்ளவிழ்தாமரைக் கண்கண்ணனே -
உள்ளப்பல் யோசுசெய்தி’ என்றும், ‘பாசங்கள் நீக்கியென்னை -
இவையென்னமயக்குக்களே” என்றும், ‘மயக்காவாமனனே-இவை
யென்னதுயரங்களே” என்றும், ‘துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணு -
இவையென்ன சுண்டாயங்களே” என்றும், ‘என்னசுண்டாயங்களா
லென்றனே நின்றிட்டாய் - இவையென்னவியற்கைகளே” என்றும்,
‘என்னவியற்கைகளால் நின்றிட்டாய் - உலப்பில்லை நுணுக்கங்க
ளே” என்றும், ‘இல்லை நுணுக்கங்களே - அச்சதனை - அதவே
புனக்காம்வண்ணமே” என்றுமிப்படி அவன் விசித்ர விபூதிவிஸ்த
ாரயுத்தன யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (மாயன்
வளமுரைத்தமாறனை) இப்படி விசித்ரஜகதாசாரானவன் ஸம்பத்
தை யநுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வாரை. (நாமேயந்தரைத்து
வாமுநாளென்று) நாம்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச்சொல்லி வா
முங்கால்மாகவற்றே? அன்றுமொருநாளாகவற்றேவென்றபடி. கக அ

பதவுரை.

என்றனை ‘ஸம்ஸாரத்திற்பொருந்தாதஎன்னை
நீ இங்குவைத்தது நீ இவ்விபூதியில் வைத்தது
எதுக்கு என எதற்காக?’ என்று(எம்பெருமானை
ஆழ்வார்) கேட்க.

மாலும்
என்றனக்கும்
என்தமர்க்கும்
இன்பமதா
நன்று கவிபாட என

கைமாறுஇலாமை

பகர்
மாறன்பாடு
அணைவார்க்கு
இன்பம் உண்டாம்

எம்பெருமானும்
“எனக்கும்
என் அடியார்க்கும்
போக்யமாக
நல்லகவினைப்பாடும் பொருட்டு”
என்று விடையருள,
எம்பெருமான் செய்த உபகாரத்
திற்குப் பரத்யுபகாரம் தம்மிடத்தி
வில்லாமையை
அருளிச்செய்த
ஆழ்வார்பக்கவில்
கிட்டிமவர்க்கு
ஆரந்தமுண்டாகும். (கக)

அவ, — அநுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (என்றனை நீ) இதில் -
அவன் திருவாய்மொழிபாடுவித்தபடியை யநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிற
பாசரத்தை யநுபதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்;
‘எனக்கு ருசிபின்றிக்கே யிருக்க ஸம்ஸாரத்திலே என்னை வைத்த
துக்கு ஹேதுவென்?’ என்றுகேட்க, ‘உம்மைக்கொண்டு நமக்கும்
நம்முடையார்க்கு மநுபவிக்கலாம்படி விலக்ஷணமான திருவாய்
மொழி ப்ரபந்தத்தைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவைத்தோங்கா
ணும்” என்று நேர்கொடுநேரான பரிஹாரத்தை அவனருளிச்செ
ய்ய, ‘வேதங்கள், வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள், இவர்களுண்
டாயிருக்க, அத்யந்த ஹேயனான வென்னைக்கொண்டு, வேதங்க
ளாலு மெல்லை காணவொண்ணாத தன்வைபவத்துக்குத் தகுதியாக
விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொண்ட
விம்மஹோபகாரத்துக்கு உபய விபூதியிலும் ஸத்ருஸமாகச் செய்
யத் தக்கதொரு ப்ரத்யுபகார மில்லை” என்று தலை சிவத்துப்படு
கிற * என்றைக்கு மென்ணையிலர்த்தத்தை, “என்றனை நீ” இதயாதி
யாலே யருளிச்செய்கிற ரென்கை.

வ்யா—(என்றனை நீ யிங்குவைத்த தே துக்கென) அவன் காட்
டினதாகையாலே விசித்ர விபூதியை யநுபவித்து, மீளவும் பூர்வப்ர

கன 0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம்.

க்ருதமான தம்முடைய ஸங்கையை, “பாசங்கள் நீக்கியென்னை யுனக்கேயறக் கொண்டிட்டு நீவாசமலர்த்தண்டுடாய் முடிமாயவனையருளாய்” என்று கேட்க, (என்றனை நீ) ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாத வெண்ணை நீ; ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாதாரையேற விடுகைக்கு ஸர்வஸக்தியுத்தனான நீ. (இங்கு) * இருள் தருமாநூலமான விவ்ஷிபூதியிலே. (வைத்ததேதுக்கென) ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாயிருக்க, என்ன ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றவைத்த தென்ன,

(மாலுமென்றனக்கு மென்றமர்க்கு மின்பமதா நன்றுகவிபாடவென) திருமாலான வெனக்கினிதாகவும், * திருமாலடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிதாகவும், விலக்ஷணமாய் “கவியமுதம்” என்னும்படியானவினிய கவிதைப் பாடவைத்தோமென்ன; தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு, வேதங்களும்கூட, அக்தைப் பின்சென்ற வைதிகரான வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான பரமநுஷிகளும், * செந்தமிழ் பாடுவாராய் (க) “பெருந்தமிழனல்வேள் பெரிது” என்று ப்ரஸம்ஸிப்பாருமான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க. (கவிபாடவென கைம்மாறில்லாமை) “கவிபாட வைத்தோம்” என்றவிந்த வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாமையை.

(பகர் மாறன்) அருளிச்செய்த வாழ்வார். அதாவது-“என்றைக்கும் - என் சொல்லி சிற்பனே” “என்சொல்லி நிற்பன் - என்முன் சொல்லும் மூவுருவாமுதல்வனை” “ஆம்முதல்வனிவனென்று-என் வாய் முதல்ப்பனை பென்று மறப்பனே” “செப்பமே செய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு - அப்பனையென்று மறப்பன்” “சீர்கண்டு கொண்டி - பார் பாவின் கவிபாடுபரமரே” “இன்கவிபாடும் பரமகவிசுளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - வன்கவி பாடுமென்வைகுந்த நாதனே” “வைகுந்த நாதன் - எந்நான் சிந்தித்தார்வனே” “ஆர்வனே - சீர்பெறவின் கவி சொன்ன திறத்துக்கே” “திறத்துக்கு-உறப்பலவின் கவி சொன்ன உதவிக்கே” “உதவி கைம்மாறென்னுயிர் - எதுவுமொன்று மில்லை செய்வதிங்கு மங்கே” என்றிப்படி உபகார ஸம்ருத்யதஸபத்தாலே யீடு பட்டருளிச் செய்தவையென்கை.

(5) உ-திருவ எச.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எ-பா, வ்யாக்யாநம். களக

மு-இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை யிந்திரையோடு அன்புற்றுவாழ் திருவாறன் விளையில-துன்பமறக் கண்டடிமை செய்யக் கருதியமாரன்சமுலே திண்டிறலோர் யாவர்க்குந்தேவு. (எ0)

(க) “என் சொல்லி எந்நான் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிறவதிலுபகாரஸம்ருதியோடே” என்றிதேறநாயனரு மருளிச்செய்தது. (உ) “உதவி-வி-ஓ-ஸ-ஹ-ஸூ-ரணி ஸூரகாநா ஶ-ஹ-ஶ-ஶ-ச-துர்விம்ஸ-த-ஸ-ஹ-ஸ-ராணி ஸ்லோகாநாமுத்தவாந்ருஷி” என்னும்படி, * பாலைமுதன்னவான * இங்ஙனே சொன்ன வோராயிரமான * உறப்பலவின் கவிதைப் பாடுவிகையாலே யிவர்க் கீடுபாடாயிருக்கிறது. (கைம்மாறில்லாமை பகர்மாறன் பாடனைவார்க் குண்டா. மின்பம்) இப்படிச்சுருதஜ்ஞரான வாழ்வார் பரிஸரவர்த்திகளாம்படி கிட்டுவார்க்கு ஆந்த முண்டாம். “எந்நனே சொல்லி மின்பம் பயக்குமே” என்கிற நிர்ப்பந்தமும் வேண்டா, கேவலம் கிட்டவமையும். (கூக)

பதவுரை.

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை	போக்யமான திருவாய்மொழியைத்
	தம்மைக்கொண்டு பாடுவித்த
	பெருமானே
இந்திரையோடு	பெரியபிராட்டியாரோடுகூடி
அன்புற்றுவாழ்	மகிழ்ந்து வாழ்கின்ற
திருவாறன் விளையில	திருவாறன் விளையென்னுத் திருப்பதியில்
துன்பம் அறக்கண்டு	தமது வருத்தந் தீரும்படிகண்டு
அடிமை செய்யக்கருதிய	கைநகரீயம் பண்ண ஆசைப்பட்ட
மாறன்சமுலே	ஆழ்வார் திருவடிகளே
திண்டிறலோர் யாவர்க்கும்	த்ருடாத்வஸாயிகளான அனைவர்க்கும்
தேவு	பாதேவகையாகும். (எ0)

(5) ஆசார்யம்கூ-ஶ.

(உ) பா பா-ஶ-உ.

கேசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எஉ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்குமாலறிய
விங்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதென்—சங்கையினால்
தன்னுயிரின்மற்றினசை தானொழிந்த மாறன்றன்
அந்கிலையையாய்ந்துரைத்தானங்கு. (எஉ.)

பதவுரை.

நங்கருத்தை	நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை
நன்றாகநாடிநிற்கும்	நன்றாக ஆராய்ந்துபோருகிற
மால்அறிய	எம்பெருமான் அறிய
இங்கு இவற்றில் ஆசை	இவ்வியூதியில் விருப்பம்
எமக்கு உளதென்சங்கையினால்	எமக்குண்டென்னு மதிசுங்கையா லே
தன்உயிரில் மற்றில் நசைதான் ஒழிந்த மாறன்	ஆத்மாத்மீயங்களில் விருப்பமற்ற ஆழ்வார்
அந்கிலையையாய்ந்து அங்கு உரைத்தான்	அந்த ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து ஆராய்ந்தறிந்த அவ்வாறே அருளிச் செய்தார். (எஉ.)

அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு, (நங்கருத்தை) இதில் -
ஆழ்வார் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற * நங்கள்வரிவளையை யறு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; கீழ் - அதிசுங்கை
தீர்த்தமாத்ரமாய், ஸ்வாபேக்ஷிதமான பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பிற
வாமையாலே கலங்கி அவஸ்தாந்தராபந்ராய், ஸர்வஜ்ஞனா
வவனறிய நாமறியாதேயிருக்க, நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலே நசையு
ண்டாகவேணும்” என்றுபார்த்து ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசை
யற்றபடியை அந்யாபதேஸுத்தாலே யருளிச்செய்கிற *நங்கள் வரி
வளையிலர்த்தத்தை, “நங்கருத்தை” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா. - (நங்கருத்தை நன்றாகநாடிநிற்கும் மாலறிய) நம்மு
டைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக வாராய்ந்து போரும் மாலறியவென்
னுதல், நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக விரும்பி வர்த்தித்துப்
போரும் ஸர்வேஸ்வரனறியவென்னுதல், * உள்ளத்தேயுறை

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எஉ-பா, வ்யாக்யாரம் கேள்

மூ.—அங்கமர்பேணவவர் கீவேவாழ்திருமாம்கு
இங்கோர் பரிவரிலையென்றஞ்ச—எங்கும்
பரிவருளரென்னப்பயந்தீர்த்தமாத்ரன்
வரிகழற்றான் சேர்ந்தவர் வாழ்வார். (எஉ.)

யும் மாலிறே, இவர் * கருத்தையுறவீற்றிருந்தானும்; இப்படி
ஸர்வஜ்ஞனா ஸர்வேஸ்வரனறியும்படி. (இங்கிவற்றிலாசையெம
க்குளதென் சங்கையினால்) இந்தவியூதியிலே (உ) “பாசங்கள்நீக்கி
யெண்ணீ” என்னும்படி, பண்டே * ஏறாளிலும், * மாலுக்கு
வையத்திலும் கைகழன்ற விவற்றிலாசை; அவற்றையுபேக்ஷித்
திருக்கிற நமக்கு நாமறியாமல் தானறிந்ததாகச் சிறிதபேக்ஷையுண்
டென்று நினைத்திருக்கிறானென்கிற சங்கையினாலே, (தன்னுயிரின்
மற்றில்நசை தானொழிந்தமாத்ரன்றன் அந்கிலையையாய்ந்துரைத்
தானங்கு) ஆத்மாவிலும்அதுக்கசலான வாத்மீயங்களிலும் நசைய
ற்றவாழ்வார், அந்தஸ்வபாவத்தையாராய்ந்தருளிச்செய்தார் அத்த
சையிலே.

அதாவது - (க) “ஹந்ரூஜஹிஜோவாவாடி - ஹர்யாம்ஹ
மிமாப்பாபாம்” என்றுதாயோடுவறுத்து, (உ) “ராஜ்யஹாஹ
வராஜ்ய-ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய” என்றும், (உ) “நெஹிஜா
ஜ்ய - ரைச்சத்தராஜ்யம்” என்றும் நசையற்று, சித்ரகூடத்திலே
சென்று * ஸிரஸாயசித்துப் பாதுகைகளைப் பெற்றாப்போலே
இவரும், “வேங்கடவாணனை வேண்டிச்சென்று-சங்கஞ்சரிந்தனசா
யிழந்தேன்” என்றும், “கோல்வளையொடுமாமை கொள்வான்”
“கோல்வளை நெஞ்சத்துடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய விழந்துவை
கல் பல்வளையார் முன்பரிசுழிந்தேன்” “காலம்பலசென்றும் காண்ப
தாணையுங்களோடெங்கரிடையிலையே” “கடையறப்பாசங்கள்
விட்டபின்னையன்றி யவனவை காண்கொடானே” “நான்கொடுத்
தேணியென்கொடுக்கேன்” “நின்னிடையெனல்லெனென்றுநீங்கி”
“பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு”
என்றுமிப்படியாயிற்று அந்கிலையையாய்ந்துரைத்தபடி. (எஉ.)

பதவுரை.

அங்கு	அந்தகித்தியவியூதியிலே	[பண்ண
அமர்பேண	கித்தியஸூரிகள்	மங்களாஸாலும்

(க) ரா-அ-எஅ-உஉ, (உ) ரா-அ-அஉ-உஉ, (உ) ரா-ஸங்கேபே

கஎஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எங்-பா, வ்யாக்யாரம்.

அவர்நடுவேவாழ்
திருமாற்கு
இங்கு

ஓர்பரிவர் இலைஎன்று

எங்கும்
பரிவர் உளர்என்ன

பயம்தீர்ந்த
மாறன்
வரிகழல்தாள்

சேர்ந்தவர்
வாழ்வார்

அவர்களின்நடுவில் வாழ்கின்ற
ஸ்ரீரஃபதிக்கு
இவ்விபூதியில்

அஞ்ச-பரிவுடன் மங்களாஸாஸநம் பண்
ணுவார் ஒருவருமில்லை யென்று
பயப்பட

எவ்விடத்திலும்
பரிவுள்ளவர்களிருக்கிறார்களென்று
(எம்பெருமாண்)கூற,

அதனால் அச்சந்தீரப்பெற்ற
ஆழ்வாருடைய
வரியையுடைய வீரக்கழலோடே
கூடின திருவடிகளை

அடைந்தவர்கள்
உஜ்ஜீவிக்கப்பெறுவார்கள். (எங்)

அவ.-எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. (அங்கமார்பேண) இதில் -
பரிவரில்லை யென்று கலங்க,பரிவருளரென்று தேற்றினபாகுரத்தை
யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார், - எங்கனெயென்னில்; "ஓர் கோல
நீலநன்னெடுக்குன்றம் வருவதொப்பான்" என்றுகீழ்நுஸந்தித்தவ
னுடைய திவ்யவிந்ரஹ வைலக்ஷணயத்திலே திருவுள்ளம்சென்று,
"இப்படி ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக்கொள்கலமான
விவ்வடிவோடே ப்ரயோஜநாந்தரபரான தேவர்கள் கார்யம்செய்
கைக்காக ப்ரதிகூலர் வர்த்திக்கிற விஸ்ஸம்ஸாரத்திலே தனியே
வந்தவநரித்து ஸஞ்சரியாநின்றான்; எங்கேயென்னதீங்கு வரத்தேடு
கிறதோ" என்று இவர் வயிறெறிந்து ப(ஊ)யப்பட, "நமக்கு
முழுக்கூலுக்களும்முத்தரும்நித்யருமுண்டு;" நாம்தாங்கடலைக்குளப்
படிபோலே கலக்கவல்ல பெருமிடுக்கராகையாலே நமக்கொரு
குறைகளுமில்லை" என்று அவனருளிச்செய்ய, அச்சந்தீருகிற *
அங்குநிங்கிலர்த்தத்தை * அங்கமார்பேண விந்யாதியாலே யரு
ளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எங்-பா, வ்யாக்யாரம் கஎக

வ்யா.- (அங்கமார்பேண) (க) "ஆங்காரவாரமது" என்னுமா
போலே, தேசமது, தேசிகரவர்கள், பரிவின் மிகுதியது. நித்யவிபூ
தியிலே * பணியாவமரான நித்யஸூரிகள் நித்யமங்களாஸாஸநம்
பண்ண, அவர்கள் நடுவே வாழுகிற ஸ்ரீரஃபதியான வர்வேஸ்வர
னுக்கு, அப்படி (உ) * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவாரிங்
கொருவருமில்லை யென்று பயப்பட. அதாவது-"அங்குமிக்மும்"
என்றுதொடங்கி "அங்கஞ்சேரும் பூமகள் மண்மகளாய்ம
கள் சங்குசக்கரக்கையவென்பர் சரணமே" என்றும்,
"கனலாழி யரணத்தின்படையேந்திய விசுந்தகாளாயே - மரணம்
தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்" என்றும், இச்
சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணாதே, ஐஸ்வர்ய காமரும் ஆத்
மாதுபவ காமருமாபிப்படியன்பராய்ப்போருகையாலே, *வாளுந்
வில்லுங்கொண்டு பின்செல்லும் பரிவரொருவருமில்லையென்கிறது.

(பரிவரிலையென்றஞ்ச) "உன்கோலம் சாரொழில் காணலுற்றமும்
கொடியேற் "க" "திருநீலமணி பார்மேனியோடென் மனம் சூழுவரு
வாரே" என்றும், "கருமாமேனியன்பென்கா தல்கலக்கவே"
என்றும், "ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" என்றும், (ங்) "யந-
ராஃரியலம-ண-வநி-சூவி-கயா-ஃ-தநுராதாயஸகுணம் கநி
தரபிடகாதா?" (ச) "வ்யூஷ-தலூ-யந-ஷா-ணிக-ஷ-ணோ-ந-
ஜமா?ஹ - ப்ருஷ்டதல் து தநுஷ்பாணிரலக்ஷமணோ ஐகாமஹ"
என்னும்படி "உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமத்திங்கும்மேரொடொரு பா
டுழல்வாரோடியானுமுளனென்றே" என்றும், "என்றிற்ஞ்சொல்
லார் செய்வதென்" என்றும், "என்றேயென்னை யுன்னேரார் கோ
லத்திருந்தடிக்கீழ் நின்றேயாட்செய்ய நீகொண்டருள நீனைப்பது
தான்" என்று-மங்களாஸாஸநுப கைங்கர்யங்கொண்டருள நீனை
ப்பிட்டருளுவதென்று அவனைக்கேட்டும், இப்படிக்கலக்கத்தாலே
யஞ்ச.

(எங்கும் பரிவருளரென்ன) இங்குமங்குமெங்கும் நமக்குப்பரி
வருளரென்ன. அதாவது-"கலக்கமில்லாநற்றவ முனிவர்" என்று
தொடங்கி "என்செய்வதுரையீரே" என்று - இப்படி நம்மைப்பரி
கைக்கு முழுக்கூலுக்களும் முத்தரும் நித்யருமுண்டு, நாம்தாம் மங்

(க) ச-திருவ-கௌ. (உ) திருப்பல்லா.
(ங்) ரா-அ.க.க-உங். (ச) ரா-கக-க.

கடி 0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—வாராமலச்சமினி மால் தன்வலியினையும்
சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்றான் சார்நெஞ்சேசாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்து மாய். (எச)

தரத்தைக்கொண்டு கூர்விந்துவைகூடி(வி)தமரம்படிகடைந்தம
ஹாபாஹுக்களென்றுதன் மிடுக்கைக்காட்ட. (பயந்தீர்ந்தமாறன்
வரிகழற்றான் சேர்ந்தவர் வாழ்வார்) ஆழ்வாரைப்போலே பயமும்
பயநிவருத்தியுமின்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய, வரியையுடைத்தான
வீரக்கழலோடேகூடின திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் நிர்ப்ப(ஊ-)
வாழ்ப்பெறுவார். ஆழ்வாரிப்பாசுரத்தாலே பயந்தீர்க்கையாலே,
யராய் இவர்களுக்கு வாழ்வேயாயிருக்கும். (எந)

பதவுரை.

இனி அச்சம்வாராமல் மால்	(ஆழ்வார்) இனி அஞ்சவேண்டாமல் ஸர்வேஸ்வரன்
தன்வலியினையும் சீர் ஆர் பரிவருடன் சேர்த்தி யையும்	தன்னுடைய பராக்ரமாதிகளையும் மேன்மைபொருந்திய அன்பரோடு தான் சேர்ந்திருக்கும் படியை யும்
பாருமஎன தான் உகந்த மாறன் தான் நெஞ்சேசார் சாராயேல்	பாரும என்று காட்ட (க்கண்டு) தாம் உகந்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை மனமே! ஆர்யி; அங்நனம் ஆர்யியாதொழிவாயா கில்
மானிடவரை சார்ந்துமாய்	மநஷ்யரை ஆர்யித்து டுரித்துப் போ. (எச)

அவ--எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. (வாராமலச்சம்) இதில்-
பயம் மறுவலிடாதபடி தன்ஸொளர்யவீர்யாதிகளையும், ஸாபாநுக
ரஹஸமர்த்தர் ஸஹவாஸத்தையுங் காட்டக்கண்டபடிபேசினவாழ்
வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்நனெயென்
னில்; இன்னமும் இவர்க்கு நம்பக்கல் பரிவின்கனத்தாலே பயம் மறு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யாரம். கடி 0

வலிடக்கூடுமென்று விசாரித்து, பாதிசூலர்க்குக் கண்சிக் கொண்
றாதபடி அமணுடைத்தான திருச்செங்குன்றூரிலே, ஸ்ருஷ்டிஸ்த
தித்யாதிகளை நிர்வஹிக்கவல்ல ஸக்திமாதர்களாய், ஸாபாநுகர்ஹ
ஸமர்த்தரானமூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர் பரிந்தேநாக்க, அவர்களும்
குழைச்சாக்காம்படி (ச) “விஸாஹந டிராநவாநீ - சுகூலுமெ
ணதாநீ ஹநூரீஹநீ ஹரிமணெஸூர-பிராசாந் தாநவாநீ
அங்குல்யக்ரேணதாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணெஸ்வர” என்று
ஸொளர்யவீர்ய பராக்ரமாதிகுணங்களோடே தானெழுந்தருளி
யிருக்கிறநிலையை ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தால்
யச்சங்கெட்டு, அவன் வடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்ததுபளித்
ஹ்ருஷ்டராகிற * வர்கடாவருவியிலர்த்தத்தை “வாராமலச்ச
மினி” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்னை.

வ்யா---(வாராமலச்சமினிமால் தன் வலியினையும்) “வார்கடா
வருவி” என்றுதொடங்கி “சஞ்சனைத்தநர்த்த சிர்கொள்கிறாயன்”
என்னுமளவுமெசொன்ன ஸொளர்யவீர்யாதிகள் முகலான தன்ஸக்தி
யோக(ம)த்தையும் (சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்) அத்தாலே-
“அசுரர்வன்கையர் வெங்குற்றை” என்னும், தன்மிடுக்கையும், “நல்ல
நான்மறையோர்” என்றும், “மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர்வண்சிவனு
மயனும் தானுமொப்பார்வாழ்” என்றும், “அமர்ந்தசீர் மூவாயிர
வர் வேதியர்கள் தம்பதியவணிகேவர் வாழ்வமர்ந்தமாயோனை”
என்றும்-ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணராயிருக்கிற மூவாயிரம் ப்ராஹ்
மணர் பரியவிருக்கிற விருப்பையும் தர்ஸியுமென்ன, தர்ஸித்து-
“தேம்பனைபுடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றறு” என்
றும், “செநிகுலைவாழை கமுகுதெங்கணிகூழ் திருச்செங்குன்றூர்த்
திருச்சிற்றறு” என்றும் “நல்லநீண்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றறு” என்றும் “கனக்கொள் திண்மாடத்திருச்செங்குன்
றூரில் திருச்சிற்றறு” என்றும் “கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்
நடைப்பலியியற்கைத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றறுமர்ந்தநா
தனை” என்றும், இப்படியரணையுடைத்தான ஜூரிவிருப்பையு மநு
ஸந்தித்துநிர்ப்ப(ஊ-)
யராய், “திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றறு
தனுட்கண்டவத்திருவடி” என்றுதொடங்கி “திருவென்சிக்நதை

(ச) ரா-யு-கடி-உந.

கஅஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எரு-பா, வ்யாக்யாரம்.

மு, - மாயன் வடிவழகைக் காணாதவல்லிடா
மாய் அதற விஞ்சியழுதலற்றும் - தூயபுக
முற்ற சடகோபனை நாமொன்றி நிற்கும்போதுபகல்
அற்றபொழுதான தெல்லியாம்.

(எரு)

யுள்ளனே' என்னும்படிவடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்ததுபலித்து
ஹ்ருஷ்டராய், "தேனைநன்பாலைக்கன்னலையமுதை" என்று அவன்
ரஸ்பகையையும் துபலித்து. (தானுகந்தமாறன்) "நின்கோலங்கா
ரொழில் காணலுற்றழும்" என்று - அழகிலேகலங்கினவர், இப்
போது அவ்வழகையதுபலித்து ஹ்ருஷ்டரானவாழ்வார், (தாள்சார்
நெஞ்சே) ஆழ்வார் திருவடிகளை யபாஸ்ரயமாகவாஸ்ரயி, நெஞ்சே
(சாராயேல்) ஆஸ்ரயியாதிருப்புதியாகில், (மானிடவரைச்சார்ந்து
மாய்) ப்ரக்ருதிவஸ்பரான மதுஷ்யரை யாஸ்ரயித்துநலித்துப்
போ, ஆழ்வார் திருவடிகளிலாஸ்ரயணம் உஜ்ஜீவநமேது, ததித
ராஸ்ரயணம் நாஸமேது வென்றகாபிற்று.

(எச)

பதவுரை.

மாயன்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
வடிவு அழகை	திவ்யவிக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை
காணாத	ஸேனிக்கப்பெறாமையாலுண்டான
வல்லிடாயாயது	மிக்கவருத்தமானது
அறவிஞ்சி	மிகவும் அதிகரித்து
அழுது அலற்றும்	அழுது அடைவுகெடக்கூப்பிடுகிற
தூயபுகழ்உற்ற	பரிசுத்தமான கீர்த்தியை யுடைய
சடகோபனை	ரான
சாம் ஒன்றிநிற்கும்போது	ஆழ்வாரை
பகல்	நாம்கிட்டிநின்ற அதுபலிக்குங்கா
அற்றபொழுதானது	லம்
உல்லி ஆம்	பகலாயிருக்கும்;
	அவ்வதுபவம் விச்சேதித்த கால
	மானது
	காரணாத்ரியாயிருக்கும், (எரு)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எரு-பா, வ்யாக்யாரம். கஅஉ

அவ, - எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மாயன்வடிவழகை) இதில் - அவ
னுடையவடிவழகை யதுபலியாம யழுதலற்றுவார் ஆர் தத்யதீஸ்ய
ஸஞ்சகஸஞ்சிதியை யதுவதித் தருளிச்செய்குறார், எம்மனைமென்
னில; கிழ்ப்ரஸ் துதமான வதுபவம் மானா நுபவமா த்ரமாய் பற்றய
ஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமல்லாமையசேமிசுவும் நோவுபட்டுகாட்டுத்தீ
கதுநினுரைப்போலே பரிதப்த ஈ(வி)த்தகாத்ரமாய், அவ்வவஸோ
பை, ஆபரணஸோபை, ஒப்பனையழகு, இவற்றுக்காஸ்ரயமானவிச்ச
ஹம், இவற்றினுடைய வைலகஷண்யத்தைப் பலபடியாக வர்ணித்
துக்கொண்டு பெருங்குப்பீடாகக் கூப்பிடுகிற * மாயக்கூத்தனிலர்
த்தத்தை, "மாயன் வடிவழகை" இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிற
ரென்கை.

வ்யா, - (மாயன் வடிவழகை) ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளாலாஸ்
சர்யமான வவன் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாதிகளை, (க) 'வடி-லாலித
ஜா: வஜ-ந்யூ ஹாசியஜிவபுஜா: - கர்மாபிதப்தா: பர்ஜ்ய
ம் ஹ்லாதயந்த மிவப்ரஜா:' என்னும்படி யதுபலிக்க, (காண
தவல்லிடாயாய்) (உ) 'கனைகழல் காண்பதென்று கொல் கண்
களே' என்றும், (க) 'மெய்க்கொள்ளக் காணவிரும்புமென் கண்
களே' என்றும், இப்படிப் பாரிப்பையுடைய கண்களின் விடாய்தீர
ப்பருகப் பெறாமையாலே; ப்ரத்யக்ஷயாகக் காணப் பெறாமையா
லே மிக்க விடாயையுடையராய். (அதறவிஞ்சி) * காண வாராயெ
ன்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்த்துபசையற்று, 'கீழில் விடா
யெல்லாம் குளப்படி' என்னும்படி கடல்பேலே அது அ(வி)பிவ்ரு
த்தமாய், அத்தாலே (அழுதலற்றும்) பிறந்த விடாய்தீரவந்து கல
வாமையாலே பாலரைப்போலே யழுது, அடைவுகெடக்கூப்பிடும்,
அதாவது - "வாசத்தமம்போல் வருவானேயொருநாள் காணவா
ராய்" என்றும், 'கருமாமாணிக்க நாள்நன்மலைபோலசுடர்ச்சோதி
முடிசேர் சென்னியம்மனை - இரங்கி யொருநாள் நீயந்தோ கா
ணவாராய்' என்றும், 'முடிசேர் சென்னியம்மா' என்று தொடங்கி
"பெருமானே யென்றென்றேங்கி யழுக்கால்" "படிசேர் மகரக்
குழைகளும்" என்று தொடங்கி "தூநீர் முகில்போல் தோன்றப்பே"
என்றும் "ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால் - தொண்டனே நான் கழல்

(க) ரா அ-உ-உக. (உ) தி-வாய்-உ-க 30. (க) தி-வாய்-உ-அ-ச,

கஅச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யாரம்,

மூ;—எல்லிபகல்நடந்த-விர்தவிடாய் தீருகைக்கு

மெல்லவந்து தான் கலக்கவேணுமென--நல்லவர்கள்

மன்னுசடித்தானத்தே மாவிருக்க மாறன்கண்டு

இந்நிலையைச் சொன்னுனிந்து.

(எசு)

காணவொருநாள் வந்து தோன்றாயே” என்றும், “முகப்பேகூ விப்பணிகொள்ளாய்” என்றும், “நற்றேர்த்தனிப்பாகாவாராயிதுவோ பொருத்தம்” என்றும், “இருஞ்சிறைப்புள்ளதுவே கொடியா வுயர்த்தானே - உன்னை யெங்கே காண்கேனே” என்றும், இப்படி (க) ‘கடிபுடிசுடி, வி ராவிஸுடிவடிநம் வடவொகூணடி - கதாத்தரகூயாயி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேகூணம்” என்றும்படி.

(அழுதலற்றுந் தூயபுகழற்ற) ஸௌந்தர்பாதிசுனை யநுபவிக் கப்பெருமையாலே யழுதலற்றுப் புகழையுடையராய். இசுரவிஷயாலாபத்தாலேக்கேசிக்கை அயஸஸ்ஸாய்பகவதலாபத்தாலேக்கேஸிக்கை ஸ்லாக்பமானயஸஸ்ஸாயிரேயிருப்பது, (தூயபுகழற்ற சடகோபனை நாமொன்றி நிற்கும்போது பகல்) இப்படியானயஸஸ்ஸையுடையரானவாழ்வாரை நாம் அந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டி நின்றதுபவிக்கும் காலம்பகலாயிருக்கும். * பராங்குஸாதித்ய ஸந்நிதியிறே. (அற்றபொழுதானது) அவனுடைய வநுபவ விச்சேத காலமானது. (எல்லியாம்) ஸம்ஸாரமாகிற காளராதிரியாம். (எடு)

பதவுரை.

எல்லி பகல் நடந்த

இந்தவிடாய் தீருகைக்கு

மெல்லவந்து தான்கலக்கவே

ணும் என

நல்லவர்கள் மன்னு

கடித்தானத்தே

மால் இருக்க

மாறன்கண்டு

இருந்து

இந்நிலையைச் சொன்னுன்

இராப்பகல்களாய் வர்த்தி(வி-ஓ)த்த

இந்த வருத்தம் நீங்குகைக்காக

பையவந்துதான் அநுபவிக்கவேணு

மென்று நினைத்து

நற்புகழ் வேதியர்கள் நிலைபெற்று

திருக்கடித்தானத்திலே [வாழ்கிற

ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்க

(அவ்விருப்பை) ஆழ்வாரீஸேவித்து

நிலைபெற்றிருந்து

இந்த ஸ்வபாவத்தை அருளிச்செய்

தார்,

(எசு)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யாரம் கஅரு

அவ;—எழுபத்தாரும்பாட்டு. (எல்லிபகல்நடந்த) இவ்விடாய்

தீர அடுத்தணித்தாகவந்திருந்து, பின்புதம்முடனே கலந்தபடி-பேசின வாழ்வார் பாசுரத்தை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; இவருடைய பெருவிடாய் கெடும்படி இவரோடே வந்து கலந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக் கோவி, அடுத்தணித்தாகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்திருந்து தம்பக்கலிலே அடிய (வி) பிளிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியை அவன்காட்டிக் கொடுக்க அதை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிற * எல்லியுங் காலையிலர்த்தத்தை “எல்லிபகல்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(எல்லிபகல் நடந்த விர்தவிடாய் தீருகைக்கு மெல்லவந்துதான் கலக்கவேணுமென) ராதிரிந்திவமறுவர்த்தித்த வார்த்திஸமிக்கைக்கு, மந்தகதியாய்வந்தநுபவிக்கவேணுமென்று நினைத்து. முந்துற (க) ‘ஊரஊரஜாஸுஜிமகூர - பரத்வாஜாஸ்ரமங் கத்வா” என்னுமாபோலே. (நல்லவர்கள் மன்னுகடித்தானத்தே ‘மாவிருக்க மாறன்கண்டு) ‘நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றெதிர் கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம்” என்றும் “செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானம்” என்றும் “தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானம்” என்றும், அங்கும்றைக்கநுகூலரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும் திருக்கடித்தானத்திலே தம்மை விஷயீகரிக்க ஸர்வேஸ்வரன் வந்திருக்க.

அவ்விருப்பைக் கண்டவாழ்வார். (இந்நிலையைச் சொன்னுனிந்து) அதாவது - ‘திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்” என்றும் ‘உள்ளந்தோறும் தித்திப்பான் திருவமர் மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறைகின்றமா பப்பிரான்” என்றும் ‘தேசத்தமரர்-வாசப்பொழில் மன்னுகோயில் கொண்டானே” என்றும் ‘தேசத்தினுலநெஞ்சுநாடு குடிகொண்டான்” என்றும், “கோயில்கொண்டான்றன் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயில் கொண்டானதேனுடி மென்னெஞ்சுகம்” என்றும் “என்றெஞ்சும் திருக்கடித்தான நகரும் தனதாயப்பதியே” என்றும் ‘அற்புதன் நாராயணனரி வாமனன்நிற்பது - கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம் - மேலிபிருப்ப தென்னெஞ்சுகம்” என்றும் இப்படி யிங்கும்றை யிருப்புத்தம்மை விடாய்கெட விஷயீ

(க) ரா-ஸங்கேபே.

க.அ.சு. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எள-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—இருந்தவன்றான் வந்திங்கிவரெண்ணமெல்லாம்
 திருந்தவிவர்தந்திறத்தே செய்து—பொருந்தக்
 கலந்தினியனாய் நிற்கக்கண்டசடகோபர்
 கலந்தநெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு. (எஎ)

கரிகைக்கென்றும் இஸ்ஸவபாவத்தைப் பொருந்தி யிருந்தருளிச்
 செய்தாரென்கை. அவன் வரவாற்றாலே *மாயக்கூத்தினிவிடாய்
 தீர்த்துபொருந்தி யிருந்தருளிச் செய்தாரென்கை. (எசு)

பதவுரை

இருந்தவன் தான்	திருக்கடித்தானத்திலே யிருந்தவர்
	வேஸ்வரனே
இங்கு வந்து	இவ்விடத்தேறவந்து
இவர்எண்ணம் எல்லாந்திருந்த-இவருடைய மனோரதம் முழுதும்	முற்றுப்பெற
இவர்தம் திறத்தேசெய்து	இவரிடத்தே கிருபைசெய்து
பொருந்தக்கலந்து	ஒருநீராய்க்கலந்து
இனியனாய் நிற்கக்கண்ட	இனியனாய் நிற்கும்படியையேவி
	த்த
சடகோபர்	ஆழ்வார்
கலந்தநெறி	அவன் தம்மோடுவந்துகலந்த ப்ர
	காரத்தை
கண்டு	திருவுள்ளத்தாலேகண்டு
கட்டுரைத்தார்	அருளிச்செய்தார், (எஎ)

அவ.-எழுபத்தேழாம்பாட்டு. (இருந்தவன்) இதில்-இவர்
 கருத்தைத்தான் கைக்கொண்டு இவருடனே கலந்தபடி பேசினவாழ்
 வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்
 னில்;- இவர், வெள்ளக்கேட்டாலே யழியாதபடி திருக்கடித்தானத்
 திருப்பைக்காட்டி ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தை ஸாத்மிப்பித்த வந்தரம்,
 ஸ்வவிஷயத்திலர்த்தித்வப்ரமுகமான விவர் மனோரதத்தையெல்
 லாம்தான் இவர்பக்கலிலேபண்ணிக்கொண்டு இவரோடேபூர்ணஸம்
 ஸ்லேஷம்பண்ணி, அந்தஸம்ஸ்லேஷ ஜிநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷித்தாலே

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எள-பா, வ்யாக்யாரம். க.அ.சு

புதுக்கணித்த திவ்யாவயவங்கனையும், லீலபர்வதம்போலே யொளி
 விடுகிற வடிவையமுடையனாயிருக்கிறபடியை மண்டியறுபவித்து
 ஹ்ரஷ்டராய்ச்செல்லுகிற * இருத்தும் வியந்திலர்த்தத்தை, “இரு
 ந்தவன்தான் வந்து” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(இருந்தவன் தான்வந்து) திருக்கடித்தானத்திலே
 யிருந்ததான், இவரிருந்தவளவும் மெள்ளவந்து. (இவரெண்ணமெ
 ல்லாம் திருந்தவிவர் தந்திறத்தே செய்து) இவரெண்ணமாவது -
 “என்றன் கருத்தையுற வீற்றிருந்தான்” என்று (க) “தனக்கேயாக
 வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற வாழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தைத்
 தான் கைக்கொண்டபடியென்கை. (திருந்தவிவர் தந்திறத்தேசெ
 ய்து) தனக்காஸ்ரிதபாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே, நன்றாக
 விவர் விஷயத்திலேசெய்து. தன்னைமுற்றுட்டாக வறுபவிக்கும்
 படியாக்கிவைத்து. (பொருந்தக்கலந்து) “நாம் நித்யஸூரிகளுக்
 கவ்வருகாயிருப்புதோம், இவர் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கவ்வருகாக
 வெண்ணியிருப்பார்” என்றுவாகியையாமல் “சிறியேனுடைச்சிந்
 தையுள்” “தூயசுடர்ச்சோதி தனதென்னுள் வைத்தான்” என்னும்
 படி ஒருநீராகக்கலந்து. (இனியனாயிருக்கக் கண்டசடகோபர்)
 “திகழுமணிக்குன்றமொன்றே பொத்துகின்றான்” “கருமாணிக்கக்
 குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்வுகால் கண்கைசெவ்வாயுந்
 தியானே” என்றும், “செவ்வாய்முறுவலோடெனத்துள்ளத் திரு
 ந்த வவ்வாயன்றியானறியேன்” என்றும், இப்படியாயிற்றுப்பெறப்
 பேறுபெற்றனாயினியனாயிருந்தபடி யென்கை. (கண்டசடகோபர்)
 இப்படி அவனினியனாயிருந்த படியைக் கண்டறுபவித்தவாழ்வார்.

(கலந்தநெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு) அவன் தம்முடனேவந்துகல
 ந்தபடியைத்திருவுள்ளத்தாலேகண்டருளிச்செய்தார். கலக்கைக்கு
 அவன் கருபையேயுபாயம், இத்தலையிலுள்ளது அது மதிமாத்ரமே.
 கலந்தநெறிகட்டுரைக்கையாவது-(உ) “சுருஷாநுஜிவீக்ஷணை-
 அந்யோந்ய மபிவிக்ஷந்தௌ” என்னும்படி “கண்டுகொண்டு -
 இருந்தான்” “தருந்தானருள் தானினியானறியேன்” (ங) “கிஹ-
 வ்யூஜித்வொஹாயு- கிந்துஸ்யாச்சித்தமோஹாயம்” “மருள்
 தானீதோ” “மாயமயக்குமயக்கான்” “திகழும் தன்றிருவருள்செய்
 தே” “திகழுந்தன்றிருவருள்செய்து” “வெறிதேயருள் செய்வர்”
 என்றருளிச்செய்தவிவையென்கை.

கஅஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எஅ-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—கண்ணிறைய வந்து கலந்தமாலிக்கலவி
திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்துத்-தண்ணிதெனு
மாருயிரினேற்றமதுகாட்ட வாய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன்றன்கருத்து.

(எஅ)

பதவுரை.

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால் கண்கள் நிறையவந்து கலந்த எம்

பெருமான்

இக்கலவி

இந்தக்கலவியானது

திண்ணிலையாவேணும் எனச்சிந்தி

த்ருடமாயிருக்க வேணுமென்

த்து

றெண்ண,

தண்ணிது எனும்

சிறியதென்கிற

ஆர் உயிரின்

அருமையாகிய ஆத்மாவின்

ஏற்றமதுகாட்ட

பெருமையைக்காட்டியருள

காரிமாறன்

ஆழ்வார்

ஆய்ந்து

ஆராய்ந்து

தன்கருத்து உரைத்தான்

தமது திருவுள்ளக்கருத்தை

அருளிச்செய்தார். (எஅ)

அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (கண்ணிறையவந்து) இதில்

ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை எம்பெருமான் காட்டக்கண்டு

பேசினவாழ்வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ங

னையென்னில்; * இருத்தும் வியந்தில் பெரிய ப்ரீதியோடே

யறுபவிக்கிறவளவில் 'சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்' என்றுநம்

பெருமைக்கெதிர்த்தட்டான தம் சிறுமையை யறுஸந்தித்தார்;

இவர் இன்னும் * வளவேமுலகு தலையெடுத்து நம்மைவிட்டகல

வுக்கடும், அதுக்கிடமறும்படி, "ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் நித்ய

மாய் ஸ்ரீஸ்தநம்போலேயும் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலேயும் நமக்கு

நித்யபோக்யமாய்க் காணுமீவ்வாத்மவஸ்து இருப்பது" என்று ஆத்ம

ஸ்வரூப வைலக்ஷணயமடியாக வவன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை

யறுஸந்தித்து ப்ரீதாக்கிற * கண்கள் சிவந்திலர்த்தத்தை "கண்ணி

றைய" இத்யாநியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எஅ-பா, வ்யாக்யாநம். கஅக

வ்யா.—(கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்) * கண்ணும் வாயும் துவர்ந்த விவருடைய கண்ணிறையும்படி வந்து ஸம்ஸ்கேஷித்த வாஸ்ரிதவ்யாமுத்த (ஐ) னுன ஸர்வேஸ்வரன். (இக்கலவி) * இருத்தும் வியந்திருவிந்த ஸம்ஸ்கேஷம். (திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்து) த்ருடஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாகவேணுமென்றெண்ணி (தண்ணிதெனுமாருயிரி னேற்றமதுகாட்ட) இவர் 'சிறியேனுடைச்சிந்தை' என்றதுஸந்தித்துப்போருகிற வாத்மாவினுடைய பெருமையானதைக் காட்டியருள. (ஆய்ந்துரைத்தான்) ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்தார்.

அதாவது - (க) 'ஶாலஸ்யு-தாஸஸ்ய' (உ) ஶாவொஹழி - தாஸேஹம்" என்னும்படி, "கண்கள்சிவந்து" என்றுதொடங்கி 'அடியேனுள்ளான்' என்றும் "அடியேனுள்ளான்" என்றுதொடங்கி "உணர்விலும்பரொருவனே" என்றும் "உணர்விலும்பரொருவனே" என்றுதொடங்கி "என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று இரண்டரைப்பாட்டாலும் தனக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஶேஷமாயிருக்கிற படியையும், "உணர்வைப்பெறஆர்ந்து" என்றும், "தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித் தென்னுனிவியிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே" என்றும், "நன்றாய் ஞானம்கடந்தே" என்றும், "தெருளும் மருளும்மாய்த் தோமே" என்றும் - ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதேஃ பரத்வமும், ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் போக்யதையும் ஜ்ஞாநாநந்தத்வமும் முதலாக வருளிச்செய்தவையென்கை.

(அதுகாட்டவாய்ந்துரைத்தான் காரிமாறன் தன்கருத்து) ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யெம்பெருமான் காட்ட, அத்தையாராய்ந்தருளிச்செய்தாராழ்வார் தன்றிருவுள்ளக்கருத்தாலே யென்னுதல்; இப்படி ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்யும்படியாயிற்று ஆழ்வார், திருவுள்ளக்கருத்தென்னுதல்; அப்போது, "ஆய்ந்துரைத்தகாரிமாறன்றன் கருத்து" என்றாகக்கடவது.

(க) பார-மோக்ஷ

(உ) ரா-ஸ-0-

கக௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எகூ-பா, வ்யாக்யாரம்,

மூ.—கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாமாற
 ஒருமாகலவியுரைப்பால்—திரமாக
 வன்னியருக்காகாதவன்றனக்கேயாகுமுயிர்
 இந்நிலையையோருநெடிதா.

(எகூ)

பதவுரை.

கருமால் திறத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் விஷயத்தில்
 ஒரு கன்னிகையாம் மாறன் ஒரு கர்யகாவஸ்தையை யடைந்த
 ஒருமாகலவி உரைப்பால் அழ்வார்
 அத்விதீயமாய் விலக்ஷணமான ஸம்
 ஸ்லேஷ லக்ஷணங்களைத் தோழி
 பேச்சாலே அருளிச்செய்யப்
 புகுகையாலே
 திரம் ஆக ஸ்திரமாக
 உயிர் அந்நியர்க்கு ஆகாது ப்ராப்தஸேஷிக்கே ஸேஷமாகிற
 ஆத்மஸ்வரூப நிஷ்டை பிறர்க்கு
 ஸேஷமாகாமல்
 அவன்தனக்கே ஆகும் இந்நிலையை-அவனுக்கே ஸேஷமாகுமிந்த
 நிலையை

நெடிதா தீர்க்கமாக
 ஒரும ஆராயுங்கள், (எகூ)

அவ, -எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு (கருமால் திறத்தில்) இதில்-
 ஆத்மாவினுடைய வர்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யாழ்வாரருளிச்
 செய்தபடியை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்;
 இப்படி விலக்ஷணமான வாத்தம்ஸ்வரூபந்தான் தனக்கு முரித்தன்றி
 க்கே அவனுக்கே அந்நியர்ஹ ஸேஷமாயிருக்கும்படியை அந்நியாப
 தேசத்தாலே யருளிச்செய்கிற * கருமாணிக்க மலையிலர்த்தத்தை
 'கருமால் திறத்தில்' இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.-(கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாம் மாறன்) நீல
 நிறத்தையுடையனாய், ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தன ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
 யத்தில் அந்நியஸேஷத்வமில்லாத கர்யகாவஸ்தையை பஜித்தவாழ்
 வார். "கருமாணிக்கமலை" என்றத்தைக்கடாக்கித்தபடி. (ஒருமா
 கலவியுரைப்பால்) அத்விதீயமால், விலக்ஷணமான ஸம்ஸ்லேஷ
 லக்ஷணங்களைத் தோழிபேச்சாலே யருளிச்செய்யப்புகுகையாலே,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அப பா, வ்யாக்யாரம், கக௦

மூ;—நெடுமாலழகுதனில் நீள் குணத்திவிதி
 படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கடிமைதனில்
 எல்லேநிலந்தா என வெண்ணினுன் மாறனது
 கொல்லை நிலமான நிலைகொண்டு.

(அ௦)

அதாவது- 'திருப்புலியூரருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலன்' என்
 றும், "திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்" என்றும், "அப்பன்றிரு
 வருள் மூழ்கினள் - புனையிழைகளணிவுமாயுடையும் புதுக்கணி
 ப்பும் நினைபும் நீர்மையதன்று" என்றும், "திருவருட்கமுகொண்
 பழத்துமெல்லியில் செவ்விதழே - திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்
 கடையாளம் திருந்தவுள்" என்றும், இவற்றிலே 'கண்ணன்றள
 டைந்தாளிம்மடவால்' என்றும், "படவரவணையான்றன் நாமமல்
 லால் பரவாளிவன்" என்றும், "திருப்புலியூர்புகழன்றிமற்று - பர
 வாளிவன்" என்றும் "திருப்புலியூர் நின்றமாயப்பிரான் திருவருளா
 மிவள்ளேர் பட்டதே - அன்றிமற்றேருபாய மென்னிவளந்தண்டு
 ழாய்கமழ்தல்" என்றும், இப்படிக்கல்விக்குறிகளைக்கூறப் புகுகை
 யாலேயென்கை.

(திரமாக வன்னியருக்காகாது) (க) 'கயூநா
 ஜொவயாவூரிலு-ஜகநுகவூவிதீ - கதம்நாமோபதாஸ்யாமி
 புஜமந்யஸ்யகஸ்யசித்' என்கிறபடியே நிச்சயமாக அந்நியருக்கு ஸே
 ஷமாகலாகாது, ப்ராப்தஸேஷியானவனுக்கே சேஷமாகிற வாத்தம்
 ஸ்வரூபத்தின் நிஷ்டையை (ஒருநெடிதா) ஆராய்ந்துபோருங்
 கோள் தீக்கர்கமாகவென்னுதல்; தீக்கர்கமாகவிசாரியென்றுதன்றிரு
 வுள்ளத்தைகு குறித்தருளிச்செய்கிறாராதல். (எகூ)

பதவுரை,

நெடுமால் அழகுதனில் ஸர்வேஸ்வரனுடையவடிவழகிலும்
 நீள் குணத்தில் பெரிய ஸௌஹார்த்த குணத்திலு
 ம்
 ஈடுபடும் ஈடுபடுகின்ற
 மாநிலையுடைய பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடைய

(க) ரா-௦-ஸு-உ-௧-௧௧

பத்தர்க்கு அடிமைதனில் பாகவதர்களின் திறத்தில் அடிமை
 யாமளவுமன்றிக்கே (அவ்வடி
 மைக்கு)
 எல்லையில்ம்தான் ஆக நினைத்தருளி
 எண்ணினான் மாறன் னார்; (அவரயாரென்னில்),
 அது கொல்லை நிலம் ஆனநிலை ஆழ்வார், (ஏனெனில்);
 அந்த பாகவதஸேஷத்வம் எல்லை
 கொண்டு கடந்த உத்தமபுருஷார்த்தம்
 என்கிற நிஷ்டையினால், (அடி)

அவ;—(நெடுமாலழகுதனில்) இதில், அநந்யார்ஹஸேஷத்வ
 த்துக் கொல்லை, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமா யிருக்குமென் றுழ்
 வாரருளிச் செய்த பாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச்செய்கிறார், அ
 தெந்நெனயென்னில், கீழ் ஆத்மாவுக்குச்சொன்னபகவதந்யார்ஹ
 சேஷத்வந்தான் நிலைநிற்பது, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமானுவெ
 ன்னுமிடத்தை யறுவந்தித்த "அவனுடையஸௌந்தர்ய சீலாதிசு
 ண சேஷத்தந்தகாரிலே தோற்றடிமை புக்கிருக்கும் பாகவதர்களு
 க்குச் சேஷமா யிருக்குமிருப்பெ யெனக்கு புருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்
 யகைவல்ய பகவல்லாபங்களாகிற புருஷார்த்தங்கள்நான் பற்றின
 பாகவத சேஷத்வமாகிற பரம புருஷார்த்தத்துக்குத் தனித்தனி
 யும் திரளவும் ஒப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு எனக்கு மென்னுடை
 யார்க்குமிப்புருஷார்த்தம் காலதத்வ முள்ளதனையும்நித்யஸித்த ஐ
 மாய்ச் செல்லவேணும்; என்று பரீதிப்பாகர்ஷத்தாலே ப்ரார்த்தித்
 துத் தலைக்கட்டுகிற * நெடுமாற்கடிமையிலர்த்தத்தை "நெடுமாலழ
 குதனில்" இய்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—நெடுமாலழகு தனில் நீள் குணத்திலீடுபடுமா நிலை
 யுடையபத்தர்) அதாவது, புயல்மேகம்போல் திருமேனியம்மான்
 புணையும் கழலடிக்கீழ்ச்சயமே யடிமை தலைநின்றார் திருத்தாள் என்
 றும், "அவனடியார் சிறுமாமகிசராயென்னை யாண்டாரிங்கேதிரிய-
 செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நனுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்பு
 குதல்-உறுமோ" என்றும், "தனிமாப்புக்கழே யென்றானும்"
 என்றதொடங்கி, தனிமாத்தெய்வத்தளிர்ஷக்கீழ்ப்புகுதலின் றி யவ

மூ.—கொண்டபண்டிர் தான் முதலாக்கறுமுற்றார்கன்மத்தால்
 அண்டினவென்றேயவரைவிட்டுத்—தொண்டருடன்
 சேர்க்குந்திருமலைச் சேருமென்றானார்க்குமிதம்
 பார்க்கும் புகழ்மாறன்பண்டு. (அக)

னடியார் நனிமாக்கலவியின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கு" என்
 றும், "கோளுமுடையமணிமலைபோற்கிடந்தான் தமர்க்குட்கட்டமே
 நானும் வாய்க்கநங்கட்கு" என்றும், "தமர்க்குட்கட்டவல்லினையை"
 என்றதொடங்கி "கோதிலடியார் தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் தமர்களா
 ம்சதிரேவாய்க்கதமியேற்கு" என்றும், "நீக்கயில்லாவடியார்த்தம்மடி
 யாரடியாரென்றோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்
 பாடு - வாய்க்கதமியேற்கு" என்றும், இப்படி உத்தமபுருஷார்த்தம்
 வடிவழகிலும், "தனிமாப்புக்கழே" என்கிறதீர்க்க(வ)கௌஸமாந்த
 (உ)குணத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கும்;

(பத்தாடிமைதனிலெல்லையில் தானாக வெண்ணி
 னான் மாறன்) பத்தர்கள் திறத்திலடிமையாமளவு மன்றிக்கே
 அவ்வடிமையில் ஸீமாபூமிதாமாம்படி யறுவந்தித்தாராழ்வார்
 (அதுகொல்லைநிலமான நிலைசொண்டு) அந்தபாகவதஸேஷத்வம்
 வீமாதிலங்கியான உத்தமபுருஷார்த்தமென்கிற நிஷ்டையைக்கொ
 ண்டு, எல்லையில் தானாக வெண்ணினான். (க) "ஸகரூபெவாநிகு
 ஸதரூபவஃஸத்ருக்கோநித்யஸத்ருக்கஃ" என்கிறபடியே, "வியன்
 முவுலகுபெறினும்" என்கிறவைஸ்வர்யம் ஆதம்பராப்தியளவா
 யி ட்க்கும்; "தானேதானேயானாலும்" என்கிற வாதம்பராப்தி
 வெந்தாமரைக்கண் திருக்குறளான மாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ் புகு
 தல்" என்கிறபகவத்ப்ராப்தியளவாயிருக்கும், இந்தபகவத்ப்ராப்தி
 பாதவத்ப்ராப்தி ளாபேஷமாயிருக்கும்; இந்தப்புருஷார்த்தத்துக்கு
 மேலெல்லையில்லை; ஆகையிதே "முழுதுமுறுமோ" என்றது. (அடி)
 பதவுரை.

ஆர்க்கும் எத்தனை அறிவில்லாதவர்கள் விஷ
 யத்திலும்
 இதம்பார்க்கும் ஹித்தத்தையே செய்யப்பார்க்கிற

புசுழ்	கீர்த்தியையுடைய
மாறன்	ஆழ்வார்,
பண்டு	முற்காலத்தில்
கொண்டபெண்டிர்தான் முதலாக் கூறும்	கொண்டமனைவி முதலாகச்சொல்லப்படுகிற
உற்றார்	பந்துவர்க்கமெல்லாம்
கன்மத்தால் அண்டினவர் என்றே	கர்மோபாதிகமாக அடைந்தவர்களுள்ளே
அவரை விட்டு	அந்தஒளபாதிகபந்துக்களைவிட்டு
தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமலை	தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தனக்கு ஸேஷபூதரானவர்களோடேசேர்க்கும் ஸ்ரியஃபதியை
சேரும் என்றான்	ஆஸ்ரியியுங்கொன்றருளிச் செய்தார். (அக)

அவ, -என்பத்தோராரம்பாட்டு. (கொண்ட பெண்டிர்தான் முதலாக) இத்திலேஸாபாதி(யி)கபந்துக்களைவிட்டுநிருபாதிகபந்துவைப்பற்றச்சொல்லுகிற வாழ்வார் பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; தன்னைப்பற்றினாரைக்கணக்கபி(னி)மதரானபாகவதர்கள் திருவடிகளிலேசேர்த்துரக்ஷிக்கும்ஸர்வேஸ்வரனேப்ராப்யமும்ப்ராபகமும் ஸர்வவிதபந்துவும்; அல்லாதாரடங்கலும் ஒளபாதிக பந்துக்கள்; ஆனபின்பு, அவனையொழிந்த ஒளபாதிக பந்துக்களைவிட்டு, (க) "ஹராதாஹத-பாவஸு-ஹுவி-தா-ஹஜி-நாவவஃ -ப்ராதாபர்த்தாச பந்துஃச பிதாசமமராகவஃ" என்னும் படி நிருபாதிக ஸர்வவிதபந்துவுமன ஸர்வேஸ்வரனுக்கடிமை புக்குஉஜ்ஜீவித்துப்பொருங்கோளென்றுபீதிப்ரகர்ஷித்தாலேபிறரைக்குறித்துஉபதேசிக்கிற *கொண்டபெண்டிரிலர்த்தத்தை "கொண்டபெண்டிர்தான் முதலாக" இப்பாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. -(கொண்டபெண்டிர்தான் முதலாக் கூறுமுற்றார்) கையிற் தந்தையழியமாறிக்கொண்டஸ்தீர்கள்; கொண்டவென்று-அதின் ஒளபாதிகத்வம் தோற்றுகிறது; தானென்று-கொண்டபெண்டிரில்

ப்ராதாயம் தோற்றுகிறது. இப்படிக்களத்தரபுத்ராதியாகச்சொல்லப்படுகிற பந்துவர்க்கமெல்லாம், "கூடுமுற்றார்" என்றுபாடமானபொது ஆகந்துகமாக வந்துகூடினவர்களுள்ளேயுள்ளது. (கன்மத்தால் அண்டினவரென்றே யவரைவிட்டு) கர்மனபாதிமாத வடைந்தவர்களுள்ளே ஒளபாதிக பந்துக்களானவர்களைவிட்டு. "கொண்ட பெண்டிர மக்ஷமுற்றார்" என்றுதொடங்கியருளிச்செய்ததையநுவதித்தருளிச்செய்தபடி. (தொண்டருடன்சேர்க்குந்திருமலைச்சேருமென்றான்) தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களைத்தனக்கு ஸேஷபூதரானவர்களோடே சேர்க்கும் ஸ்ரியஃபதியை யாஸ்ரயியுங்கோளென்றார், (ஆர்க்குமிதம்பார்க்கும் புசுழ்பாறன்பண்டு) எத்தனையறிவில்லாதவர்கள் விஷயத்திலும்ஹிதத்தைத்தம்முடைய தீர்க்கதர்ஸிதவத்தாலே தர்ஸிக்கும் யஸஸையுடையரான வாழ்வார் முற்காலத்திலே, இப்படி ஆத்மஹித தர்ஸியான விவருமொருவரே பெற்றபடி.

ஆர்க்குமிதம்பார்க்கையாவது-"கொண்டபெண்டிர" என்றுதொடங்கி "தொண்டரோமாய்யயலல்லாவிடிலைகண்டிர்துணை" என்றும், "துணையும் சார்வுமாகுவார்பேல்" என்றுதொடங்கி "புணையென்றுயப்பிபாகிலல்லாவிடிலை கண்டிர்பொருள்" என்றும், "பொருள்கையுண்டாய்" என்றுதொடங்கி "அருள்கொளாளாய்யயலல்லாவிடிலைகண்டிரரணை" என்றும், "அரணமாவர்" என்றுதொடங்கி, "சரணென்றுயப்பிபாகிலல்லாவிடிலை கண்டிரசதிரே" என்றும், "சதிரம்" என்றுதொடங்கி "எதிர்கொளாளாய்யயலல்லாவிடிலை கண்டிரின்பமே" என்றும் "இடிலைகண்டிரின்பம்" என்றுதொடங்கி "சொல்லியுயப்பிபாகிலல்லால்மற்றொன்றில்லைசுருக்கே" என்றும்,

"மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னே" என்றுதொடங்கி "வடமதுரைப்பிறந்தான் குற்றமில்சீர்கந்துவைகல் வாழ்தல் கண்டிரகுணமே" என்றும், "வாழ்தல் கண்டிரகுணம்து" என்றுதொடங்கி "ஶீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுநிலைமிக்கதே" என்றும், "யாதுமில்லை மிக்கிதனில்" என்றுதொடங்கி "தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லாவிடிலை கண்டிரசரணை" என்றும் "கண்ணனல்லால்" என்றுதொடங்கி "அவனன்றிமற்றில்லை" என்றும் இப்படி பஹுமுகமாக ஸர்வர்க்கும் ஸர்வஹிதங்களைமுடபதேசித்தருளிற்

ககக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அஉ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ,—பண்டையுறவானபரணைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டெனக்கெல்லா உறவின் காரியமும்—தண்டற
செய்தருளென்றே யிரந்தசீர் மாறன்றாளினையே
உய்துணையென்றுள்ளமேயோர். (அஉ)

மென்கை. (க) “இம்மடவுலகர்கண்டதோடுபட்டஅபாந்தவாரகூகா
போக்யா ஸுகாநுபாயப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி” என்றிறே
ஆசார்யம்ருதயத்திலே நாயனாருமருளிச்செய்தது.

பதவுரை.

பண்டை உறவான பரணை	அநாதிஸித்த ஸம்பந்தத்தையுடையனா எம்பெருமானை
புளிங்குடிக்கே கண்டு	திருப்புளிங்குடியிலே ஸேஷித்து
எனக்கு	அடியேனுக்கு
எல்லா உறவின் காரியமும்	ஸர்வவித பந்துத்வ கார்யத்தையும்
தண்டு அறநீ செய்தருள் என்று	தடையின்றி நீ செய்தருள வேணுமென்று
இரந்த	பிரார்க்கித்த
சீர் மாறன்	ஸ்ரீ ஸடகோபருடைய
தான் இணையே	இரண்டி திருவடிகளே
உய்துணை என்று	நமக்கு உஜ்ஜீவந ஸஹாயமென்று
உள்ளமே	நெஞ்சே
ஓர்	அதுஸந்தி. (அஉ.)

அவ,—எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு (பண்டையுறவான பரணை)
இதில் ‘பந்துக்ருத்யமெல்லா ஞ்செய்யவேணும்’ என்றுபேசினவாழ்
வார்பாசுரத்தையதுவதித்தருளிச் செய்கிறார்; எங்ஙனையென்னில்;
‘இப்படி திருபாதிக பந்துவானஸர்வேஸ்வரனுக்குஸர்வவித பந்து
க்ருத்யமும்செய்யவேணும்’ என்று திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்
புக்கு, அங்கேபிராட்டியோடேகூடப்பள்ளிகொண்டருளுகிற * காய்
சினவேந்தைக் குறித்து, ‘திருப்பவளத்தைத்திறந்துஒருஇன்சொல்
லுச்சொல்ல வேணும், திருக்கண்களையலர விழித்துக்குளிர நோக்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அஉ-பா, வ்யாக்யாரம். ககக

கியருளவேணும், திருவடிகளைத் தலைக்கலங்காரமாக வைத்தருள
வேணும், பிராட்டியும் தேவருமாக திவ்ய ஸிம்ஹாவநத்திலே யெ
ழுந்தருளி யிருக்கவேணும், கண்முகப்பே நாங்கள் ஸவம்பரமந்
த்தம் பண்ணும்படி யுலாவிருளவேணும்’ என்றப்போலே, ஒரு
கோடி வெள்ளங்களை அவர் ஸந்திதியிலே யசலறியாதபடி ப்ர ர்த்
திக்கிற* பண்டை நாளிலர்ததத்தை ‘பண்டையுறவான’ இத்தயாதி
யாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா,—(பண்டையுறவான பரணை) (க) “உலகுக்கோர் முத்
தைத்தாய் தந்தையே முழுவேழுலகுமுண்டாய்” (உ) “தாயிருக்
கும் வண்ணமே யும்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யப் பகாண்டான்”
என்னும்படி, (ங) “எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவு முண்டி
ரான்” என்று அநாதிஸித்த (ஐ) மாணஸம்பந்தத்தையுடையஸர்வஸ்
மாப்பரணை அன்றிக்கே, (ச) *கண்கள் சிவந்து துடங்கி நடந்துவரு
கிற திருமந்த்ரப்ரதிபாத்யமான நவவித ஸம்பந்த யுத்தனான ஸர்
வஸ்மாப்பரணை யென்றாகவுமாம். (புளிங்குடிக்கே கண்டு) ‘திருப்
புளிங்குடிக்கிடந்தானே’ என்னும்படி, திருப்புளிங்குடியிலேகண்டு,
(ரு) ‘என் மனக்கே’ என்னுமாபோலே, ‘புளிங்குடிக்கே’ என்றி
ருக்கிறது.

(எனக்கெல்லா உறவின் காரியமும்) ‘குடிசூழவழிவந்
தாட்செய்யுந்தொண்டர்’ என்றும் ‘வழிவருகின்ற வடியர்’ என்
றும் “தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்” என்றும் சொல்லும்ப
டியான வெனக்கு (சு) ‘ஹராத ஸ்ரீஷ்யஸ்ய ஹாலஸ்ய - ப்ராதுஸ்
ஸிஷ்யஸ்ய தாஸ்ய’ என்னும்படி ஸர்வவித பந்துத்வகார்யமும்,
(தண்டற நீசெய்தருளென்றே யிரந்த) விளம்பமின்றிக்கே யென்னு
தல்; பரப்ரேரிதனயன்றிக்கே யென்னுதல்; இவற்றிலொன்றுமிடை
விடாமல் தடையற தேவர் நடத்தியருள வேணுமென்றத்தி(யி-
தத்வென்னுதல்.

அ தா வ து - “சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக்கண்க
ளால் நோக்காய் ‘நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்’ ‘நீயெழு
ந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந்தொழி விருந்
தருளாய்” ‘கணியாய் சிவப்பநீகாணவாராய் ‘நின் திருக்கண்டாம
ரை தயங்க நின்றருளாய்’ ‘காய்சினப் பறவையூர்ந்து-காய்சின

(க) தி-வாய்-ரு-எ-எ. (உ) தி-மொ-கக-க-க. (ங) தி-வாய்-க-க-க.
(ச) தி-வாய்-அ-அ. (ரு) தி-வாய்-உ-க-ச (சு) ரா-அ-கக-க-உ.

மூ.—ஓராநீர்வேண்டினவையுள்ள தெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாராயணனன்றோ நானென்று—பேருறவைக்
காட்டவவன் சீலத்திற் கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை. (அந)

வாழி சங்குவாள் வில்தண்டேந்தி யெம்மிடர் கடிவானே” “இம்மட
வுலகர் காண நீ யொருநாளிருந்திடா யெங்கள் கண்முகப்பே”
“இருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே” “வடிவினையில்லாமலர்மகள்
மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும்
பிடிக்க நீயொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே” என்று இப்படி
ஆத்ம தர்ஸந பலாநுபவ பரம்பரையைக்கூவுதல் வருதலென்று
முடுகவிட்டபடி யென்கை. இப்படிச்செய்தருளவேணுமென் றர்த்
தித்த. (சீர்ம, நன்) கைங்கர்ய ஸர்ப்பத்தை யுடையவரென்னுதல்;
பக்த்யாதி குணங் களையுடையவ ரென்னுதல்; ஏவம்விதரான வாழ்
வார் திருவடிகளை. (உய்துணையென்றுள்ளளேமேயோர்) நாஸத்தை
விளைக்குந் துணைப்பாலன்றிக்கே, உஜ்ஜீவநத்தைப் பண்ணுந்
துணையென்று மநஸ்ஸே அநுஸந்தித்துப் போருவென்கிறார். (அஉ)

பதவுரை.

நீர்	(ஆழ்வீர்!) நீர்
ஓரா	ஆராய்ந்து
வேண்டினவைஉள்ளது எல்- லாம்	அபேக்ஷித்தவை யெல்லாவற்றை யும்
செய்கின்றேன்	நான் முடித்துத்தருகின்றேன்;
நான் நாராயணன் அன்றோ என்று	நான் ஸர்வஸக்தனான நாராயண னன்றோ வென்று
பேர் உறவைக்காட்ட	தனது பெரிதான ஸர்வவிதபந்துத் வத்தையுங்காட்ட,
அவன் சீலத்தில்	அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸீலகு ணத்திலே
கால்தாழ்ந்த மர்மன் அருள்	ஆழங்காற்பட்ட ஆழ்வாருடைய க்ருபையானது
நம்மனத்து மை	நமது நெஞ்சிலுள்ள அஜ்ஞாநத்தை (அந)
மாட்டிவிடும்	மாள்செய்துவிடும் (நீக்கிவிடும்).

அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு (ஓராநீர்) இதில்-பரீல
குணத்திலே யாழங்காற்பட்டு, ஆழ்வார் பேசினபாசுரத்தை
யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; “உம்முடைய
பேற்றுக்குநீர் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ, நாமே ப்ரார்த்தித்துச்
செய்யும்படியன்றோ, நமக்குண்டான நாராயணத்வ ப்யுக்தமீன
ரக்தஸ்பர்ஸம்; ஆனபின்பு, நாமேஉம்முடைய ஸர்வ:பேக்ஷிதங்
களையும் செய்யக்கடவோம்” என்று அவனருளிச்செய்ய, “தன்பெரு
மைபாராதே என் சிறுமைபாராதே யிப்படி யருளிச்செய்வதே?
இதொருஸீலமிருக்கும்படியே” என்று, அவனுடைய சீலகுணத்திலே
வித்த(ஐ)ராகிற *ஓராயிரத்திலுர்த்தத்தை ‘ஓராநீர்வேண்டினவை’
இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஓராநீர்வேண்டினவையுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்)
ஓரா-ஓர்ந்து; “அதுவேணும்இதுவேணும்” என்றாய்ந்து, நீரர்த்தி
த்தவையுள்ளதெல்லாமென்னுதல்; அன்றிக்கே, நீரர்த்தித்தவற்றை
யெல்லாம், “இன்னதுஉபகரிக்கவேணும், இன்னதுஉபகரிக்கவேணு
ம்” என்றுநாம் நிரூபித்தென்னுதல்; இப்படி நந்துக்ருத்யமாயுள்ள
தெல்லாம் நாமேயர்த்திகளாய்ச் செய்கிறோம். அதுக்குடலாக
(நாராயணனன்றோநானென்று பேருறவைக்காட்ட) (க)† ‘நானொ
நாராயண ஸ்ரீமாத் - நாமோநாராயண ஸ்ரீமாத்’ என்னும்படி-ஸர்
வவிதபந்துத்வமும் நடத்தும்படிக்கு நான் நாராயணஸப்த வாச்ய
னன்றோவென்று, அத்தாலேபெரிதான தன்ஸர்வவிதபந்துத்வத்தை
யும்காட்ட; அதை “ஓராயிரமாயுலகேழுகிக்கும் பேராயிரங்கொ
ண்டதோர் பிடுடையன் நாராயணன் நங்கன்பிரானவனே” என்று
அநுஸந்தித்து.

(அவன்சீலத்தில்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்)அதாவது-“அவனேமற்றெ
ல்லாமுமறிந்தனமே” என்றும், ‘அரியவணங்கி யறிந்தனர்நோய்
களறுக்கும்மருந்தே’ என்றுவெறுத்தும், “விண்ணுலகத்தருந்தேவ
னைச்சோரேல் கண்டாய்மனமே” என்றும், ‘இனமேதுமிலானே
யடைவதுமே’ என்றும், “என்மனமுடைவது மவற்கேயொருங்
காகவே” என்றும், “ஆகஞ்சேர்நரசிங்கமதாகி” என்றும், “நின்ற
வேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது” என்றும், ‘தொழுது -எழுதுமென்

† நமோ-

(க)

மூ, —மையார்கண்மாமார்பின்மன்னுந்திருமலை
கையாழி சங்குடனே காணவெண்ணி—மெய்யான
காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்பேர்
ஓதவுய்யுமே யின்னுயிர். (அச)

“னுமிதழிகை” என்றும், “தாளதாமரையான்” என்றுதொடங்கி
“நண்ணெய் புகழ்கோவுனசீலமே” என்றும், “சீலமெல்லையிலான்”
என்றும் இப்படி குணவானென்னும்படியான சீலகுணத்திலே
யாழங்காற்பட்டருளிச்செய்த வாழ்வாரருளுண்டு - க்ருபை; அது
(மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை) நம்முடைய வஜ்ஞாநத்தை நிப்டே
ஷமாகப்போக்கும். (உ) “அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான்
யானார்” என்று பிற்காலிக்கிற கலக்கத்தை, சீலகுணப்ரகாசகத்வத்
தாலே ஸேஷியாதபடிநசிப்பிக்கும்; ஸாமான்யமான வஜ்ஞாநமாக
வுமாம். (அங)

பதவுரை.

மையார்கண்மா	மையணிந்தகண்களையுடைய பெரி
மார்பில் மன்னும்	யபிராட்டியார்
திருமலை	திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணப்
கை ஆழிசங்குடனே	பெற்ற
காண எண்ணி	ஸ்ரியப்பதியை
மெய்யான	திருக்கைநிறைந்த திருவாழி திருச்
காதலுடன்	சங்குகளுடனே
கூப்பிட்டு	வேலிக்கக்கருதி
கண்டு	உண்மையான
உகந்த	அபிவிஸேஸத்தோடு
மாறன்பேர்	கூலி
ஓத	அவ்வாறே ஸேவித்து
இன்னுயிர்	மகிழ்ச்சியடைந்த
உய்யும்	ஆழ்வாருடைய திருநாமங்களை
	அநுஸந்திக்கவே
	விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து
	உஜ்ஜீவிக்கும். (அச)

அவ;—என்பத்துராலம்பாட்டு. (மையார்கண்மா) இதில்-
விலக்ஷண நிக்ரஹ யுக்தனானவனைக் காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிடு
கிறபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்; எங்ஙனே யென்னிங்;
கீழ்- “ஸீலாதிசனாய், அதுக்கூற்றுவாயான பிராட்டியோடே நித்ய
ஸம்புக்தனாய், இரண்டிடத்திலும்குபெற(ய) தரித்தவாழ்வார்களை
யுடையனான வெம்பெருமானே யநுபவிக்கவேணும்” என்று தாமும்
தம்முடைய கரணக்ரா(ம)மங்களுமாகவிடாய்த்துக் கூப்பிட,
தூணிலேதோற்றிச் சிறுக்கனுக்குஉதவினாப்போலே மாநஸமாகத்
தோற்றித்தன் குணங்களை யநுபவிப்பிக்க, அத்தை யநுபவித்து
ஹ்ருஷ்டரா கிற * மையார்கருங்கண்ணியிலர்த்தத்தை, “மையார்கண்
மா மார்பில்மன்னும்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிற
ரென்கை.

வ்யா, — (மையார்கண்மா மார்பில் மன்னுந்திருமலை) (க)
* அஸிதேக்ஷணபான லக்ஷமி, வக்ஷஸ்தலத்திலே நித்யவாஸம் பண்
ணும்படியாய், அத்தாலே ஸ்ரியப்பதியான ஸர்வேஸ்வரனை. (கை
யாழி சங்குடனே காணவெண்ணி) அச்சேர்த்ததியைக் காத்து ஊட்
டவல்ல வாழ்வார்களோடே யநுபவிக்கவெண்ணி. இத்தால் -
“மையார்கண்மா மார்பில் மன்னும்” என்று தொடங்கி ‘உன்னைக் காணக்கரு
துமென் கண்ணே’ என்ற முதற்பாட்டைக்கடாக்ஷித்தருளிச் செ
ய்தபடி. (உ) ‘வெவெஹீம் உக்ஷணம் ராஜிநெநெதூரநிதி
வெஷரிவ - வைதேஹீம் கக்ஷமணம் ராமம்நேரரை ரசிமிஷரிவ’
(ங) ‘கூவஷிஷு உத்ஷணம் ராமம்நேரரை ரசிமிஷரிவ’ - அவஷ்டப்ப
சதிஷ்டந்தம் ததர்ஸதநூர்ஜிதம்’ என்னும்படியாயிற் றபேக்ஷி
த்தது.

(மெய்யான காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த) யதாவத்
தான ப்ரேமத்தோடே கூப்பிட்டு, அப்படியே கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ரான; அதாவது - “கண்ணெயுன்னைக் காணக்கருதி” என்றுதொ
டங்கி “நண்ணுதொழியே நென்று நானழைப்பன்” என்றும், “உகந்
தேயுன்னை யுள்ளுமென்னுள்ளத்து” என்றுதொடங்கி “நரசிங்கம
தாயவுருவே” என்றும், “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ண
னைக் கண்டுகொண்டேன்” என்றும், “கண்டுகொண்டு” என்று

மூ,—இன்னுயிர்தால் தோற்றினதிகென் னெஞ்சிலென்று கண்ணு
லன்றவனைக்காணவெண்ணி யாண்பெண்ணாய்ப்பின்னையவன்
றன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்தமாறனரு
ளுன்னுமவர்க்குள்ளமுநகும். (அரு)

துடங்கி “அண்டத்தமர்ப்பெருமானடியேனே” என்று; “உலகமளந்
தவடியானையடைந்தடியே னுய்ந்தவாறே” என்றும் இவற்றாலே
அவற்றை வெளியிட்டாரென்கை. (மாறன் பேரோதவ்யயுமே யி
ன்னுயிர்) இப்படி பகவத்விஷய பக்தியையுடைய வாழ்வார் திரு
நாமத்தை யநுஸந்திக்கவே யுஜ்ஜீவிக்கும், விலக்ஷணமான வாழ்ம
வஸ்து. (அச)

பதவுரை.

இன் உயிர்தால்

எனக்கு தா(யா)ரகனான ஸர்வேஸ்
வரன்

இங்கு தோற்றினது
என்றெஞ்சில் என்று

இத்தஸையில் ப்ரத்யக்ஷமானது
என்மநஸ்ஸிலென்று

அன்று அவனை கண்ணால் காண
எண்ணி

அன்று அவனைக்கண்ணால் கண்
ட நுபவிக்கவிரும்பி

ஆண் பெண் ஆய்

ஆண்தன்மைகுலைந்து பெண்தன்
மையை அடைந்து

பின்னை அவந்தன்னை நினைவிப் மேலும் அவனை ஸ்மரிப்பிக்கிற மேக
பவற்றால்

ஸமூஹம் முதலானவற்றால்

தான்தளர்ந்த

தான்தளர்ச்சியடைந்த

மாறன் அருள்

ஆழ்வாருடைய க்ருபையை

உன்னுமவர்க்கு

அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு

உள்ளம் உருகும்

மனமுருகாநிற்கும். (அரு)

அவ.—என்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (இன்னுயிர்தால்) இதில்,
ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே நோவுபட்ட ஆழ்வார் பாசுரத்தை
அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த
வநுபவம் மாநஸாநுபவமாகையாலே, அவனை பாலியகரணங்
களாலே அநுபவிக்கவேணுமென்றசைப்பட்டு, அப்போதே அது
கிடையாமையாலே ஸிதிலித்தராய், அவன்குணசேஷ்டிதாதிகளு

க்கு ஸ்மாரகமான லௌகிகபதார்த்தங்களைக்கண்டு, அவ்வழியாலே
ஸ்மர்ப்பமாணமான அவன் குணசேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்து,
அவனை யதாமரோரதமநுபவிக்கப்பெற்றமல், இப்படி, ஸ்மாரக
பதார்த்தத்தாலே தாமீடுபட்டுச்செல்லுகிறபடியை அந்யாபதேஸ்த்
தாலே யநுவிச்செய்கிற * இன்னுயிர்ச்சேவலிலர்த்தத்தை “இன்
னுயிர்தால்” இத்தயாதியாலே அருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(இன்னுயிர்தால் தோற்றினதிகென்னைஞ்சிலென்
று) கீழிர்றிருவாய்மொழியிலே, (க) “நரசிங்கமதாயவுருவே -
“உகந்தேயுந்நையுள்ளுமென்னுள்ளத்து” என்றும், (உ) “தேவர்கட்
கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே” என்றும்,
(ஈ) “கண்டுகொண்டென் கண்ணினையாரக்கரித்து” என்று மரு
ளிச்செய்தவை, மாநஸஸக்ஷாத்காரமாத்ரமாய் ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்
காரமல்லாமையாலே, இத்தசையிலெனக்கு தா(யா)ரகனான ஸர்
வேஸ்வரன் † ஸாக்ஷாத்கரித்தது மாநஸஜ்ஞாந விஷயமென்று.
(கண்ணுலன்றவனைக்காண வெண்ணியாண்பெண்ணாய்ப்) சக்ஷார்
விஷயமாக வவனை தர்ஸிக்கவெண்ணி, அதுலபி(அ)யாமையாலே
பும்ஸ்தவம் குலைத்து ஸ்தீரீத்வாபத்திமைப்(ஊ)ஜித்த, பின்னையவன்
றன்னை நினைவிப்பவற்றால்) இப்படி ஸ்தீரீத்வாபத்தியை பஜித்தவநந்
தரம், அவனைப்ரணயகத்தக (உஃ) ஸ்வரத்தாலும் ரூபவத்தையா
லும் ஸ்மரிப்பிக்கு மவற்றாலே; (ச) “விக்ருஜ்ஜீவித்ஹஜ்ஜெஃ -
விக்ருஜ்ஜீவிந்ஹங்கமை” எனும்படியான பகதிஸமுஹங்களா
லும், மேகஸமுஹங்களாலும்;

(தான்தளர்ந்த) டு “தாநெடுவாரணீயாநி-தாந்யேவாரமணீ
யாநி” எனும்படி அளஹ்பமாய், மிகவும்பாரவஸ்யக்தையடைந்த.
அதாவது “இங்கெத்தனை எனனுயிர் நோவமிழற்றேஸ்மின் குயிற்
பேடைகள்” “இத்தனைவேண்டுவதன்றந்தோவன்றில்பேடைகள்”
“எவஞ்சொல்லிற்றுந் தும்மேங்குகூக்குரல் கேட்டுமே” “மேற்
கினைக்கொள்ளேஸ்மின் நீ நஞ்சேவலும் கோழிகாள்-அக்கையுமாவி
யுமந்தரநின்றழலுமே” “அந்தரநின்றழல்கின்ற யானுடைப்புவை
காள் துந்திரத்தேதுபிடையிலே குழறேஸ்மினே” எனும், “நன்

† ஸாக்ஷாத்கரித்தது - ப்ரத்யக்ஷ வக்கினரூபம்,
(க) தி-வாய்-க-ச-எ, (உ) தி-வாய்-க-ச-அ, (ஈ) தி-வாய்-க-ச-க,
(ச) ரா-கி-க-க-க, (ஊ) ரா-கி-க-க-க.

மூ.—உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயல்களெண்ணி
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி—மருவுகின்ற
வின்னாப்புடனவன் சீரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
லென்னுச்சொல்லா திருப்பதெங்கு. (அசு)

கெண்ணிநான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே இன்குரல் நீமிழறறேல்-
நின்பசுஞ்சாமரிதத்தனன் கூட்டுண்டுநீங்கினான்” “கண்ணன்மாயன்
போல் கோட்டியவில்லொடுமின்னுமெகக்குழாங்க்காள் - காட்
டேன்மின்னும்முருவென்னுயிர்க்கதுகாலனை” “குயிற்பைதல்காள்
கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்” “பண்புடைவண்டொடு
தும்பிகாள் பண்மிதற்றேன்மின், புண்புறவேல்கொடுகுத்தா
லொக்கும் தும்மின்குரல்” “நாரைக்குழாங்க்காள் பயிசெறென்
னினி” என்றிப்படி, ரூபதர்ஸநத்தாலும் நாமஸங்கீர்த்தநத்தாலும்
ப்ரணயஉஜிதத்தாலும் மிகவும்தளர்ந்து ஜீவநாத்ருஷ்டத்திலும்
நசையற்றபடியென்கை.

இப்படியிகவும் பாரவாய்ததையடைந்த. (மாறனருள்) (க)
“அருள்கண்டிரிவ்யுலகினில்மிக்கதே” என்னும் படியான ஆழ்வார்
க்ருபையை அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு மநஸு ரீரியுருகும்.
“இதொருக்குப்பாதிக்கயமிருந்தபடியே” என்று ஹ்ருதயம் த்ரவீ
பூதமாம். “மாறனுரையுன்னுமவர்க்கு” என்று பாடமாஸைபோது,
ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியை அநுஸந்திக்கப்புக்கால் “இதுவுமொரு
ஸ்ரீஸூக்தியே” என்றுமநஸஸு த்ரவீபூதமாம். “இவையொன்ப
தோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகுமே” என்றத்தைப்பின் சென்ற
படியென்றாகவமாம். (அரு)

பதவுரை.

உன்செயல்கள் எண்ணி “உன்னுடைய சரித்தரங்களைநினைத்து
என்றெஞ்சம் உருகும் என்றமனம் உருகாநின்றது;
வேட்கையெருகும் எனப்பேசி-அதற்குமேலே ஆசையும் விஞ்சி
வாராநின்றது” என்றருளிச்
செய்து

மருவுகின்ற இன்னாப்புடன் (கீழ்ஸ்மாரகபதார்த்தத்தாலே நோ
வுபட்டு) அநுவுருத்தமான அந்த
வெறுப்போடே

அவன்சீர் ஏபந்து உரைத்த அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்
தைத் திருவுள்ளத்திற்பொருந்த
அருளிச்செய்த

மாறன்சொல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை
என்றா என்னுடைய நாக்கு

சொல்லாது இருப்பது எங்கு அநுஸந்தியாமலிருப்பதுஎவ்வாறு?

அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு. (உருகுமாலென்னெஞ்சம்)
இதில் ஆழ்வாருடைய அப்ரீதிகர்ப்ப(ஊ-ஆ)குணநுஸந்தாநவித்த
(ஐ)ராம் ஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெந்நுளே
யென்னில், ஸ்மாரகபதார்த்தங்களைக்கண்டு நோவுபட்டுச்செல்லா
நிற்கச்செய்தே (க) * இருத்தும் வியந்தில் தலைதமொறாகக்கலந்த
கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த(ய)ரிக்க, அத்தாலே பூர்வஸம்ஸ்லேஷ
ப்ரகாரத்தை யதுஸந்தித்து ப்ரீதராய்ச்செல்லுகிற * உருகுமால்
நெஞ்சத்திலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “உருகுமாலென்னெஞ்
சம்” இத்யாதியாலே யென்கை.

வ்யா.—(உருகுமாலென்னெஞ்சமுன் செயல்களெண்ணி)(உ)
“ஹ்ருதயந்யூஜிதெவஜநவ்யு மண்ணவத்யா - ஹ்ருதயாந்யாமமந்
தேவ ஜநஸ்யகுணவத்தயா” என்னும்படி, * உன்னுடையதாழ்ந்த
செயல்களையநுஸந்தித்து என்னுடையமநஸஸானது த்ரவத்ரவ்யம்
போலே உருகாநின்றது; (பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி) அது
க்குமேலே அடி (அ) நிவேஸமும் மிக்குவாராநின்றதென்றருளிச்
செய்து. (மருவுகின்ற வின்னாப்புடன்) கீழ் ஸ்மாரகபதார்த்தத்
தாலே நோவுபட்டு அந்தஅநுவுருத்தமான வெறுப்போடே. (அ
வன்சீரேய்ந்துரைத்த மாறன்சொல்) அவனுடைய (க),*இருத்தும்
வியந்தில் (ஈ) “அறியேன்மற்றருள்” இத்யாதியாலே அருளிச்
செய்த ப்ரணயித்வகுணங்களை த்திருவுள்ளத்திலே பொருந்தவரு
ளிச்செய்த.

மு — எங்காதலுக்கடிமாலேயந்தவடிவழகென்
 மங்காதுபற்று சாவாங்கவன்பா — லெங்குமுள்ள
 புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடுமாறன் தான்
 உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும். (அஎ)

அதாவது - * உருகுமால் நெஞ்சமுடிர்ப்பாட்டாய், அதைப்
 பின்சென்று "நினைதொறும்" என்றுதொடங்கி "நினைகிலேன் நா
 னுனக்காட்செய்யும் நீர்மையே," "நீர்மையால் - கார்முகில்வண்
 ணன்றன் கள்வமறிகிலேன்," "அறிகிலேன் - சிறியவென்னுருயி
 ருண்ட திருவருளே" "திருவருள் செய்பவன்போல - கருவளர்
 மேனிரங்கண்ணன் கள்வங்களே" "என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச்
 செம்மாய்நிற்கும் - என்கண்ணனென்றவன் காட்கரையேத்துமே,"
 "என்னுருயிர்கேளுண்டே - காட்கரையேத்துமதனுட்கண்ணு
 வென்னும்," "கோளுண்டானன்றி - ஆளன்றேபட்ட தென்னு
 ருயிர்ப்பட்டதே," "தெய்வவாரிக்கு - இங்கெனதுயிர்ப்பட்டது - அங்
 காருயிர்ப்பட்டது," "வாரிக்கொண்டு - பருகினான், காரொக்குங்
 காட்கரை யப்பன்கடியனே," என்றிப்படி, அவன் தாழநின்றபரி
 மாறின ஸீலா திருணங்களிலே ஸிதிலாந்தஃகரணரா யருளிச்செய்த
 ஸூக்தியைக்கை.

இப்படி நடுபாட்டையுடையரா யருளிச்செய்த இச்சொல்லை
 (என்னுச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு) என்னுடையநாவானது எவ்
 விடத்துச்சொல்லாதிருப்பது?; எல்லாவிடத்திலும், (க) * நாவி
 னுள்ளிற்று - குருகூர்நம்பி பாவினிநினைசைபாடித் திரிவென்னு
 தல்; அன்றியே "என்னுச்சொல்லாதிருப்பது எங்கு" என்று பாட
 மாய், இதலர்ஸஜ்ஞானவென்னுடைய சொல்லப்பாடா திருப்பதெத்
 தசையிலையெங்கு என யென்றாகவுமாம்; எல்லாதசையிலு ம்நுஸ்ந்
 தியா திருக்கவண்ணாதென்றபடி. (அசு)

பதவுரை.

எம் காதலுக்கு அடி எமது அன்புக்குக்காரணம்
 மால் ஏய்ந்த வடிவழகு என்று-ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு
 பந்தியாய் அநுரூபமான விக்ர
 ஹ ஸௌந்தர்யமென்று

(க) கண்ணி-உ.

அங்கு ஆதுபற்றுக ஆ அத்தகையில் அந்தவிக்ரஹ ஸௌ
 ந்தர்யமே ஆலம்பமாக
 ஆங்கு அவன்பால் அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக
 எங்கும் உள்ளபுள்ளினத்தை எவ்விடத்திலுமுள்ள பறவைக்
 கூட்டத்தை

தூதாகப்போகவிடும் தூதாக அனுப்பின
 மாறன் தான் ஆழ்வாருடைய திருவடிகள்
 உள்ளினர்க்கு தம்மை அநுஸந்தித்தவர்களுடைய
 தீங்கை அறுக்கும் தீங்குகளை ஒழித்திடும். (அஎ)

அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு. (எங்காதலுக்கடி) இதில்,
 வடிவழகுபற்றுகாகத் தூதுவிட்டருளின வாழ்வார் தீவ்யஸூக்தி
 யையநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்குடையென்னில்; அபீர்தி
 கர்ப்ப(ஊ)குணாநுஸந்தாந மாத்ரமாய்ச்சென்றவிடத்தில், பா(ஊ)
 க்யவைகல்யத்தாலே குணாநுபவத்தால்வந்த பீர்திகீழ்ப்பட்டு, அபீ
 ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே அப
 ஹ்ருதசித்தராய், "அவ்வழகைக்கண்ணுடைய கண்டநுபவிக்க
 வேணும்" என்று கண்ணற்கண்டபகஷிகளைத் தூதுவிடுகிற * எங்
 கானவிலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் "எங்காதலுக்கடி" இத்யாதி
 யாலையென்கை.

வ்யா--(எங்காதலுக்கடி) என்னுடையப்ரேமத்துக்குஹது,
 (மாலேயந்தவடிவழகென்று) ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு
 பந்தி(வாநி)யா யநுரூபமான விக்ரஹஸௌந்தர்யமென்று. (அங்
 காதுபற்றுகா ஆங்கவன்பால்) அத்தகையில் அவன் ஸௌந்தர்ய
 மே, பற்றுகாக-ஆலம்பமாக, அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக -
 திருமுழிக்களத்துறையு மவன் விஷயமாக. (எங்குமுள்ள புள்ளி
 னத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாறன்) (க) "யாங்கவீநாஹ
 ஸுராணி - யாங்கப்நாஹஸ்ராணி" என்னும்படி ஸர்வதீக்கு
 க்களிலுமுண்டான பகஷிஸமுஹத்தை, தம்முடைய ப்ராணரக்ஷ
 ணர்த்தமாக தூதப்ரேஷணம்பண்ணுமாழ்வார்.

அதாவது- "செங்காலமடநாராய்" என்றுதுடங்கி "எங்குடக்
 கூத்தர்க்கென் தூதாய்" என்றும், "அமர்காதற்குருகினங்காள்"

(க) ரா-ஸு-௩௦-௩.

மு. — அறுக்குமிடரென்றவன்பாலாங்குவிட்டதூதர்
மறித்துவரப்பற்றாமனத்தா — லறப்பதறி
செய்யதிருநாவாயிற்செல்லநினைந்தான்மாறன்
டையலினுற் செய்வதறியாமல். (அஅ)

என்று துடங்கி: "தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமேகேளீரே" என மறி, "தக்கிலமேகேளீர்கள்" என்று துடங்கி: "கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் - செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்தலைபோலும் திருமேனியடிகளுக்கு" என்றும், "திருமேனியடிகளுக்கு" என்று துடங்கி: "மாதரைத்தம் மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு" என்றும், "திருமுழிக்களத்தறையும் பங்கயக்கட்சுடர் பவளவாயணக்கண்டு" என்றும், "புனக்கொள்காயாமேனிப்பூந்துழாய் முடியார்க்கு" என்றும், "பூந்துழாய்முடியார்க்கு" என்று துடங்கி: "தார்த்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன் றென்றுரையீர்" என்றும், "என்னகமேனியொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்றும், இப்படி "பூந்துழாய்முடியார்க்கு" என்னுமளவும்வடிவமுது பற்றாசாகர்பலபகூகளைத் தூதுவிட்டாரென்கை.

(க) "நம்பிழையும்சிறந்த செல்வமும் படைத்தபரப்பும் தமரோட்டைவாஸமும் மறப்பித்தகூமா தீகூடா ஸாரஸ்யஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வத்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்குமலிஷயம்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனாரு மருளிச் செய்தது. (உ) "சுவாராயஸஹக்ஷாஜ்ஜிவிலொலுஸ்ய வெஹவாதீ | வெணகரஸூஜ்ஜிவொந்யூதீ வடகாநீ யாவதேஜுமீ: - அபராதஸஹத்வாச்ச விபோஸ்ஸம்பந்தவைபவாதீ | ஐகரஸ்யாச்சஸௌந்தர்பாதீ கடகாந்யாசதேமுநி:?" என்றிறே வாதி கேஸரி அழகிய மணவாளஜீயரு மருளிச்செய்தது. (மாறன்றானுள் ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும்) ஆழ்வார்திருவடிகளானது, தன்னை மறஸ்ஸாலே யநுஸந்தித்தவர்களுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களைத் தானே சே(வெடி)தித்துப்பொகடும்; * துயரறுசுடரடிபோலே. (அஎ)

பதவுரை.

இடர் அறுக்கும் என்று நமது துக்கங்களைப் போக்கியருள் வனென்று

(க) ஆசார்யஹ்ருதயம்,

(உ) பன்னீராயிரப்படி.

அவன்பால் ஆங்குவிட்டதூதர் அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் அனுப்பியதூதர்
மறித்து வரப்பற்றாமனத்தால் மீண்டெருமளவும் ஆலஸ்யத்தைப் பொறுக்கமாட்டாததிருவுள்ளத்தாலே

அறப்பதறி மிகவும் விரைந்து
டையலினுல் அறிவுகலக்கத்தினுல்
‡ செய்வு அறியாமல் செய்யவேண்டியது இன்னதென்றறியாமல்
மாறன் ஆழ்வார்
செய்யதிருநாவாயில் விலக்ஷணமான திருநாவாயிலே
செல்லநினைந்தான் எழுந்தருள உத்யோகித்தார் (அஅ)

அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (அறுக்குமிடர்) தூதர் வருமளவும் பற்றாமல் "திருநாவாயிலே போய்ப்புகவேணும்" என்று மருளரதிக்கிற வாழ்வார்பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; இப்படிவிட்டதூதர் அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கு ஸ்வதசையையறிவித்து மீண்டெருவதற்குமுன்னே, ப்ராப்யத்வராதியுபத்தாலே, "அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப்புகு அவ்வொலக்கத்திலே அங்குள்ளவர்களோடே கூட ஸபத்ரீகணைவனைக்கண்டருபவித்து அடிமைசெய்யப்பெறுவதெப்போதோ?" என்று மருளரதிக்கிற* அறுக்கும் வினையிலர் தத்ததை "அறுக்குமிடர்" என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(அறுக்குமிடரென்றவன்பாலாங்குவிட்டதூதர் மறித்து வரப்பற்றாமனத்தாலறப்பதறி) (அறுக்குமிடரென்று) நம்முடைய துக்கத்தைப்போக்கியருளுமென்று. (அவன்பாலாங்கு விட்டதூதர்) திருமுழிக்களத்தறைவார் விஷயமாக அவ்விடத்தலே விட்டதூதர். (மறித்துவரப்பற்றாமனத்தால்) திரும்பி மீண்டு வந்துமறுமாற்றம் சொல்லப்பற்றாத திருவுள்ளத்தாலே, (அறப்பதறி) மிகவும் தவிரித்து; (க) "ஐஃவரூபியாஜ்ஜெநாயம் ஸௌரம்"

(க) ரா-ஸு-ந-உ-கா.

(†) 'செய்வதறியாமல்' என்றபாடம் மோனையின்பத்திற்கு மாறுபாடாம்.)

உகஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அகூ-பா, வ்யாக்யாரம்.

வாற்றாமை பேசியலமர்ந்தமாறன்) தமக்குடந்துசெல்லுகிற (உ)
தரியாமையையருளிச்செய்து அலமாப்பையடைந்த ஆழ்வார்.

அதாவது - "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" "புலம்புறுமணிதென்
றல்" "தாமரைக்கண்ணும் கனிவாயும்" "வாடைதண்வாடை"
"ஆபுகுமலை" "அவனுடையருள் பெறும்போதரிதால்" "ஆரு
மிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை" "புதுமணமுகந் துகொண்டெறியு
மாலோபொங்கிளவாடை" "ஊதுமத்திக்குழற்கே யுய்யேன்நான்"
"மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான்" என்று இவையடியாக பாசு
(வ்யாய)கபதார்த்தங்களாயுள்ள வெல்லாவற்றாலும்நொந்து, பிரா
ட்டி, சூகரீவதர்ஸநாதரம் மாருதிதர்ஸநாதர்வம் மத்யேரா
வணப்ரேரிதரான ராக்ஷஸ்வஸமாபநையாய் ஜீவிதத்தில நசை
யற்றப்போலே, "யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்" என்கிறார்.

அதாவது - "புகலிடமறிகிலம தமியமாலோ" என்றும்
"இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்" என்றும் "பாவி
யேன்மனத்தே நின்றிருமாலோ" என்றும் "ஆவியின் பரமல்லவகை
களாலோ" என்றும் "யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்" என்றும்
"எவமினிப்புகுமிடமெவம் செய்கேனோ" என்றும் "ஆருக்கென்
சொல்லுகேனென்னைமீர்கா ளாருயிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை"
என்றும் "ஆய்ச்சிமர்க்கே யுதுமத்திக்குழற்கே யுய்யேன்நான்"
என்றும் "யாதுமொன்றறிகிலமம்மவம்" என்றும் "என்சொல்லியுய்
வனிங்கவனைவிட்டே" என்றும், "அவனைவிட்ட கன்றுயிராற்றகில்
லா" என்றும், இப்படி ஆற்றாமையையருளிச்செய்து முன்னடி
தோற்றாமலமர்ந்து நிலந்துழாவின் வாழ்வாரென்கை.

இப்படி யான (மாறனருள்மாற்றாகப் போகுமென்றன்மால்)
அதாவது-"அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த வாயிரத்துள்ளி
வை பத்துங்கொண்டு அவனியுளலற்றி நின்றயமின்தொண்டர்"
என்று உபக்ரமித்தவாழ்வாரருள் - அஜ்ஞாநத்துக்குப் ப்ரதிப(உ)ட
மாக, என்னுடைய வஜ்ஞாநம் நிவ்ருத்தமாம். (க) "பண்டைவல்
வினை பாற்றியருளிணன்" என்னக்கடவதிறே. * ஆபுகுமலைக்கு
அவனுடையருள் பெறும்போதரிதாயிற்று; இங்கு "என்றன்மால்-
மாறனருள் மாற்றாகப்போகும்" என்று நிஸ்சிதமாயிற்று. (அகூ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூடு-பா, வ்யாக்யாரம். உகஉ

மூ.—மாலுமது வாஞ்சைமுற்றும் மின்னுமுடம்பின் முடிவில்
சாலநண்ணிச்செய்வனெனத்தானுகந் து—மேலவனைச்
சீராரகணபுரத்தே சேருமெனும்சீர்மாறன்
தாராரோ நந்தமக்குத்தாள். (கூடு)

மால்	பதவுரை.
உமதுவாஞ்சை முற்றும்	ஸரீவஸ்வரன்
மன்னும் உடம்பின் முடிவில்	"உம்முடைய அபேக்ஷிதங்க ளெல்லா வற்றையும்
சால நண்ணிச் செய்வன்ன	ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிற ஸரீரத்தின் முடிவிலே
தான் உகந்து	மிகவும் பொருந்தித் தலைக்கட்டித் தருகிறேன்" என்ன;
மேல் அவனை	தாம் மனமகிழ்ந்து
சீர்ஆர் கணபுரத்தே சேரும்	"அப்பரமபுருஷனை திருக்கண்ணபுரத்திற்சென்று ஆ ஸ்ரயியுங்கள் என்றருளிச்செய்த ஜ்ஞாநாதிருணங்களையுடைய ஆழ் நமக்கு [வார் தம்திருவடிகளை ப்ரஸாதித்தரு ளாரோ? (கூடு)
எனும்	
சீர்மாறன்	
நந்தமக்கு	
தாள்தாராரோ	

அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.(மாலுமது) இதில், ஆழ்வார்க்கு
நாளவதி(யி)பிறக்க, அத்தாலே அவர் பரோடதேஸம் பண்ணின
பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்;
(க) "நாளேலறியேள்" என்றுகேட்டவர்க்கு, "உம்முடையத்வரா
துகுணமாக உம்முடையஸரீராவஸநத்திலே உம்மைப்பரபரமபத
த்திலே கொடுபோயடிமைகொள்ளக்கடவோம்" எனநாளிட்டுக்
கொடுக்க, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், அந்தஹ்ஷ்ப்ரகர்ஷித்தாலே
"திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறவவன்றிருவடிகளிலே புஷ்பாத்யுப
கரணங்களைப் பணிமாறிபக்தியைப் பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்
டாதார் ப்ரபத்தியைப் பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்டாதார்

உகச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௯௦-பா, வ்யாக்யாரம்,

இந்நகப்பத்துப்பாட்டையுந் ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி அவன்றிருவடிகளிலே வணங்குகோள்” என்றுஸர்வரையும் தத்ஸமாஸ்யணத்திலே (தி)காராநுகுணமழுட்டுகிற * மலைநண்ணியிலர்த்தத்தை “மாஹமதுவாஞ்சைமுற்றும்” இப்பாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.-(மாஹமதுவாஞ்சை முற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில் காலநண்ணிசெய்வனென) ஆஸ்ரிதவ்யாமுகத்த(ய)ன ஸர்வேஸ்வரன், உம்முடைய வபேக்ஷிதங்கெல்லாம் ஆக்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிறார்ரத்தனுடைய வியோகாநந்தரத்திலே திருக்கண்ணபுரத்திலே மிகவும் கிட்டிச்செய்வனென்றென்னுதல்; அன்றிக்கே, உம்மைக்கிட்டி மிகவும் செய்வனென்னுதல்; அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்தக்கார்யத்திலே மிகவுமுற்றென்னுதல்; இப்படிச் செய்வனென்று * கண்ணபுரமொன்றுடையானருளிச்செய்ய (தானுகந்து) அவனைக்கொண்டு நாளவதியிட்டுக்கொண்டதாம் ஹ்ருஷ்டராய்.

(மேலவனைச்சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்) நாளவதியிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு மேலாகத்திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து அந்யாஸந்நாயிருக்கிறவனை. மேலவனையென்று - மேலானவனையென்றுமாம். பரதாழ்வானுக்கு (க) “வடுணை-வத-உ-உ-செவெ-உ-பூர்ணைசுதர்த்தஸேவரவே” என்றுநாளவதியிட்டுக்கொடுத்து, அவதி(யி)பார்த்துக்கொண்டு நின்றபுப்போலே நின்றபடி. (சீரார் கணபுரத்தேசேருமெனும் சீர்மாறன்) ஐஸ்வர்யாதிகளும் ஸீலாதிகுணங்களும் புறவெள்ள மிசும்படியான திருக்கண்ணபுரத்தில் நிலையிலே. (சேருமெனும் சீர்மாறன்) ஆஸ்ரயியுங்கொண்டு, அனைவரையும் குறித்தருளிச்செய்யும் ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகுணங்களை யுடைய வாழ்வார்.

அதாவது-“திருக்கண்ணபுரத்தாலின் மேலாலமர்ந்தானடியினை களை - காலேமலை கமலமலரிட்டு - மலைநண்ணித் தொழுதெழுமினே” என்றும் “திருக்கண்ணபுரமுள்வி - கள்ளவீழும் மலரிட்டு - நாளும் தொழுதெழுமினே தொண்டர்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாணமரர் பெருமானை - தொண்டர் நுந்தம் துயர்

(க) பா-டி ௧௨௭-௧.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௯௦ பா, வ்யாக்யாரம், ௨௮௫

போக - விண்வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “வானையுந்துமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம் தானயந்தபெருபான் - மடப்பின்னைதன்கேள்வனைத் தேனை வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தரணியாளன் - சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தின்பன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்-அன்பனாகும்” என்றும், “செய்யில்வானையுதரும் திருக்கண்ணபுரத்தையன் ஆகத்தனைப்பார்க்கணியனே” என்றும் “மணிபொனையந்த மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்பணிமின்” எனும், “வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்தியானை யடைந்தார்க்கல்லவிலையே” என்றும், “அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன் - கல்லிலயந்தமதிள் குழ்திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல நாளும் துயர்பாடுசாராவே” என்றும், “பாடுசாரானை பற்றறவேண்டுவீர் - இப்பத்தும் பாடியாடிப்பணிமினவன்றன் களையே” என்றும் இப்படி ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாதிகாரயாம்படி ஸமாஸ்யணத்தை யருளிச்செய்தாரென்கை.

(க) ‘மற்றொன்று’ ‘கண்ணனல்லால்’ என்கிற * வைகல்வாழ்தலான வித்தோபாயம்; அதில் துர்ப்பலபுத்திகளுக்கு, மலைநண்ணி - காலேமலை விண்டு தேனைமலரிட்டு * அன்பராம் ஸாங்கபக்தி; அதில் அஸக்தர்க்கு - தாளடையும் ப்ரபத்தி; அதில் அஸக்தர்க்கு-உச்சாரணமாத்ரம்; ஸர்வோபாயஸூர்யர்க்கு, இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டன்” என்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லாமுரைக்கிறார்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனாமருளிச்செய்தது;

ஏவம்விதவைபவயுக்தரான, (சீர்மாறன்தாரானே நந்தமக்குத்தான்) இப்படி உபதேசிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையவாழ்வார், நம்முடைய ஸ்வரூபாநுகுணமாகத் திருவடிகளை உபாயோபேயமாக வுபகரித்தருளாரோ? (நந்தமக்கு) தம்முடைய திருவடிகளிலே பிறந்துமுற்றுண்டுபெற்று (உ) “முயல்கின்மேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே” என்றுதரித்துப்போருகிற நமக்கு. ஆகையால் ஆழ்வார் திருவடிகள் நித்யப்ரார்த்த்யமென்றபடி.

(க) ஆசார்யஹ்ருதயம்.

(உ) கண்ணி-௯௦.

உகக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம்

மூ.—தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதிபாக்கி—மீளுதலா
மேதமீலா விண்ணுலகிலேக வெண்ணுமாறனைனக்
கேதமுளதெல்லாங்கெடும். (கூக)

பதவுரை.

தாள் அடைந்தோர் தங்கட்கு தன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்
றினவர்களுக்கு
தானே வழித்துணையாம் தானே மார்க்கபந்துவாகிற
காளமேகத்தைக் கதிபாக்கி நீலமேகம்போன்ற எம்பெருமானை
கதி ஆக்கி வழிக் குரகூகனாகக் கொண்டு
மீளுதலாம் ஏதம் இலா புராவ்ருத்தி தோஷமற்ற
விண்ணுலகில் பரமபதத்தில்
ஏக எண்ணும் எழுந்தருளவெண்ணின
மாறன் என ஆழ்வார் என்ற நுஸந்திக்கவே
கேதம் உள்ள துஎல்லாங்கெடும். துக்கமென்று பேர் பெற்றிருப்ப
வையெல்லாம் ஒழியும். (கூக)

அவ.—தொண்ணூற்றேராய்பாட்டு. (தாளடைந்தோர் தங்க
ட்கு) இதல், நாளிடப்பெற்று வழித்துணையோடே போகவொருப்
படுகிற வாழ்வார் பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்
றவனெயென்னில்; “ஸ்ரீராவஸாநத்திலேபேயு” என்று ஸர்வேஸ்வ
ரன் நாளிட்டுக்கொடுக்கையாலே போக்கிலே யொருப்பட்டு, நெ
டுங்காலம்முகம் பழகினசரீரத்தைவிட்டு, ஹ்ருதயகுழையில் நின்
றும் வழிகண்டு, மூர்த்தநயநாடியாலே ஸிராகபாலத்தை பே(லெஜி)
தித்துக்கொண்டு, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தேறப்
போமிடத்தில், கேட்டபோதே துளங்கவேண்டும்படியான யாம்ய
மார்க்கத்திலே பட்டவிளைப்பெல்லாமாறும்படி தன்கடாகூடம்ருத
வ்ருஷ்டிசாளாலே குளிரவழியவார்த்து, யமபடருடைய ஸ்ரவண
கடுகமான கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டவுள்வதுப்பாறும்படி,
* செவிககினிய செஞ்சொற்களாலே செந்தலிப்பித்தும், உக்ரமான
யமசர்ஸுந்தால்வந்த வெக்காயமாறும்படி தன்னுடைய ஸௌந்
தர்யாம்ருதத்தைநிரந்தரம் வர்ஷித்துக்கொண்டு, வழியிலுண்டான

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம். உகக

விடையும்களையும் திவ்யயுசங்களாலே யிருதுண்டமாகிட்டு,
(க) “நயாஸீவரஜாஐகிடி - நயாமிபரமாங்கதம்” என்கிறபடியே
பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே வைத்துக்கொண்டு, ஆசிவஹிக
ரைக்காட்டாமல் தானேகொண்டுபோய், திருநாட்டிலேவிடுகைக்கு
வேடன், வேடுவிச்சி, பகூழி, குரங்கு, பிஸாசம், சராசாம் முதலா
னரை வருத்தமறக்கொண்டுபோய் வைகுந்தத்தேற்றி யருளின
காளமேகமான (உ) * அங்கத்திறையு மின் துணைவனை பொழிய
வேறொருவரு மில்லையென்று காளமேகத்தை வழித்துணையாகப்
பற்றுகிற * தாளதாமரையிலர்த்தத்தை “தாளடைந்தோர் தங்கட்
கு” என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா—(தாளடைந்தோர் தங்கட்குத்தானே வழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக்கதிபாக்கி)(ங) “சரணமாகும் தன தாளடைந் கார்
க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்” என்று-
தன்திருவடிகளை யுபாயமாகவடைந்தவர்களுக்குத் தானேமார்க்க
பந்துவாம்; ஆசிவஹிகர்கையிலும் காட்டிக்கொடாதே, (ச)
“துன்னுகுழல்கருநிறத்தென் துணையே” என்கிறபடியே ‘சரி
குழற்கமலக்கட்கனிவாய்க் காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலும்
கதியே” என்றகாளமேகமானதானே * நயா மி யி ற்படியே
நடத்தம். “தாளடைந்தோர்” என்கிறவிதில் தாமுமந்தர்ப்பூ
(ஊ-உ) தரிநே;

(காளமேகத்தைக்கதிபாக்கி) ஸார்ஸாரி தாபமெல்லாமாறும்படி
ஸௌந்தர்யாம்ருதவர்ஷியான காளமேகத்தை வழிக் குரகூகமான
கதிபாக்கி. உதாவது - “அவனடிநிழற்றடமன்றிபாடே” என்றம
“அண்டமூவுலகளந்தவன்” என்றும், “கூத்தன் கோவலன் திருபே
கூராத்தன் தாமரையடியன்றிமற்றிலமரணே” என்றும், “தயா
தன் பெற்றமாதகமணித்தடம்” என்றும்; “மணித்தடத்தடிமலர்க்
கண்கள் பவளச்செவ்வாயணிக்கொள் நாற்றடந்தோன் தெய்வம
சுரரைபென்றும் துணிக்குர்வல்லரட்டன்” என்றும், “காமருபங்
கொண்டெழுந்தாரிப்பான்” என்றும், இப்படிவழிக்குவேண்டும்
நிழல்தடங்கள் முதலானவையெல்லாம் தானேயானவென்கை.

(க) வராஹசரமம் (உ) தி-மொ-உள-கூ, (ங) கூ-டு. (ச) திருநெ-கூ-

மூ.—கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக் கிட்டினுப்போலே
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில்—படவரவில்
கண்டுபில்மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான்மாறனுயர்
விண்டனிவுள்ளோர் வியப்பவே. (கூஉ)

(க) 'சுமரதஃ ப்ரயயெளராஃ-அக்ரதஃ ப்ரயயெளராமஃ' என்று,
அவர்முற்றேபோக (உ) * மன்னனி ராமன் பின் வைதேவியென்
றுரைக்குமன்னநடையவணங்கு - அவர்தோள்நிழலை யண்டை
கொண்டு நடந்தாப்போலே நடக்கப்பாறிக்கொரிதே.

(மீளுதலாமேதமிலாவின் னுலகிலேக வெண்ணும்மாறன்)
(ங) 'குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்' என்றுப்படி
மீளுதலாகிற தோஷமின்றிக்கே, (ச) " நவபு-நராவுத-தெ -
நசபுநராவர்த்ததே" என்றும் (ரு) 'புணைக்கொடுக்கிலும் போக
வொட்டாரே' என்றும் (கூ) "மீளாப்பொருவரியவிண்ணுடு" என்
றும் (எ) "மீட்சியில்லாநாடு" என்றும் சொல்லப்படுகிற பரம
வ்யோமஸுப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே, (அ) "மாகவைகுந்தம்
காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்று எழுந்தருளமநம்
பண்ணுகிற மேகக்ஷணமியையுடைய மாறனை - ஆழ்வாரென்
றநுஸந்திக்க. (கேதமுள்ளதெல்லாம்கெடும்) (கூ) "மனக்கேதஞ்
சாரா" என்கிறபடியே துக்கமென்றுபேர்பெற்றவையெல்லாம்
நசுக்கும். ப்ராப்யாலாபதுக்கமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம். (கூக)

பதவுரை.

மாறன்	ஆழ்வார்
உயர்வின்தனில் உள்ளோர்	உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள நித்ய
வியப்ப	ஸூரிகள் ஆஸ்சர்யப்படும்படி
கெடும் இடர்வைகுந்தத்தை	துக்கரஹிதமான ஸ்வைகுண்டத்
	தை
கிட்டினுப்போல	அடைந்து அடிமைசெய்யப்பெற்
	றற்போலே
தடம் உடை அனந்தபுரந்தன்	விஸ்தீர்ணமான திருவநந்தபுரத்தி
னில்	லே

(க) ரா-ஆ-கக-க௦. (உ) பெரியதிரும-ருக. (ங) தி-வாய்-நக-கூ.
(ச) காந்தோ-அ-கரு. (ரு) பெரி-தி-நரு-உ. (கூ) ஜ்ஞாநஸாரம்.
(எ) ப்ரமேயஸாரம் (அ) அந-எ. (கூ) ச திரு-கூ.

படவரவில்	படத்தையுடையஸேஷஸயநத்தில்
கண்துயில் மாற்கு	திருக்கணவளர்ந்தருளுகிற எம்பெ
	மானுக்கு
ஆள்செய்ய	அடிமைசெய்ய
காதலித்தான்	விரும்பினார். (கூஉ)

அவ. - தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. (கெடுமிடர்வைகுந்
தத்தை) இதில், பரமபதத்தில் செய்யுமடிமையைத் திருவனந்தபுரத்
திலே செய்யப்பாறிக்கிற வாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை யநுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; குறைவறப்பரமபதத்திலேபோ
னால் * வானிளவரசான வைகுந்தக்குட்டனுக்குச் செய்யக்
கடவ * வழுவிலாவடிமைகளை, நிக்யஸூரிகளில் தலைவரான
ஸ்ரீ ஸேநாபதியாழ்வானெடுத்துக் கைநீட்டும்படி நிரத்யஸயபோக்ய
மான திருவனந்தபுரத்திலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளி
கொண்டருளுகிற பரமப்ராப்பயுகரான ஸ்ரீபத்மநாபப்பெருமாள்
திருவடிகளிலே அநுகூலஜநங்களும் தாமுமாய்ப்போயடிமை
செய்யவேணுமென்று மனோரதிக்கிற * கெடுமிடரிலர்த்தத்தை 'கெடு
மிடர்வைகுந்தத்தை' இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கெடுமிடர் வைகுந்தத்தை) கைங்கர்யவித்தியாலே
நிவ்ருத்த துக்கராமபடிபண்ணவற்றான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அன்
றிக்கிக, துக்கரஹிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தையென்னுதல், (கிட்டி
னுப்போல்) அததைப்ராபித்து அடிமை செய்யப்பெற்றாப்போலே,
(தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் படவரவிற்கண்டுபில் மாற்காட்
செய்யக் காதலித்தான்) (க) 'வணலிவூலலிவெவ - ஏபிச்சஸுகி
வை' இத்தயாதியால் பரதாழ்வான் பாரித்தாப்போலே, * தட
முடையநந்தபுரநகர்தன்னில் * படமுடையரவில் பள்ளிபயின்ற
ஸர்வேஸ்வரனுக் கடிமைசெய்ய வபேக்ஷித்தார்.

அகாவது - "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவா
றே" என்றும், "சாந்தொடுவிளக்கம்தூய் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆபந்துகொண்டேத்த வல்லாரந்தமில் புகழினுரை" என்றும்,
'அமராய்த்திரிகின்றர்கட்கு' என்று துடங்கி 'நாமும்போய்
நணுகவேண்டும்' என்றும் 'படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன்

மூ.—வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்ற தேசத்தை
தான்மருவாத்தன்மையினுற்றன்னை—இன்னம் பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்து மால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறனெங்கள் சார்வு. (கூ௩)

பாதங்காணநடமிகோ நமர்களுள்ளீர்” என்றும், தாமும் தம்திரு
வுள்ளத்தோடொத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுங்கூட அடிமைசெய்ய
மனோரதித்தபடியென்கை.

(படவரவிற்கண்டியில் மாற்காள்செய்யக் காதலித்தான் மாற
னுயர் விண்டனி லுள்ளோர் வியப்பவே) ஸர்வேரத்தரமான பரமா
காணத்திலுள்ளாராய் * கோயில்கொள் தெய்வங்களான திரு
வடி திருவனந்தாழ்வான் ஸ்ரீஸேநாபதிபாழ்வான் துடக்கமானவர்
கள், “நாம் * தெளிவிசும்பு திருநாட்டிலேயிருந்து செய்யுமடி
மையை - இவர், * இருள்தருமாஞாலத்திலே யிருந்துபாரிப்பதே!”
என்று விஸ்மயப்படுமபடி, ஸேஷஸாயியாய் ஸ்ரியஃபதியான ஸர்
வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் செய்யவாதரித்தா
ரழ்வார். “இவருமொருவரே!” என்று இவர்க்கீடுபாடாயிருக்கி
றது. (கூ௨)

பதவுரை.

வேய்மருதோள்	மூங்கில்போன்ற திண்ணியதோள் களையுடைய
இந்திரைகோன்	ஸ்ரியஃபதியானவன்
மேவுகின்றதேசத்தை	எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தை
தான்மருவாத்தன்மையினால்	தான்புகுபெறாமையால்
தன்னை இன்னம் பூமியிலே	தம்மை இன்னமும் இந்தஸம்ஸாரத் திலேயே இட்டுவைக்குமோவென் று அதிசங்கித்து
வைக்கும் எனச்சங்கித்து	எம்பெருமான்தேற்றந் தேற்றின தகுதியான கீர்த்தியையுடைய ஆழ் வார்
மால் தெளிவிக்கத் தெளிந்த	எமக்குப்புகல். (கூ௩)
தக்கபுகழ்மாறன்	
எங்கள்சார்வு	

அவ்—தொண்ணூற்று மூன்றும்பாட்டு. (வேய்மருதோளிந்
திரைகோன்) இதில், யதாமனோரதம் பெறாமல் ஸம்ஸாரத்திலே
ஸர்வேஸ்வரன் வைக்கவெண்ணினாகையங்கிக்க, அவன்தெளிவித்த
படியை யருளிச்செய்கிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.
எங்ஙனையென்னில்; தம்மனோரதாநுகுணமாக அப்போதே அந்தே
சத்திலே போயடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே கலங்கி, “பழைய
படியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே ஸேஷித்துவிடுகிறதே? ”
என்று, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமை, ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யம்
முதலான ஹேதுக்களாலே தமக்குப்பிறந்த வதிசங்கையை, ஒரு
படுக்கையிலே கூடவிருக்கச்செய்தே பண்டுபசுமேய்க்கப்பேர்கிற
ப்ரபா(ஊ)தகாலம்வந்து அக்காலத்துக்கடைத்த குயிலம்மபில முந
லான வற்றிலுடைய பாடலாடல் முதலானவடையாளங்களையும்
காண்கையாலே, அவற்றையெகொண்டு ‘க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்
போனான்” என்றதிசங்கைபண்ணி நோவுபடுகிற விடைப்பெண்கள்
பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * வேய்மருதோளிணையிலர்த்தத்தை
‘வேய்மருதோளிந்திரைகோன்” இதயாதியாலே யருளிச்செய்கு
ரென்கை.

வ்யா.- (வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை)
(க) ‘வேய்போலுமெழில் தோளி’ என்னும்படி அணைக்கைக்குப்
பணைபோலே யிருக்கிற தோளையுடைய பெரிப்பிராட்டியார்க்குவல்
லபனானவன், (உ) ‘படமுடையரவிற்பள்ளி பயின்றவன்” என்று
அநந்தஸாயியாய் (ஈ) ‘திருமாற்கரவு” என்று இருவருமாய்ச்சேர்
த்தியாயிருக்கிற தேசத்தை; (ச) ‘மாதவாவென்ன” என்றார்தே.
(தான் மருவாத்தன்மையினால்)(ரு) “நாமும் போய்நணுகவேண்டும்”
என்னுமடி(வி)கிவேஸத்தையுடைய தாம் பேர்ப்புகப்பெறாதபடி
யாலே, (தன்னையின்னம் பூமியிலே வைக்குமெனச்சங்கித்து) (கூ)
“நன்றுபஞ்சவன் நரகம் னானடைதல்” என்றதம்மை இன்னம்
ஸ்வாதந்தர்யாதிகளாலே ஸம்ஸாரத்திலே யிட்டுவைக்குமோவெ
ன்று ஸங்கித்துப்போர.

அதாவது - இவர் ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு
வெள்ளமாரத்தயுக்தனாவவனும் ‘என்கைகழியேயல்” என்னும்படி

(க) பெரு-தி-கூ-ச, (உ)-தி-வாய்-கூ-அ, (ஈ) க-திருவ-ரு-ஈ,
(ச) கூ-க-க, (ரு) கூ-க, (கூ) எ-க-க,

பொருத்தி ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரம்போலே பிவர் கையிலேயிருக்க, அத்தகையிலே ஸ்வரக்ஷணத்தால் ஈகைவாங்கியிருக்குமவர்கள் விஷயத்தால்ரக்ஷணத்திலே அவன் மண்டி, அங்கே ஸ்ரீலேஷிக்கும் காலத்தையும், அவன் கைகழிந்தால் ஸப்தாதிகள் பாத(வாய)கமாகிற படியையும், காலதைர்க்க்யா(ஹெஷ்யூ) ஸஹதையையும், ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தில் அந்யபரதையாலே அந்தராயங்கள் புதும்படியையும், அவனுக்கறிவிக்கிற ப்ரகாரத்தை;

“வேய்மநுநோரிணை” என்றுதுடங்கி “ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்கொரு பகலாயிர மூழியாலோ” என்றும் “தகவிலை தகவிலை - இனியுன்னேநீ பிரிவையாமால் வீவநின் பசுநிரைமேய்க்கக்கப்போக்கு” என்றும் “வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - சாவதிவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியேமாய்ப் பிறந்தவித்தொழுத்தையேந்தனிமைதானே” என்றும், “நிந்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பித்தறந்தெம்மையிட்டவைமேய்க்கப்போதி” என்றும் “பிணியவிழ்மல்லிகை வாடைதூவட் பெருமதமாலையும் வந்தின்றிலோ” என்றும், “வெடிப்புநின் பசுநிரைமேய்க்கக்கப்போக்கு” என்றும், “ஆமகிழ்ந்துகந்தவைமேய்க்கின்னுன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கோலாங்கே” என்றும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றொழுமென்றொருபிரான் பின்போகேல்-நீயுக்கக்கு நல்லவொடு முழிதராயே” என்றும், “உகக்குநல்லவொடும்” என்றுதுடங்கி “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” என்றும், “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள் - திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்றும், இப்படி பஹுமுகமாக ஸங்கிக்க.

(மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த) அதாவது * (க) அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுட்குழகனாரானவவனும், (உ) கூயாஹீநா - 3-ஹ-உ-உ-2-விஜீவாவஃ-தவயாஹீநா - முஹ-உ-ர்த்தமபிஜீவாவஃ” என்றும்படி (க) * அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றகில்லாதே * அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கும்படியான விவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவத்தைக்கண்டு, ‘செங்க்னிவாயெங்களாயர்தேவு’ என்றும்படி (ச) * ஸவி

(க) நா-தி 40. (உ) ரா அ-ரு-ந-நக, (ந) கூக-நக, (ச) வி பு-ரு-கக-ந- + அஜ்ஞராயிருக்கிறவர்.

மூ.—சார்வாகவேயடியில்தா னுரைத்தபத்திதான் சேரர்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச்—சோராமல் கண்டிரைத்தமாறன் கழலிணையேநாடோறும் கண்டுகக்குமென் னுடையகண். (கூச)

லாஸஸமதம்பண்ணி, * அணிமிகுதாமரைக்கையாலே (க) ‘அநுசேல்’ என்றாஸ்வஸிப்பித்து ‘உம்முடைய வபேக்ஷிதத்தின்படியே செய்கிறோம்’ என்றதிலுங்கையைத்தீர்த்தானாயிற்று. அதாவது பசுநிரைமேய்ப்பொழிகை; அச்சைப்பற்ற ‘தாமோதான்’ என்றார். (மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த) க்ருஷ்ணன்தெளிவிக்கத் தெளிந்த. கலங்கினவனைத் தேற்றுவவனிறே. (தக்கபுழமாறனென்கள் சார்வு) ஸங்காஹேதுவின்றிக்கே கூடவிருக்கச்செய்தே ஸங்கிக்க, ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய், அத்தாலே தமக்கு ஸத்ருஸமான யஸஸ்ஸையுடையவாழ்வார், அந்யகதிகதிளான வெங்களுக்கு அபாஸ்ரபம். (கூட)

பதவுரை.

அடியில்	கீழ் * வீடுமின்முற்றத்திலே
சார்வுஆகவே	எல்லார்க்கும் உபாதேயமாகவே
தான் உரைத்தபத்திதான்	தம்மாலருளிச்செய்யப்பட்ட பத்தி யானது
சேர் ஆர்பலத்துடனே	ப்ரபத்தியாகிற கிறந்தபலத்துட
சேர்ந்ததனை	சேர்ந்தபடியை [னே
கண்டு	அறிந்து
சோராமல் உரைத்த	ஒன்றுங்குறையாமல் அருளிச்செ
மாறன்	ஆழ்வாருடைய [ய்த்
கழல் இணையே	திருவடியிணைகளையே
நாள்தோறும்	தினந்தோறும்
என்னுடையகண்	என்கண்கள்
கண்டு உகக்கும்	கண்டுகளிக்கும். (கூச)

அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு. (சார்வாகவேயடியில்) இதில், அடியிலுபதேஸித்த பத்தி-ஸ்வவாத்யமான பலத்தோடே

(க) தி-மொ-கூ-ரு.

தலைக்கட்டினபடியை யருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை அநுவதித் தாருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ்க்காளமேகத்தை வழித் துணையாக (க) * தாளதாமரைபிசிலபற்றிப் போக்கிலையொரு பட்டவராகையாலே * உயர்வறவுபரலத்தில் * உயர்வறுமம ரர்களதபதியாக வறுதியிட்ட பரத்வமே பரம்பராப்யமாகையாலே, அந்தப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்யபலமான கைங்கர்யத்தையும் (உ) * செடுமிடரிலே யநுஸந்தித்து, அந்தப்ராப்யவேஷத்தைப் பெறுகைக்குபாயமாக (ங) * வீடுமின்முற்றத்திலும் (ச) * பத்துடையடியவரினும் தொடங்கின பத்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோ டே பொருந்தினபடியைச்சொல்லி, தமக்கு உபாயமாக முகற்றிரு வாய்மொழியிலே சொன்ன ப்ரபத்தியையும் சொல்லித்தலைக்கட்டு கிற * சார்வேதவநெறியிலர்த்தத்தை, "சார்வாகவேயடியில்" இத் தியாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்தபத்திதான்) (ங) * வீடுமின்முற்றத்திலும் (ச) * பத்துடையடியவரினும் பரோப தேஸூருபேண எல்லார்க்கு மபாய்ரயமாகவருளிச்செய்த ப்ரபத்தி யோடு விகல்பித்தலாம்படியான பத்தியானதுதான். (ரு) "ஸூரணு- ஸரண்ய" என்றத்தை, (கூ) "வவ-வொகஸூரணூய - ஸர்வ லோகஸரண்யாய" என்றும், (எ) "வாடினொஸூரணாநெஷீநிவ வாத - பாதயோஸ் ஸரணந்வேஷீநிபபாத" என்றும் ஸாக்ஷாத் பலத்தோடே தலைக்கட்டினுப்போலே.

இவரும், (அ) "உம்முயிர் வீடுடையானிடையீடுசெய்மினே" என்றும், (கூ) "எல்லையிலந்நலம்புல்கு பற்றற்றே" என்றும், (கௌ) "உள்ள முரை செய லுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்திறையுள்ளிலொடுங்கே" என்றும், (கக) "பத்துடையடியவர்க் கெளரிய வன்" என்றும், (கஉ) "அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறிவழி கின்று" என்றும் (கங) "நன்றென நலம் செய்வது" என்றும் இப்படி யருளிச்செய்த ப(ஊ)க்திமார்க்கமானது ஸாத்யமானபலத்

(க) தி-வாய்-கக. (உ) கூ. (ங) உ. (ச) ன. (ரு) ரா-ஸூ.

(கூ) ரா-யு-கக-கரு. (எ) ரா-யு-கவ. (அ) தி-வாய்-உ-க. (கூ) உ-ச.

(கௌ) உ-அ. (கக) ன-க. (கஉ) ன-ரு. (கங) ன-எ.

மூ.—கண்ணடியிணையிற் காதலுறுவார்செயலை

திண்ணமுறவேசுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத் தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினுமாரன்

அனபுகழ்சேர் தன்னருள்.

(கூரு)

தோடே பொருந்தினபடியை, "சார்வேதவநெறிக்குத்தாமோத ரன்றாள்கள்" என்றும், "அருளினை துயாறு சுடரடி தொழு தெழு" (க) "வண்புகழ்நாரணன் திணகழல்சேர்" (உ) "நானும் நம்திருவுடையடிகள் நலங்கழல்வணங்கி" என்றும் அடியே தொடக்கியருளிச்செய்துபோருகிறப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்ய(யு)த்தோ டேபொருந்தினபடியை.

"பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம் காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல் லாம்" என்றுமருளிச்செய்து, மற்றும் பக்திப்ரபத்திக்குபயுத்தமான வற்றையும் "சார்மேகவண்ணன் கவலநயனத்தன்" என்றும் "திரு மெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்" என்றும் "மடப்பிள்ளைதன்கேள் வன்றாள்கண்டுகொண்டு" என்றும் "தலைமேல்புனைந்தேன்" என்றும் "நச்சப்படுமநமக்கு" என்றும் "வரையெடுத்தான்பாதந்கள் வாழியென்னெஞ்சேமறவாது வாழ்கண்டாய்" என்றுமருளிச் செய்தாரிறே.

ஏவம்விதமானவர்த்த(யூ-ஆ)ந்களை. (சோராமல் கண்டுரைத்த மாறன்) இவ்வர்த்தமானது வ்யர்த்தமேநழுவிப்போகாமே இஸ் ஸுகூமாந்தத்ததை தர்ஸித்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (கூருவிணையேநாடோறும் கண்டுகக்குமென்னுடையகண்) இப்படி ஸுகூத் மார்த்ததர்ஸியரனவாழ்வார் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடிகளையே, கண்டுகக்கும் - ஸேவித்துஹ்ருஷ்டமாம்; (ங) "தெய்யுடிக் - மே-த்ருஷ்டி" என்னும்படியானவென்கண்கள். * தாமோதரன் தாளினுடைய ஸ்தாநத்திலே இவர்க்கு * மாறன் தாளாயிற்று. (கூசு)

பதவுரை.

கண்ணன் அடியிணையில்

எம்பெருமான் திருவடிகளில்

காதலுறுவார் செயலை

பத்தியுடையவர்களின்க்ருத்யத்தை

(க) தி-வாய்-க-உ-கௌ (உ) தி-வாய்-க-உ-அ (ங) ரா-அ-ச-உ-கௌ

உஉச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூடு-பா, வ்யாக்யாரம்.

திண்ணம்உற
மாறன்

§ ஆனபுகழ்சேர்தன்அருள்

சுருங்கச்செப்பி

மண்ணவர்க்கு

தான் உபதேசிக்கை தலைக்
கட்டினான்

தீருடமாக அதிலே ஊன்றும்படி

ஆழ்வார்

சிறந்த கீர்த்தியோடேசேர்ந்த தம

துக்ருபையிலே!

சுருக்கமாக அருளிச்செய்து

பூமியிலுள்ள ஸர்வாத்மாக்களுக்

கும்

தாம் உபதேசிக்குந் தொழிலைப்

பூர்த்திசெய்தருளினார். (கூரு)

அவ. — தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. (கண்ணனடியிணையில்)

இதில், பக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச்சுருங்க வருளிச்செய்தபடி
பைய நுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; ஈஸ்வரன்
தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்
கண்டு, 'இவர்களுக்கிதொன்று குறைப்பட்டுக்கிடக்கவொண்ணா
து' என்றுபார்த்து, தம்முடையபரமக்ருபையாலே, ஸர்வேஸ்வர
னைப்பற்றுபையாலும், இவர்களுக்கு வஸூக்ரஹமாகவேணுமென்று
பாசுரப்பரப்பறச் சுருக்கத்திலே பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்
கும்படியை ஸம்ஸாரிகளுக்குபதேசித்து, பரோபதேசத்தை நிக(மு)
மிக்கிற * கண்ணன் கழலிணையிலர்த்தத்தை * கண்ணனடியிணை
யாலே வருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (கண்ணனடியிணையில்) க்ருஷ்ணன் நிருவடிகளில்.
(காதலுறுவார்செயலை) பக்தியுத்தராயிருப்பார் க்ருத்யத்தை.
(திண்ணமுறவே) த்ருடமாகவதிலேயுன்றும்படி. (சுருங்கச்செப்பி
யே) ஸங்க்ரஹமாகவருளிச்செய்து. (ஏ) ஈற்றசை. (மண்ணவர்
க்கு) பூமியிலுண்டான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும். (தானுபதேசிக்கை
தலைக்கட்டினான்மாறன்) பிராட்டி (க) 'விஜிதஃ-விஜிதஃ' இத்யாதி
யாலேபரோபதேசத்தை முடித்தாப்போலே, கீழுபதேசித்துக்
கொடுபோந்த பரோபதேசத்தைப் பரிஸமாப்திபண்ணி வருளிநார்
பெருமதிப்பரானவாழ்வார். (ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்) ஸ்லாக்ய
மான யஸஸ்ஸேஸாடே கூடினதம்முடைய பரமக்ருபையாலே -

(க) ௪௪-ஊ ௨௧-௨௫-

§ 'ஆனபுகழ்சேர்தனருளால்' என்றும் பாடம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூடு-பா, வ்யாக்யாரம். ௨௨௭

மூ — அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பா

விருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—இருனிசம்பி

வித்துடன் கொண்டேக விவரிசைவுபார்த்தேயிருந்த

சுத்திசொல்லுமாறன் ஸ்சஞ்சொல்.

(கூச)

பரோபதேசத்தைத் தலைக் கட்டியருளினார். (ஆனபுகழ்)

* உலகத்தார் புகழும்புகழ். (தன்னருள்) * அருள் கொண்

டாடும்படியானவருள்.

கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார் செயலைச் சுருங்கச்
செப்புகையாவது - 'கண்ணன் கழலிணைநண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணுந்திருநாமம் திண்ணம்நாரணமே' என்றும், 'நாரணனெம்
மான்' என்றும், 'கோள்வாயரவணையான்றாள்வாய் மலரிட்டுநாள்
வாய்நாடரே' என்றும், 'நாடர்நாடோறும்வாடாமலர்கொண்டு
பாடரவன்நாமம்' என்றும், 'மேயான்வேங்கடம் காயாமலர்வண்
ணன் பேயார்முலையுண்டவாயான் மாதவனே' 'மாதவனென்றெண்
றோதவல்லீரேல்' என்றும், 'பேராரோதுவாராராராராரே' என்
றும், 'சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின்றெடியானே' என்றும், இப்படி
(க) * என்பெருக்கில் எண்ணுந்திருநாமத்தின் ஸப்தார்த்தங்களைச்
சுருக்கி 'மாதவன்' என்றுத்வயமாக்கி கரணத்ரய ப்ரயோஜந
வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலைசெய்து கொடுத்தபடி
யென்கை. (கூரு)

பதவுரை.

அருளால்

அடியில்எடுத்த

மால்

அன்பால்

இருள் ஆர்ந்ததம் உடம்பைஇச்

சித்து

இருனிசம்பில்

நிர்ஜேமதுகக்ருபையாலே

(அஜ்ஞாநவர்த்தகமான ஸம்ஸார

த்தினின்றும்) அடியிலே எடுத்த

தருளின

ஸர்வேஸ்வரன்

பரமபீதியாலே

அஜ்ஞாநப்ரகரமான தம்முடைய

தேஹத்தை அபேக்ஷித்து

பரமபதத்தில்

(க) ஆசார்யஹ்ரு-௪-

உக௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௯௭-பா, வ்யாக்யாநம்.

சீர் ஆரும்மேனிதனில்   ஜ்ஞாநாகிருண பரிபூர்ணமானதிரு
 மேனியிலை
 வஞ்சித் துச்செய்கின்ற வாஞ்   வஞ்சனைபாகச் செய்கிற விருப்பத்
 சைதனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு   தின்மிடுதியைக்கண்டு
 அவனைக்கார்கட்டி   அவன் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொ
 ண்டு
 கைவிடுவித்துக்கொண்ட   (அவன்மாயவலையினுள் தாம்அகப்
 படாதபடி) தம்மைவிடுவித்துக்
 கொண்ட
 தின் திறல்மாறன்   த்ருடமான ஸக்தியையுடைய ஆழ்
 வார்
 நம்திரு   நம்முடைய ஸம்பத்தாயிராநின்றார்.

அவ-தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. (செஞ்சொல்பரன்) இதில், அவன், தேஹசபலஞாயாதரிக்க, இவர் "விஜேத்யான ஸரீரத்தை விடுவி" என்று விடுவித்துக்கொண்டமை பேசினபாகரத்தை யதுவ தீத்தருளிச்செய்கிறார்என்றவனையென்னில்; தம்மோடேவந்துகலந்து தமக்குப்பாதந்தரனய்த் தம்திருமேனியிலே அத்யபி(வி)நிவிஷ்டனய்த்திருமேனியோடே தம்மைத்திருநாட்டிலே கொடுபோக வேணுமென்று அவன் தம்திருமேனியிலே மிகவும் பண்ணுகிற சாபலத்தைக்கண்டு, "நம்பக்கலாதராதியஸயத்தாலேயன்றே இவன் நம்முடம்பையாதரிக்கிறது" என்றுபார்த்து, "இதில் தோஷமறியாமல் ராகாந்த(௨௩௩)னபிருக்கிற விவனுக்கு இதின் தோஷத்தை யணர்த்தவே இத்தைத்தவிரும்" என்று நினைத்து, இதின் தோஷங்களை அவனுக்கறிவிக்க, அபிமதவிஷயத்தி லமுக்கு உகப்பாரைப்போலே அதுதானே அவனுக்குமேல்விழுகைக்குடலாக, "எனக்கிது மிகவுமநபிமதமாயிருக்கும், ஆனபின்பு இத்தைக்கழிக்க வேணும்" என்று இவர் அவன் திருவடிகளிலே தலையைமடுத்துச் சரணம்புக, இவர்விதிவகை பார்க்குமவனாகையாலே "இவர்க்கநபிமதமாகில் வருந்தியும்இயிந்தைக்கழித்துக்கொடுக்கக்கடவோம்" என்றுதலை துலுக்க, "தம்சொலவைப் பரிபாலிப்பதே! இதுதொரு ஸீலமிஞ்சுந்தபடிதே!" என்று தலைதுலுக்குகிற * செஞ்சொற்கவியி

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௯௭-பா, வ்யாக்யாநம். ௩௩௧

லர்த்தத்தை "செஞ்சொல்பரன்" இத்தயாதியாலே யருவிரசெய்கிறாரென்கை.

வ்யா.--(செஞ்சொல்பரன்) (௧) "செஞ்சொல்பரைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்கள்நாயகன்" என்கிறபடியே - செவ்வியசொல்லானவித்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸர்வஸ்மாந்பரண ஸர்வேஸ்வரன். இதுதான் * செவிக்கணிய செஞ்சொல்விதே. (சீராரும்மேனிதனில்) (௨) * தனிச்சிறையில் விளப்புற்று அஸ்நாதையாயிருந்த பிராட்டிவடிவைக்காணவாசைப்பட்டாப்போலே, * பிறவியஞ்சிறையிலே ஜ்ஞாநபக்தயாதிகள் விஞ்சியிருக்கிற ஸீக்ரஹத்திலே.

(வஞ்சித் துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு) அதாவது - "வஞ்சக்கள்வனாகையாலே - செஞ்சமுயிருமவைபுண்டு தானேயாகிறிறைந்தான்" என்றும், "என்னை முற்றுமுயிருண்டே" என்றும், "என்னைமுற்றுமுயிருண்டென் மாயவாக்கையிதனுட்புக்கு" என்றும், "என்கொலம்மான்றிருவருள்கள் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்" என்றும், "திருமாவிஞ்சோலையே" என்று துடங்கி "ஒருமாரொடியும் பிரியான்" என்றும், இப்படி இவர்திருமேனியை மேல்விழுந்து அத்யாதரம் பண்ணுகிறபடியைக்கண்டு; "உடலுமுயிரும் மங்கவாட்டு" என்றும், "பொங்கைம்புலனும்" என்றுதுடங்கி "மானாங்காரமனங்கள் - மங்கவாட்டு" என்றும், இதின் தோஷதர்ஸநபூர்வகமாக அவனைக்காற்கட்டித்தம்காற்கட்டைவிடுத்துக்கொண்டபடியென்கை.

†(கைவிடுவித்துக்கொள்ளுகையாவது - அவன் காலைக்கட்டிக்கை விடுவித்துக்கொண்டாரென்றபடி.) (கைவிடுவித்துக்கொண்ட தின் திறல்மாறன்) ஸர்வஸக்தி, "ஸரீரத்தோடேகொடுபோகவேணும்" என்று கரகரஹணம்பண்ண, இவர், (அ)சரணக்ரஹணம்பண்ணி விடுவித்துக்கொண்ட த்ருடமான ஸக்தியையுடைய ஆழ்வார், (ந) திரு) (௧) "வஸுஷுஸாஷிகஜநஷு - ஸம்பச்சஸாத்விஜநஸ்ய" என்னும்படி ஆழ்வாரானமாறன் நம்முடையஸம்பத்து. (௯௭)

(௧) பெரி-தி-சச-௭ (௨) தி-வாய்-௩-அ-௩ (௩)- ஸடகோபாஷ்டம்-
 † குண்டலிதம் அதிகம்

உகஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ. — திருமால் தம்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு
அருமாயத்தன்மகல்விப்பானென் — பெருமால்
இன்றென்பாற் செய்வானென்னென்ன விடரும் முகின்றான்
தன்னுபுகழ்மாநனைத்தான் சூழ்ந்து. (கூஅ)

பதவுரை.

திருமால்	ஸ்ரீபதி யானவன்
தம்பால்	தம்விஷயத்தில்
விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு	அத்யாதாநஞ் செய்யும்படியைக் கண்டு
அன்று அருமாயத்து அகல் விப்பானென்	“எம்பெருமானே! அன்று அநாதி காலம் ப்ரக்ருதியிலே இட்டு வைத்து அகற்றிவிடுவானென்? இப்பொழுது என்னிடத்தில் மிக்க வ்யாமோஹத்தைச் செய்வானென்?”
இன்று என்பால் நீ பெருமால் செய்வான் என்ன	என்றுகேட்க, மிக்கபுகழையுடைய ஆழ்வாரை தான் வளைந்து (அவர் கேட்டகேள்விக்கு விடை சொல்லமாட்டாமல்) விம்மல் தம்மொய்கின்றான். (கூஅ)
என்ன தன்னுபுகழ் மாறன் தான் சூழ்ந்து இடரும் முகின்றான்	

அவ. — தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. (திருமால் தம்பால் விருப்பம்) இதில், இப்பாதாதரிக்கிறதேவர் அநாத்யநாதரேஹது சொல்லுமென்று மடிபிடித்துக்கேட்க; அவன் அதுக்கொன்றும் சொல்லாமல் நிருத்தரானபடியை யருளிச்செய்கிறவாழ்வார் ஸ்ரீஸ்திபுத்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்; எங்ஙனையென்னில்; மூதலிலே அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித்து, ஆதி(வி)முக்யத்தைபுண்டாக்கி ஆஸ்ரயணருகியைவினைத்து, தானே யுபாயமாய், தன் திருவடிகளில் ப்ரேமத்தையும் பரமபக்திபர்யந்தமாக முற்றுவித்து, தன்னால் லது செல்லாதபடிபண்ணி, நாம்சொன்னபடியே செய்வானாகச்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாரம். உகஉ.

சுமைந்து நம்மை இவனிப்படித்தலையாலே சுமவாநின்ற துக்கடியே தென்று அவனைக்கேட்க; அவன் நிருத்தரானபக்கவிழ்மலைபிட்டு நிற்க; “நிர்ஹேதுகமாகாதே!” என்று ப்ரீதராய், தம்மையானங்கே கரிக்கபடியையும், அங்கொரவேறு தவானவவன் க்ருபீ திருணங்களை யு மறுஸந்தித்து, “இவொருநிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருத்தபடியே!” என்று வித்த(வி)ராகிற * திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலர்த்தத்தை “திருமால் தம்பால்” இய்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (திருமால் தம்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு) (க) “கூயிகாவ ஸ்வாவலா ஹ்ருதவலாஹ்ருத” - அதிகம் புரவாஸாச்சமப்பேதவசதர்ஸநாத” என்னும்படி ஸ்ரீபதி யான வவன் தம்முடையவிஷயத்திலே அத்யாதரம்பண்ணுகிறபடியைக் கண்டு; அதாவது - “திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந் தான்” என்றும், “இன்று வந்துபேரெனென்றெனஞ்சு நிறைய ப்புகுந்தான்” என்றும், “திருப்பேரானடிச்சேர்வதெனக் கெளிதா யினவானே” என்றும், “தெளிதாகியசேண்விசுப்பு தருவானே” என்றும், “வானே தருவானெனக்காரயென் னோடொட்டியு யுனைய்கும்பையிதனுள்புகுந்து இன்றுதானே தடுமற்றவினைகள் தநிர்த்தான்” என்றும், “இன்றுவந்திருப்பேனென்றெனெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” என்றும், “உண்டுநகிததேற்கு” என்று துடங்கி “கண்டுகளிப்பக்கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றும் “கருத் தின்கட்பெரியன்” என்றும், “திண்ணமென் மனத்துப்புருந்தான் செறித்தன்றே” என்றும், இப்படிமேன்மேலனவத்யாதரத்தைப்பண் ணினபடியென்கை. ஏவம்விதநிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தைதர் ஸித்து. (அருமாயத்தன்மகல்விப்பானென் பெருமால் நீயின்றென் பால் செய்வானென்னென்ன) அன்றாதிகாலம் தூரத்யயமான ப்ரக்ருதியிலேயிட்டுவைத்து அகற்றிவிடுவானென்? இன்று நிர்ஹே துகமாக நிரவதிகவ்யாமோஹத்தை, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸுத்தியாய் நிரஸ்தஸமஸ்த ஹேயானை நீ, அஜ்ஞனாய் அஸக்தனாய் ஹேயஸம் ஸர்க்கார்ஹனாயிருக்கிற வென்விஷயத்திவிப்படிச் செய்வானென் னென்றுகேட்க, “இன்றெண்ணைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்! அன்றெண்ணைப்புறம் போகப்புணர்த்துதென் செய்வான்! குன்றென்னத்திகழ் மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரா! நென் றெனக்கருள்செய்ய வுணர்த்தலுற்றேன்” என்றத்தைக்கடாகூழித் தருளிச்செய்தபடி.

(க) ரா. அயோகூ.

உரு ச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—சூழ்ந் துநின்றமால்விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழ்ந் தநனைமுற் றமதுபவித்து—வாழ்ந் தந்
கடியருடனே யிருந்தவாற் றையுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்சேர்ஞானமுனி.

(கூக)

இப்படி அநாத்யநாதரஹேதுசொல்லென்று மடியைப்பிடித்
துக்கேட்க, அவனும் சிலஹேதுபரம்பரைகளை இவருத்தரத்துக்கு
ப்ரத்யுத்தரமாகச் சொல்லிக்கொடுப்போர, இவர்தம்நாவீறுடை
மையாலே அவனைநிருத்தரனும்படிபண்ண (என்னவிடரும்றுநின்
றான்) இப்படி இவரருளிச்செய்ய, மேல்போக்கடிகாணாமல் தரை
யைக்கீறிக்கவிழ்த்தலையிட்டு ஸ்தப்த(ஸ்த)னாய் நின்றான். இடராவது-
அதி(யி)கோகத்திசொல்லமாட்டாத வாகுலம். (துன்னுபுகழ்மாற
னைத்தான்சூழ்ந்து) "இது நிரஹேதுகமிகாதே!" என்று அவன்
விஷயீகாரத்திலே விக்குதராய் அத்தாலே வந்தஸம்ருத்த (ஐ).
மானயஸஸஸையுடைய வாழ்வாரை, அந்தயஸஸஸோபாதியாகத்
தானும்சூழ்ந்து - இடரும்றுநின்றான்!. "ஸர்வஜ்ஞனும் நிருத்தர
னாய்நிற்பதே!" என்று இவர்க்கீடுபாடாயிருக்கிறது. (கூஅ)

பதவுரை.

முடிமகிழ்சேர்ஞானமுனி • தம்திருமுடியிலே வகுளமலை சே
ரந்தஞானமுனிவராகிய ஆழ்வார்
சூழ்ந்துநின்றமால் தம்மைச் சூழ்ந்துநின்ற எம்பெரு
மான்
விசம்பில் பரமபதத்தில்
தொல்லை வழிகாட்ட பூர்வமாரக்கமான அர்ச்சிராதிமார்
க்கத்தைக்காட்ட
ஆழ்ந்து அதனைமுற்றும் அனு-அங்குள்ள இன்பக்கடலில் அழுந்தி
பவித்து அதனைமுழுதுமதுபவித்து
அங்கு வாழ்ந்து அவ்விடத்தே வாஸம்பண்ணி
அடியருடனே இருந்தஆற்றை-அந்த கருடவீஷ்வக்ஸேநாதிகளா
ன அடியருடன் ஆந்த நிர்ப்
பரராயிருந்தபடியை
உரைசெய்தான் அருளிச்செய்தார். (கூக)

அவ —தொண்ணூற்றொன்பதாம்மாட்டு. (சூழ்ந்துநின்ற)
இதில், அர்ச்சிராதிமாரக்கஸத்தாரத்தையடையக்காட்ட வதுபவித்
தருளிச்செய்த பாசுரத்தையதுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே
யென்பதில்; இவரை அமரந்தநிலமான பரமபதத்திலே கொடு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம் உரு

பேய்வைத்து, இவரும் தானுமாகவதுபவிப்பதாக ஸர்வேஸ்வரன்
விசாரித்து, இவர்க்கர்ச்சிராதிமாரக்கத்தையும், அங்குள்ளார்பண்
ணும் ஸக்காரவிசேஷங்களையும், பரமபதப்பிரிப்பினையும், அங்குள்
ளார் வந்தெதிர்கொண்டு ஸக்கரிக்கும் கட்டளைகளையும், தன்னு
டைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையும், இவர்க்குக்கண்டதுபவித்
கலாம்படி பரஜ்ஞாதசையைப் பிறப்பித்துக்காட்டிக்கொடுக்க,
இவரும், கட்டடங்கவவற்றைக்கண்டதுபவித்து தாம்பெற்றபேற்றை
அன்பாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற *சூழ்விசம்பணிமுகிலினர் த்
தத்தை "சூழ்ந்துநின்றமால்" இத்யாதிதயாலே யருளிச்செய்கிறு
ரென்கை.

வ்யா—(சூழ்ந்துநின்றமால்விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட)
கீழ் இவரைச்சூழ்ந்துநிகொண்டு நிருத்தரனாய்நின்ற ஸர்வேஸ்வரன்,
(க) 'வ்ஷி'ஸூர்யுதெ - ஏஷாஸாத்ருஸ்யதே' இத்யாதிப்படி
யே பரமகாஸத்தில் (உ) 'ஜமதஸூர்வதெ'ஜகதம்ஸாய்வதே
மதே' என்று பூர்வமாரக்கமான அர்ச்சிராதிமாரக்கத்தைக்
காட்ட, அமரந்தரஜ்ஞாதஸவகோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற
வெழுச்சியைஸ்சிப்பிக்கிறமேகஸமுதரபே(ஊ)ரீகீதகாஹஸங்கா
(ஐ)ஸீஸ்துகோலாஹலம் செவிப்படுமபடியையும், (ஈ) "கலஹ
ரவியிக்குஷ்டாஃ காரயாரிஸவெஸூநஃ - அலங்காரநிதிம்க்ருத்ஸ்
நாம் காரயாமாஸவேஸ்மநஃ" என்கிறபடியே அங்குள்ள ஆதிவா
ஹிகஸத்தாரக்ரமத்தையும், மேல்நித்யஸூரிகள் ப்ரத்யுத்த(ஐ)த
ராய்ஸத்தரிக்கும்க்ரமத்தையும்த்வாராத்ய(யு)கூர"தரிக்கும்க்ரமத்
தையும், திவ்யாப்ஸாஸ்தகார க்ரமத்தையும், ஸர்வேஸ்வரனும்
பெரியபிராட்டியாரு மாதரிக்கும்படியையும், திவ்யஸூரிபரிஷத்தி
லேயிருந்து ஆந்தநிர்ப்பரராயதுபவிக்கும்படியையும், "தொல்லை
வழிகாட்ட" என்றவதிலேயிவ்வளவு மதுவந்தித்தபடி.

(சூழ்ந்துநனைமுற்று மதுபவித்து) அதிலேயாழங்காற்பட்டு,
அவன் காட்டினதெல்லாவற்றையும் கட்டடங்கவதுபவித்து.
அதாவது - "சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின ஆழ்கடலை
திரைகையெடுத்தான" என்றும், "நாரணன்மமரைக்கண்டு கந்து
நன்னீர்முகில்! பூரணபொற்குடம் பூரித்ததயர்விண்ணில்" என்
றும், "தொழுதனருலகர்கள்" என்றுதுடங்கி "வழியிது வைகுத்
தர்க்கென்றுவந்தெதிதே" என்றும், "எதிரெதிரிமையவர்" என்று
துடங்கி "மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்றமர்க்கே" என்றும்

(க) ௧௧-யு- (உ) ௧-அ-௩௬. (ஈ) ௧௦-யு-

மூ, - முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கித்
தனியாகிநின்று தளர்ந்து - நனிபாம்
பரமபத்தியால்நைந்து பங்கயத்தாள்கோளை
யொருமையுற்றுச் சேர்ந்தானுயர்ந்து. (௧௦௦)
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று.
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

“மாதவன்மறொன்றுவாசலில் வானவர்” என்று துடங்கி “வேத
நல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே” என்றும். “வேள்வியுள்மடுத்த
லும்” என்று துடங்கி “வாளைண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்
மகிழ்ந்தே” என்றும், “மடந்தையர்வாழ்த்தலும்” என்று துடங்கி
“குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கே” என்றும், “குடி
யடியார்” என்று துடங்கி “வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்
புகவே” என்றும், “வைகுந்தம்புகுதலும்” என்று துடங்கி “வை
குந்தம் புகுவதுமண்ணவர்விதியே” என்றும், “விதிவகை” என்று
துடங்கி “மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே” என்றும், “வந்தவ
ரெதிர்கொள்ள மாமணிமட்டபத்தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ
டிருந்தமை” என்றும், இப்படி முழுதுமதுபவித்தபடியென்னை.

(அதுபவித்து வாழ்ந்து) இவ்வதுபவத்தையடைவே யதுப
வித்து கருதார்த்தராய். (அங்கடியுடனே யிருந்தவாற்றையுரை
செய்தான்) பரமபத்திலே ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்ட
பத்திலே ஆந்தகருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகராயுள்ளவடியாரோடே
ஆந்தநிர்ப்பரராயிருந்த ப்ரகாரத்தை யநுள்ளிச்செய்தார். (முடி
மகிழ்சேர்ந் முனி) * முடியுடைவானவரோடே கூடுகையாலே
முடியையுடையராய் ப்ரபந்தத்தலைக்கட்டுகையாலே ஆழ்வாரும்
அளகபந்தத்திலே வகுளபந்தத்தையுடையராய்த் தலைக்கட்டினபடி
யையருளிச்செய்கிறார். அவன் * மதுவிரிதுழாய் முடிமாதவன்,
இவர் - முடிமகிழ்சேர்ந்நானமுனி; பரஜ்ஞாநத்தையுடைய பரான்
குஸமுனியானவர். (அடியருடனேயிருந்த வாற்றையுரைசெய்
தான்) * சூழ்விசும்பணிமுகில்துடங்கி “அடியரோடிருந்தமை”
என்றுமளவுமருளிச்செய்தார், எல்லாரும் விஸ்வவித்து உஜ்ஜீவிக்
கைக்காக. (௧௦௧)

பதவுரை.

மருஸீவான
ஆழ்வார்

முன்பு உரைசெய் முன்புகாம் பேறுபெற்றதாக அரு
ளிச்செய்த
முற்றின்பம் நீங்கி இன்பம் முழுதும் நீங்கி
தனி ஆகிநின்றுதளர்ந்து தனிமையாய் நின்றவருந்தி
நனிஆம் பரமபத்தியால் அதிசமாகவிளைந்தபரமபத்தியினால்
ரைந்து பரிபக்வராய்
பங்கயத்தாள்கோளை ஸ்ரியடிபதியை
ஒருமையுற்று உயர்ந்து சேர்ந் திருவுள்ளத்தாலே ஒருமைப்பட்டு
தான் அத்தாலே நித்யஸூத்ரிகருடைய
ய உயர்வையுடையராய் பரத்
யகூலாகூலாத்காரமம்படி கிட்
டி இருவருமான சேர்த்தியிலே
அடிமை செய்யப்பெற்றார். (௧௦௦)

அவ. - நூறும்பாட்டு. (முனிமாறன்) இதில், பரமபத்தியா
லே பரப்ராப்தியானபடியைப் பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ் * சூழ்விசும்பணி
முகிலிலே - பரமபத்திலே புக்கு நிரதஸ்யாநந்த யுக்தராய் நித்ய
ஸூத்ரிகள் திரளிலே யிருக்கிறாராகத் தம்மையநுஸந்தித்தவிது
ஜ்ஞாநாநு ஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷ்யோக்யமல்லா
மையாலே, மேருஸிகரத்திலே ஸுகோத்தமமாக விருந்தவன் பே
ராழமான பாதாளத்திலே தலைகீழாகத்தள்ளுண்டு விழுந்துநோவு
படுமாபோலே, * அந்தக்ஸேஸ பா (ஊ) ஜகமானஸம்ஸாரத்தி
லேதாமிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஈஸ்வரனுக்குப்பண்புபோலே யொ
ருகுணவிஷ்காராதிகளால் பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி ஆற்றமை
தலையெடுத்து, ஒருதாத ப்ரேஷணாதிகளாலே யிட்டு நீட்டுகையுமின்
றிக்கே, தாமே அவன் முகத்தைப்பார்த்து, தம்மாவிதுபரிஹரித்
துக்கொள்ளப்போகா திருக்கிறபடியையும், ஸாதநாதரங்களை
யநுஷ்டித்தாலும் அவன் கைபார்த்திருக்க வேண்டுகிறபடியையும்
சொல்லிக்கொண்டு, பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தேத்தும் வளை
த்தும் அவனைப்பெறவேண்டும்படிபரமபத்திலையெடுத்துநீர்க் (வ்யு)
ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுக்கூட விரங்கும்படியாகவும், அவனுக்

† தள்ளுண்டு.

கும்சங்காரியம் செய்தல்லது * திருநாட்டில் குடியிருப்பரிதாம்படி யாகவும் பெருயிடறு செய்துகூப்பிட்டுப் பெரியவார்த்தியோடே திருவடிகளிலே ஸரணம்புக; பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பெரிய பிராட்டியாரோடே கூட விவரபேக்ஷித்தபடியே ஸர்வேஸ்வரன் வந்துகொற்றி, காற்கட்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து பரமபதத்திலேகொடுபோய், நித்யஸூரிகளோடே யொருகோவை யாக்கி, நித்யசைங்கர்யம் கொண்டருள; அத்தாலே தாம்நிரஸ்த ப், திபந்த(உரு) கராய்ப்ராப்தஸமஸ்தமனோரதராபடியைச்சொல் வித்தலைக்கட்டுகிற * முனியேநான் முகனிலர்த்தத்தை 'முனிமா நன்' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறவரென்கை.

வ்யா. — (முனிமாநன்) ஸர்வேஸ்வரன், "முனியே" என்னும் படி ஸ(உ)சவஸ்தமானஸம்ஹருதிஸமயத்திலுள்வசேதநரக்ஷணத்திலே * த்யாநாந்தஸ்த(ஹ)னியிருக்குமாபோலே, இவரும், நித்யஸம் ஸாரிகளாய்ஸம்ஸரித்து அசித்ப்ராயரான ஆத்மாக்கள்விஷயத்திலும் ரக்ஷணசிகந்தை பண்ணிப்போருகையாலே - முனியென்கிறது; அன் றிக்கே, பகவத்விஷயத்திலே * எண்ணுதனகளைண்ணும் நன் முனிவரென்னுதல்; அன்றிக்கே, ப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர ஸர்வேஸ் வரன் விஷயத்திலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக நிரந்தர சிந்தாயுத்தராயிருக்கு மவரென்னுதல்; இப்படிமநஸூலராயிருக்கிறவாழ்வார்.

(முன்புரைசெய்முற்றின்பம் நீங்கி) அதாவது- "கனிதாகிய சிந்தையனாய்க்களிக்கின்றேன்" என்றும், "விருப்பேபெற்றமுத முண்டுகளித்தேனே" என்றும், "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென் குறைமேலைத்தொண்டு களித்தந்தி தொழுஞ்சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றும், (உ) "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்றும், "உற்றே னுகந்து பணிசெய்துனபாதம் பெற்றேன்" என்றும், "வந்தவ ரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடி ருந்தமை" என்றும், இப்படி முன்புபெற்றைப்பெற்றதாக வரு ளிச்செய்த ஸமஸ்தாநந்தமும் நிரஸ்தமாய்ப்போய், அதெல் லாம் மாநஸாநுபவ மாந்ரமாய், ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்ரத்திலே அபேக்ஷையுடையராய், அத்தை அப்போதே பெறாமல் மீளவு மஜ்ஜ னாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கக்கண்டு, பூர்வத்திலாநந் தமு மபூர்வமாய்ப்படி கழிந்ததென்கை.

(தனியாகி நின் னுதளர்ந்து) * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரான ஸூரிஸங்கங்களுடனேயிருந்ததும்ஸ்வப்நகல்பம - யபஸ்யவம்ஸா ரத்தில்தனிமையே சேஷித்து, பிராட்டி, திருவயோத்யையிலே ராண ணாந்தகரான பெருமானே, (க) "பரதனும் தம்பி சத்தருக்கனு மிலக்குமேனாமெதினியும்" என்னும்படி சேர்ந்தியாயிருந்தறுபனி த்து, பின்புபிரிந்து, (உ) "காணார்பெயு விஜநெவிவ்யுஷ்டா வ்யா வெவகந்யாவிவாபவஸ்தா - காந்தாரமத்யே விஜநேவிஸ்ருத்த டா பாலேவகந்யாவிவலாபஸ்தா" என்னும்படி தனியே நின்றகூப் பிட்டாப்போலே, "தனியேனாருயிரே" என்று தனியாகிநின் னு தளர்ந்து - மிகவுமவஸாத(உ)த்தையுடையராய்த்தரைப்பட்டு.

அதாவது-- "கனிவாய்த்தாமரைக்கட்கருமாணிக்கமே-மாயஞ் செய்யெலென்னை" என்றும், "மாயஞ்செய்யேயல்" என்று துடங்கி "தி ருவாணை நின்னாணை கண்டாய்-கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தேர்" என் னும், "ஆவிக்கொர் பற்றுக்கொம்புநின்னலாலநிகனி நிலைநான்" என்றும், "உம்பரந்தன்பாமேயோ -என்னைப்போரவிட்டிடையே" என்றும், "எனக்காராவமுதானுயே" என்றும், "எனக்காராவமு தாயெனதாவியை யின்னுயிரை மனக்காரமை மன்னியுண்டிடா யினியுண்டொழியாய்" என்றும், "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ-உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே" என்றும், பெற்றினிப்போக்குவனேனென்னை" என்றும், "முதற்றனியுனை யுன் னையெனைநான்வந்துகூடுவனநான்" என்றும், இப்படி ஆற்றாமையா லே அவஸந்ராய்க்கூப்பிட்டென்கை. (நனியாம் பரமபத்தியல் ளைந்து) "அத்னிம்பெரிய" என்னும்படி தத்வத்ரயங்களிலும் பெரி தாய், * முடிந்த அவாவான பரமபக்தியாலே பரிபக்வராய், நனி - பெருமை. அன்றிக்கே, "பரமபக்தியாலலைந்து" என்றுபாடமாய், முடிந்த அவாவாகிமவமுதவெள்ளமான ஆந்தஸாகரத்திலே மக்ந ராயலைத்தென்றுமாம். (பங்கயத்தாள்கோணை) அந்தப் பரமபக்தி க்கு விஷயமான ஸ்ரியப்பதியை. 'கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பேயோ- †(உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே" என்றரு ளிச் செய்தவனை. உத்தரவாக்யத்தில் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரியப்பதியை) (ஒருமையுற்று) (ந) "வீதிருத்தி" (ச) "விண்ணு லகந்தருவானாய்வினாகின்றான்" என்றும் (க) "வானேதருவானெ னக்காயென்னேனொட்டி" என்றும் த்வரிக்கிற ஸர்வஸ்வரன்றிரு வுள்ளத்தோடே சேரும்படி இவர் திருவுள்ளமும் த்வரித்து ஒரு தலைத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபக்தி பரஹ்நாந பரமபக்தி யுக்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம். (க) தி-மொ-௨-௩-௭. (ந) ரா-ஸ-௨-௨-௨. (உ) ௧-௩-௧௦. (ச) ௧௬-௩.

உசர திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௧00-பா வ்யாக்யாநம்.

தராய்ப்பேற்றுக்குச்சித்து அவ்வாரலேகூப்பிட்டுப்போந்தவிவர் திருவள்ளமும், (க) 'உஷ்டிவாபரிஷ்டுஜெ-முதிசுப்பரிஷ்டஸ்வஜே' என்றும்படி 'என்னவாவாஸ்சூழ்ந்தாதேய' என்று இவரபரிஷ்டவஸம் தீர்மானிப்பேறுவதென்கையாலே அவாவற்றவீறிபற்றப்ரகாரத்தைசயா கவமம். (பங்கபத்தாள் கோணையாரநாமயற்று-உயர்ந்து-சேர்ந்தான்) அத்வது - உ) 'கோலத்திருமாமகோளநினைக்கூடாதே சாலப்பலாளையெனின்னம் தனவே' என்கிறவிழவுதீர, ஸ்ரீ யிபகியானஸாவேர்வரனை ஒருதலைக்கபரமபத்தயுத்தராய், அத் தால்நித்தபஸூரிசனூச்சரா(ஆ)யத்தைஇங்கையுடையராய்ப்பரதயகூ ஸாக்ஷாத்ராமம்படிக்கீடி, இநவநுபானசேர்த்தயில, (கஉ) 'அடிமையெய்வார் திருமாலுக்கே' என்னும்படி அடிமையெய்யப்பெற்று; அவனும், (க) 'கூடுஹாதாரொவ்யுஷ்டி-தேவநிஷ்டுவஜெ-ஆங்கேசாதாராயமுதிசுப்பரிஷ்டஸ்வஜே' என்று இவரைப்பெற்று ஹ்நந்தனாக; இவரும், அத்தலையில் முகோல்லாஸத்தைப்பெற்றதுபவித்து ஹ்நந்தனாரா; அத்கையாயிரம 'ஒருமையுற்றுச்சேர்ந்தான்' என்கிறது. இத்தால்-அவ்வற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்' என்றத்தை நினைக்கிறது.

'ஸாக்ஷாத்ரீத்த பரமப்ரப்திக்குத் தலைநிசையாய் வந்து தாள்னைப்பூண்டுபோகாமதடுத்துத்திருவாணையிட்டுக்கூசம்செய்ய யானுசெய்தபிழையற்றுக் கொம்பற்றத்திடுகேபோனிட்ட பெரும் பழிபுறம்புபோனால் வருமிழவு உண்டிட்ட முற்றீம்பு அன்புவளாந்த அடியும் உயிருறவுமுதலளவுதுறக்கைகளாலே பெறவாணையல்லவாக்கினைபோவாகுளப்படி யாம்படி கடல்போன்ற வாதரத கோடேசூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளிநிகிரார்' என்றிறே ஆசார்யஹ்நதயத்திலே நாயனாமருளிச்செய்தது. 'கண்டு களிப்பவளவும்-பரஜ்ஞாந(மஹ)கர்ப்பரபத்தி, இருந்தமையென்றது-பூர்ணபரஜ்ஞாநம், முடிந்தஅவாவென்றது-பரமபத்தி. ஒருவ ஜ்ஞாநதர்ஸந பரபத்தியவஸ்தைகள்' என்றும் இந்நதப்பரபத்தியானு பேதத்தையு மருளிச்செய்தார். 'எவம் விதமான பரமபத்தியாலே பரிபக்வராய பலத்தோடே சேர்ந்தார்' என்கிற திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இப்பரபந்தத்திலிப்பாட்டாலே ஸேகரித்தருளினாராயிற்று. (௧00)

பிள்ளைலோகம் ஜீயர்கிருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம், முற்றிற்று.